

REFORMATORISCHE CHRISTENEN, ONTWAAKT!

ONTWAAKT!

EEN DRINGENDE OPROEP

TOT DE

**REFORMATORISCHE
CHRISTENEN**

DOOR

J. A. BAAIJENS

KAPELLE

1996

In dit boek wordt de geestelijke, godsdienstige toestand binnen de reformatorische gezindte beschreven.

We komen hierin de volgende reformatorischen tegen:

- de onbekeerden, die in ongeloof slapen
- de ingezonken gelovigen
- zij die wakker, actief en waakzaam zijn

In de Bijbel wordt ons voorgehouden hoe de gelovigen behoren te leven en welke goede geestelijke vruchten ze moeten dragen, tot eer van God en tot nut van de naaste.

Men wordt in dit boek op een dringende wijze aangespoord om veel blijvende vrucht te dragen. Belemmerende factoren worden aangetoond en bijbelse middelen tot opwekking, herstel en geestelijke groei worden voorgesteld.

De aanbeveling van ds. W. van Vlastuin op de achterzijde van de uitgave van Ontwaakt! door uitgeverij P. Boekhout in 1997, Scherpenisse:

“Het voor u liggende boek heeft mij geraakt.

Tijdens het lezen kwam de vraag indringend naar mij toe of ik wel een levend christen ben. Wat gaat er van mij uit?

Is er bewogenheid en zelfverloochening in mij leven? Probeer ik toch niet op heel slinkse wijze mijn eigen leven te handhaven? Leef ik niet te karig uit de volheid van Gods genade?

Het lezen verootmoedigde mij, maar gaf tegelijk ook een nieuw verlangen om mijn leven in de dienst van de Heere te besteden...”

*Dit manuscript wijkt op bepaalde plaatsen af van de uitgave van Boekhout:
Er zit meer oorspronkelijke tekst in.*

INHOUDSOPGAVE

INLEIDING

GOEDE VRUCHTEN VOORTBRENGEN
TWEЕ VRUCHTBOMEN
EEN ONNUTTE VRUCHTBOOM
HOGE BOMEN
NAAR DE NORM VAN GODS WOORD
REFORMATORISCHE CHRISTENEN
ER IS HOOP

EEN INDELING VAN REFORMATORISCHE CHRISTENEN

VERSCHILLENDE REFORMATORISCHE CHRISTENEN:

1. DE ONBEKEERDEN, DIE IN ONGELOOF SLAPEN
2. DE INGEZONKEN GELOVIGEN
3. WAKKERE GELOVIGEN

DRAGEN WE VEEL VRUCHT?!

WELKE VRUCHTEN?
WAAROM DOEN WE HET?
UIT LIEFDE EN GELOOF?
ZO NIET? DAN ZONDE!
EEN BEPERKT GEZICHTSVELD BIJ SLAPENDE MENSEN
WORD HERVORMD IN JE DENKEN!
HET NADEEL VAN DE TWIJFEL
VAN HET GROOTSTE BELANG
ONZE VERANTWOORDELIJKE POSITIE
WEIGEREN OF GEHOORZAMEN?!
DE WAARHEID MAAKT VRIJ
ONZE REFORMATORISCHE ARMOEDE
WIJ, REFORMATORISCHE ZONDAREN
MIDDELEN TOT HERSTELOPWEKKING

GENADEMIDDELEN

MIDDELEN EN DOEL

STREEF NAAR HET GOEDE DOEL
GEBRUIK DE JUISTE MIDDELEN
GEBRUIK DE MIDDELEN TOT EEN BEPAALD DOEL
WEIGER NIET!

OPWEKKENDE MIDDELEN VOOR ONBEKEERDE CHRISTENEN

HET MIDDEL VAN DE VERKONDIGING	
GEEF DUIDELIJKE RICHTLIJNEN	
EEN KRACHTIG GETUIGENIS	
MENSELIJKE REDENERINGEN	
DE NOOD DRINGT!	
WIJS HEN DUIDELIJK DE WEG	
GODS REDDINGSPLAN VOORHOUDEN	
CHRISTUS VERKONDIGEN!	
DE WEG NAAR HET KONINKRIJK DER HEMELN.....	24
DE SCHAT IN DE AKKER.....	25
EEN EIGENWIJZE LERAAR.....	26
EEN EENZIJDIGE PREDIKING.....	26
OVERSTROMINGSGEVAAR!.....	28
EEN EVENWICHTIGE VERKONDIGING.....	29
DE UITVERKIEZING.....	30
WAAR BEHOORT HET KABINET TE STAAN?.....	30
HOE "RUIM" IS DE NODIGING?.....	31
EEN VN-HOSPITAAL IN BOSNIË.....	31
VERBORGEN EN GEOPENBAARDE DINGEN.....	32
WAT DE HEERE BEHAAGT... ..	33
DE HAVENMEESTER EN DE ROEKELOZE ZWEMMERS.....	34
LAAT JE REDDEN!.....	35
WEIGEREN OF AANVAARDEN.....	36
DOOR GENADE ALLEEN!.....	37
GENODIGD TOT HET GROTE AVONDMAAL.....	37
ALS ZE NIET OP JOUW FEEST KOMEN... ..	39
HOE WORDT ER GENODIGD?.....	40
NIET AFWACHTEN, MAAR KOMEN!.....	40
EEN RUIM, ONVOORWAARDELIJK AANBOD VAN GENADE.....	42
INVLOEDEN VAN "THE MARROW-MEN".....	42
RUIM ZAAIEN... OOK OP ONVRUCHTBARE PLAATSEN.....	42
HET NET RUIM UITWERPEN.....	43
BIJBELSE CONDITIES.....	44
O ALLE GIJ DORSTIGEN.....	44
ALLEN DIE VERMOEID EN BELAST ZIJT.....	45
BLIJDSCAP IS GEZOND.....	46
EEN MARKTKOOPMAN MET NIEUWE VRUCHTEN.....	47
HEB JE GENEZING NODIG?.....	50

SLAPERIGE REFORMATORISCHE CHRISTENEN	51
<u>SLAPERIG OF WAKKER?</u>	51
DE ONDERGRONDSE KERK.....	52
WAT WAKKERE GELOOFSGETUIGEN HEBBEN ERVAREN.....	52
GELOVIGEN MOETEN GETUIGEN (ZIJN)!.....	53
DE EERSTE CHRISTENEN.....	53
EN WIJ?.....	54
EEN GETUIGENIS VAN DS.WURMBRAND.....	54
ZIJN WE ZIELENWINNERS VOOR CHRISTUS?.....	55
ZIJN WE NUTTIGE GETUIGEN?.....	56
WEES WAAKZAAM!.....	57
DOE HET SAMEN.....	57
LAAT UW LICHT SCHIJNEN.....	57
<u>VERKONDIGT HET EVANGELIE!</u>	58
HET AMBT VAN ALLE GELOVIGEN.....	58
EEN OVERVLOEIENDE BRON.....	59
VERKONDIGING IN GEZIN EN OMGEVING.....	59
OPWEKKENDE WOORDEN VAN AUGUSTINUS.....	60
VOORAL OOK IN EIGEN GEZIN.....	61
EEN EVANGELISERENDE GEMEENTE.....	61
ONZE DANKBARE PLICHT.....	61
<u>VRUCHTEN IN DE WIJNGAARD</u>	62
EEN ONVRUCHTBARE GEMEENTE.....	63
EEN VRUCHTBARE GEMEENTE.....	63
EEN LES VOOR ONS.....	64
WILHELMUS à BRAKEL OVER "LIEFDELOOSHEID".....	64
BRENGT DAN VRUCHTEN VOORT!.....	65
<u>ONDERLINGE LIEFDE</u>	66
LEDEN VAN één LICHAAM.....	66
DE EERSTE CHRISTENEN.....	66
LIEFDEMAALTIJDEN.....	67
ONDERLINGE BIJENKOMSTEN.....	67
PRAKTISCHE RICHTLIJNEN VAN THOMAS BOSTON.....	68
GEZAMENLIJK GEBED VOOR OPWEKKING.....	69
HET VERENIGINGSLEVEN.....	70
ZOEKT ELKAAR OP!.....	71
OOK ONZE JONGEREN.....	71

REFORMATORISCHE CHRISTENEN, ONTWAAKT!

<u>AFBREKENDE KRITIEK</u>	73
"DE LIEFDE VAN VELEN ZAL VERKOUDEN".....	73
VERDEELDHEID OF EENSGEZINDHEID?.....	73
KWAADSPREKERIJ.....	75
KRITIEK OP DE PREDIKING.....	76
SPURGEON EN DE "KRITISCHE" DIAKEN.....	76
ORDEELT NIET!.....	76
DE SLEUTELN VAN HET KONINKRIJK.....	77
WILHELMUS à BRAKEL OVER HET (VER)OORDELEN.....	77
KEN JEZELF!.....	78
OOTMOED.....	79
EEN ONVRUCHTBAAR WERK.....	79
NIET TE VEEL EN NIET TE WEINIG.....	80

<u>DE OPWEKKING</u>	81
---------------------------	----

WAKKERE CHRISTENEN..... 94

STREVEN NAAR EEN IDEEAALBEELD.....	94
VOORWAARTS, CHRISTENSTRIJDERS!.....	94
EEN BRON VAN LEVEND WATER.....	95
REINIGING.....	96
DE WARE WIJNSTOK EN DE RANKEN.....	98
IN DE SMELTKROES.....	100
WORDT VERVULD!.....	101
GROEI NAAR DE VOLWASSENHEID.....	103
GROEIEN IN GENADE EN KENNIS.....	104
OM VRUCHTEN VOORT TE BRENGEN.....	105
GELOOF EN LIEFDE.....	107
SCHULDBELIJDENIS.....	108
VEROOTMOEDIGING.....	108
NEDERIGHEID.....	108

KENMERKEN VAN WAKKERE CHRISTENEN..... 109

<u>BLIJFT WAKKER EN WAAKZAAM!</u>	111
BLIJFT IN CHRISTUS!.....	112
WAAROM DEZE DRINGENDE OPROEP?.....	113
EN DAT ALLES TOT GODS EER!.....	114

INLEIDING

GOEDE VRUCHTEN VOORTBRENGEN!

Ware gelovigen dienen goede geestelijke vruchten voort te brengen. Aan de vruchten zijn de christenen te herkennen. Goede vruchten zijn tot eer van God en tot het welzijn van de medemensen. Gelovigen moeten een goede, aantrekkelijke uitstraling hebben naar hun naasten. Ze behoren veel voor anderen te betekenen. Dit zal tot uitdrukking moeten komen in hun woorden en vooral ook in hun daden.

TWEE VRUCHTBOMEN

Stel je eens voor dat er twee vruchtbomen uit de natuur in een boomgaard worden overgeplant. De ene boom had zich in de natuur zeer stevig genesteld in de steenachtige grond. De wortels waren daarin verstrengeld met stenen, zodat het een zwaar karwei was om de boom uit de grond te halen. Er moest nogal geweld aan te pas komen. Wortels scheurden en anderen werden zelfs afgehakt. Maar uiteindelijk lukte het de gehavende boom over te brengen. Voorzichtig werd deze vruchtbom in goede grond in de boomgaard geplant.

Bij een andere vruchtbom in de natuur behoefde men helemaal niet zoveel moeite te doen. De boom zat niet zo stevig in de zanderige grond en was door een storm, niet lang daarvoor, zelfs al wat scheef gewaaid. Slechts licht beschadigd kon men deze boom uit de grond halen en overplanten.

Nu komt het criterium: wie van deze twee bomen zal in de boomgaard voldoende vrucht dragen! Het kan dan zijn dat de zwaar gehavende boom, ondanks de goede zorg, toch geen voldoende vrucht gaat leveren, en de andere boom wel. Maar het kan natuurlijk ook andersom, of dat ze allebei wel of geen gewenste vrucht dragen.

Ik wil hiermee aantonen dat de verandering (al is het van de kroeg naar de kerk) nog geen goed bewijs is dat het ware geloof in het hart is geplant. Er zijn zelfs wel van die uiterlijk zo onopgemerkte eerste bekeringen van nette reformatorische christenen die in toenemende mate uitlopen op veel vrucht, terwijl er van opzienbarende eerste bekeringen op den duur maar zo bitter weinig terecht komt.

De nodiging door middel van het Evangelie mag zo ruim mogelijk uitgaan tot zondaren, daarin mogen geen onnodige beperkingen of voorwaarden worden aangebracht. De genodigde zondaren dienen echter wel getoetst of getest te worden op de vruchten die ze daarna gaan voortbrengen. We lezen in Matth.7:16-20: "Aan hun vruchten zult gij ze kennen. Leest men ook een druif van doornen, of vijgen van distelen? Alzo een ieder goede boom brengt voort goede vruchten, en een kwade boom brengt voort kwade vruchten. Een goede boom kan geen kwade vruchten voortbrengen, noch een kwade

boom goede vruchten voortbrengen. Een ieder boom, die geen goede vrucht voortbrengt, wordt uitgehouwen en in het vuur geworpen. Zo zult gij dan dezelve aan hun vruchten kennen."

EEN ONNUTTE VRUCHTBOOM

Als je een vruchtboom in je tuin hebt, dan wil je daar gezonde en voedzame vruchten van kunnen plukken. Een fruitteler wenst een opbrengst aan vruchten van z'n bomen te ontvangen. Wat heeft hij eraan als er een grote vruchtboom met veel bladeren, maar met weinig of geen vruchten tussen de andere bomen staat? Deze staat eigenlijk alleen maar in de weg en ontnemt andere bomen voeding en zonlicht. Zo is het ook met een uiterlijk grote christen, die wel veel vrome en rechtzinnige praatjes heeft, maar intussen nog teveel zichzelf bedoelt en daarmee anderen weinig positiefs biedt.

HOGЕ BOMEN...

Iemand heeft in het buitenland wel eens een boom gezien die enorm groot was geworden. Zo'n boom maakt op het eerste gezicht wel veel indruk. Echter, op de grond onder de boom en zelfs binnen een behoorlijke ruimte rondom deze boom kon zelfs geen grassprietje meer behoorlijk groeien. Al het voedsel in de directe omgeving van deze geweldige boom werd voor eigen gebruik door de kolos opgezogen. Andere begroeiing kon onder deze boom niet ontstaan door de schaduw, de droogte en de voedselarme grond. Op geestelijk gebied is zo'n boom een voorbeeld van een hoogmoedig christen, die zichzelf dan misschien wel als "een eikenboom der gerechtigheid" ziet, maar die intussen geen goede, aangename vruchten voortbrengt. Als deze boom een voorganger of ambtsdrager is, dan heeft hij slechts een "droge en voedselarme" uitstraling. Zijn eventueel "rechtzinnige" leerstellingen worden vanuit een verkeerde intentie, grondhouding en motivatie aan z'n publiek doorgegeven, zodat het niet goed overkomt en geen vruchtbaar gevolg heeft voor hen die hem horen. Vooral als z'n daden niet in overeenstemming zijn met z'n vaak traditionele of moderne standaardbegrippen en vergulde woorden, dan zullen zijn onderwijzingen weinig goeds nalaten.

NAAR DE NORM VAN GODS WOORD!

Geestelijk vrucht dragen is ook bedoeld voor de consumering van anderen. Als we onze vruchten zuur en wrang presenteren, dan zullen anderen eerder van ons spugen, dan onze wellicht goed bedoelde woorden aanvaarden. Let er dan maar eens op of uw leerredenen een goede indruk nalaten op uw publiek en dat het iets positiefs bij hen uitwerkt. Het gaat er niet om of wij het toch wel mooi vinden wat we hebben uitgedacht en gesproken, maar of het de toets en de norm van Gods Woord kan doorstaan. In Jes.8:20 wordt ons voorgehouden: "Tot de wet en tot de getuigenis! zo zij niet spreken naar dit woord, het zal zijn, dat zij geen dageraad zullen hebben."

En zo zal een ieder moeten handelen en spreken naar het Woord van God, wil hij werkelijk vrucht dragen. Als we de zegen en de werking van Gods Geest in onze geestelijke arbeid willen zien, dan moeten we Gods Woord laten spreken. We dienen het goed te beseffen dat we het moeten hebben van het krachtdadige werk van de Heilige Geest, wil er werkelijk goede vrucht

REFORMATORISCHE CHRISTENEN, ONTWAAKT!

tot Gods eer worden voortgebracht.

Onze bede mag wel zijn

(n.a.v. Ps.86:6 ber.):

"Leer mij naar Uw wil te handelen,
'k zal dan in Uw waarheid wandelen"

REFORMATORISCHE CHRISTENEN

Het is nu de vraag of reformatorische christenen wel de gewenste vruchten voortbrengen. Waarom wil ik speciaal deze christenen hierop doorlichten? Omdat ze ogenschijnlijk, vooral op zondag, toch wel degelijke christenen lijken, vooral als je ze vergelijkt met de "uiterlijk meer wereldgelijkvormige" christenen. Daarbij vinden veel mensen dat ze het leerstellig toch wel aardig bij het rechte eind hebben. Het geeft ze toch wel enigszins een voldaan gevoel dat ze bij de rechtzinnige rechterflank behoren. Ik wil toch alvast meedelen, dat in vele gevallen hierin "de schijn bedriegt". Ik hoop het licht van Gods Woord te laten schijnen in deze zaak, om te mogen wijzen op belemmerende factoren die herstel, opleving en opwekking in de weg schijnen te staan. Een opwekking is uiteraard het werk van de Heilige Geest! Niettemin dienen we toch op te roepen tot bekering als we zien dat we de verkeerde kant uitgaan. De Heere wil de vermaning vanuit Zijn Woord gebruiken om Zijn genade mee te delen. We moeten ook hierin de middelen gebruiken die we vanuit de Heilige schrift krijgen toegereikt.

ER IS HOOP...

Toch is er best wel hoop op herstel voor de reformatorische christenen; want ze willen nog bijbelgetrouw zijn. Gods Woord heeft bij hen nog gezag en heerschappij. Ze zijn nog aan te spreken vanuit de Bijbel. Daarbij zijn ze gelukkig nog niet zo door de geest van deze wereld meegezogen, dat ze gevoelloos zijn geworden voor geestelijke invloeden. Veel van de gewetens zijn nog niet met een brandijzer toegeschroeid. Er zijn nog genoeg aansluitingspunten te vinden. Ze bevinden zich veelal nog op het werkterrein van de Heilige Geest, onder het Woord van God. En daarom kunnen ook slapende mensen ontwaken en slaperige gelovigen veranderen in wakkere gelovigen.

We mogen wel veel smeken om de werking van de Heilige Geest, want dan zal het alles, ook bij de reformatorische christenen, ten goede veranderen, zodat er meer vrucht zal komen...

Er zijn rijke beloften tot herstel en opwekking in Gods Woord. Zo lezen we in Jes.41:18 dat de Gods Israëls spreekt: "Ik zal rivieren op de hoge plaatsen openen, en fonteinen in het midden der valleien; Ik zal de woestijn tot een waterpoel zetten, en het dorre land tot watertochten."

En zo mogen we bidden (met de woorden van Hoogl.4:15-16):

"O fontein der hoven, put der levende wateren, die uit Libanon vloeien! Ontwaakt, noorderwind! en kom, Gij zuiderwind! doorwaai mijn hof, dat zijn specerijen uitvloeien. O, dat mijn Liefste tot Zijn hof kwame, en ate zijn edele vruchten!"

EEN INDELING VAN REFORMATORISCHE CHRISTENEN

Ze leven niet allemaal zo beneden de bijbelse norm en maat. Ik wil daarom eerst een

REFORMATORISCHE CHRISTENEN, ONTWAAKT!

indeling maken onder deze behoudende groep christenen. Het geldt hier: "wie de schoen past, trekke hem aan..." Ik hoop dan ook dat een ieder zich zal herkennen in één van de typeringen, en daar positieve conclusies uit zal trekken. Ja, dat we zullen gaan inzien waar we aan toe zijn en wat er eventueel moet verbeteren, zodat we (weer) zullen gaan verlangen naar meer zegen en gaan begeren om meer vrucht te dragen tot eer van God en heil van onze naaste.

VERSCHILLENDE REFORMATORISCHE CHRISTENEN:

1. **SLAPENDE REFORMATORISCHE CHRISTENEN**
2. **ONTWAAKTE REFORMATORISCHE CHRISTENEN**
3. **SLAPERIGE REFORMATORISCHE CHRISTENEN**
4. **WAKKERE REFORMATORISCHE CHRISTENEN**

Er zijn natuurlijk ook andere indelingen te maken, maar van deze indeling en classificatie wil ik gebruikmaken, om de positie waarin veel mensen verkeren duidelijk te maken, zodat ze zich hierin herkennen. Als je niet beseft met welke kwaal je behept bent, zul je ook niet zoeken naar middelen tot herstel. Veel mensen denken dat ze het nog wel redelijk doen, of dat het nog wel goed gaat met hun kerk(verband)... dat ze nog niet zover zijn afgedwaald dan andere kerken. Bijzaken en uiterlijkheden worden vaak gebruikt om innerlijke geestelijke armoede te bedekken.

DRAGEN WE VEEL VRUCHT?!

Het gaat erom dat we geestelijk veel vrucht dragen voor de Heere, en dat Hij de eer ontvangt van Zijn eigen werk in ons. Als we dit als graadmeter hanteren, dan is het helemaal niet zo best gesteld met veel uiterlijk nette mensen. Toch moet het ons streven zijn om veel vrucht te dragen. In Johannes 15:8 wordt ons duidelijk geleerd door de Heere Jezus: **"Hierin is Mijn Vader verheerlijkt, dat gij veel vrucht draagt; en gij zult Mijn discipelen zijn."** Het is dus nog maar de vraag of wij wel een ware discipel (leerling of volgeling) van Christus zijn als we niet de intentie en het verlangen hebben om veel vrucht voor de Heere te mogen dragen. Wanneer dit niet mijn eerste streven is, dan ben ik geen "wakkere gelovige", ja, misschien zelfs niet eens "ontwaakt mens" - ik mag dan blij zijn als ik dan nog wel "slaperige gelovige" ben...

WELKE VRUCHTEN?

Er zijn ook veel misverstanden bij ons volk over de werkelijke vruchten van de Geest. Velen hebben een voorkeur-selectie van een bepaalde categorie vruchten, die nog niet de ware, gewenste vruchten van de Heilige Geest behoeven te zijn. Het kunnen slechts vruchten zijn die ook op de natuurlijke akker van een mensenhart kunnen groeien. Het is daarbij duidelijk dat velen bepaalde beginvruchten van het geestelijk leven overwaarderen, terwijl ze meerdere en beter volgroeide geestelijke vruchten als (enigszins) verdacht aanmerken. We hopen deze zaken helder te krijgen in dit boek.

WAAROM DOEN WE HET?

Het is mijn bedoeling om de christenen te toetsen op praktische bijbelse (basis)principes. Het gaat er dus om vanuit welke intentie, met welk oogmerk en welke bedoeling we onze godsdienst gestalte geven. Waarom doen we bepaalde godsdienstige zaken? Waarom gaan we naar de kerk, bidden we en lezen we regelmatig in de Bijbel? Wat is onze innerlijke drijfveer bij het onderhouden van geestelijke plichten? Wat is hierbij onze motivatie? Vanuit welke grondhouding zijn we godsdienstig bezig? Niet alleen de gewone (doop)leden van reformatorische gemeenten wil ik op deze wijze doorlichten en onderzoeken, maar ook de leidende personen in kerkeraden, deputaatschappen en reformatorische organisaties. Het zal duidelijk zijn dat ik ook mezelf (als gewoon reformatorisch gemeentelid) hierbij moet betrekken. Handelen wij wel op de juiste bijbelse wijze, vanuit een oprechte intentie en motivatie, in onze gedachten, woorden en werken?!... Het gaat er dus niet om dat wij er rechtzinnige, orthodoxe, reformatorische leerstellingen op na houden, maar of wij leven vanuit een oprechte bijbelse levenshouding, en dat onze oogmerken en drijfveren goed zijn.

UIT LIEFDE EN GELOOF?

Ik zal nu alvast enkele voorbeelden noemen: handelen wij op godsdienstig gebied altijd wel "**uit liefde**"? en bewandelen wij onze geestelijke weg wel "**uit het geloof**"? Als we niet denken, spreken en doen vanuit de liefde, dan is onze godsdienst en zogenaamde rechtzinnigheid niets waard... En dan moeten we nog wel handelen vanuit de liefde zoals dit ons in 1 Kor.13 wordt uiteengezet. Leg naast al je doen en laten maar eens dit hoofdstuk uit de Bijbel! Als we in ons persoonlijk leven en in ons kerkelijk leven niet voldoen aan de norm van 1 Kor.13, dan zal onze godsdienst ons geen nuttigheid geven - dit is de keiharde werkelijkheid! We hopen dit verderop nog nader uit te werken.

ZO NIET? DAN ZONDE!

En wat te denken van het leven uit en door het geloof? In Rom.14:23 wordt ons onder meer voorgehouden: "En al wat uit het geloof niet is, dat is zonde." Dus zonder geloof is heel onze rechtzinnigheid en ons godsdienstig bezig-zijn slechts "zonde"... Dus als je bidt, zonder antwoord te verwachten, en als je om genade smeekt, terwijl je denkt dat de Heere je het toch niet zal willen geven, dan is dat "zonde" (want twijfel en ongeloof zijn "zonde"). Gods Woord leert ons duidelijk in Hebr.11:6: "Maar zonder geloof is het onmogelijk Gode te behagen. Want die tot God komt, moet geloven, dat Hij is, en een Beloner is dergenen, die Hem zoeken."

Hoe zondig is het daarom als er zelfs van reformatorische kansels "met-ongeloof-gemengde-gebeden" worden uitgesproken. Het past daarom niet dat er in die gebeden soms wel suggestief wordt opgemerkt, "dat de Heere niet meer werkt," "dat Hij Zijn hand zo stil houdt," "dat er (bijna) geen mensen meer worden bekeerd," of dat men twijfelmoedige uitspraken doet, zo van: "och, mocht het nog eens komen te gebeuren", waardoor men het aanbod van Gods genade tekort doet en de verantwoordelijkheid van de mens min of meer verlamt.

EEN BEPERKT GEZICHTSVELD BIJ SLAPENDE MENSEN

Het gezichtsveld van bepaalde mensen is bijzonder beperkt.

Ze zien dat binnen hun (relatief kleine) kerkverband het (doorbrekende) werk van de

Heere weinig wordt gevonden, althans in hun ogen. Wat er buiten hun gezichtsveld gebeurt, met name in het buitenland, daar weten ze weinig of niets van, of ze hebben er geen oog voor. Er is natuurlijk wel wat voor te zeggen dat er bij hen zo weinig gebeurt... zou het misschien ook niet aan hun eigen onbijbelse instelling liggen, omdat veel zaken bij hen niet met geloof gemengd zijn. De Heere werkt wel onwederstandelijk, maar Hij onttrekt Zijn genadige werkingen ook als er verharding in de zonde is, als men niet reageert op Zijn roepstemmen, als men Zijn genadeaanbieding steeds maar weer in ongeloof afwijst. Ze ontvangen niet, maar steken blijkbaar niet werkelijk en grondig de hand in eigen boezem, daar ze de verantwoordelijkheid van hun duisternis en ongeloof naar de Heere willen toeschuiven - dit is dan wel een zeer grote, beledigende zonde, waarop zeker geen zegen is te verwachten.

WORD HERVORMD IN JE DENKEN!

Zo zie je dat met name bepaalde eenzijdige zogenaamde "zware mensen" zich in een vicieuze cirkel hebben gezondigd, waar ze uit zichzelf vrijwel niet uit kunnen en willen komen. Hier is dus ook wonderbare genade nodig, alleen al om hun denken te veranderen (in de vernieuwing van hun gemoed). In Rom.12:2 lezen we over "de vernieuwing van uw gemoed (St.vert.)".

In de NBG-vertaling staat er: "Maar wordt hervormd door de vernieuwing van uw denken". In de Studiebijbel wordt hierbij verklaard: "Daarentegen moeten zij zich laten veranderen "door de vernieuwing van hun denken". Deze vernieuwing wordt bewerkt door de Heilige Geest. (...) Hun denken is vernieuwd, zodat hun leven van binnenuit kan veranderen (...)."

HET NADEEL VAN DE TWIJFEL

We kunnen en mogen ongeloof en twijfel nooit in bescherming nemen, alsof dit nog positieve (begin)vruchten van het ware geloof zouden zijn. Ongeloof en twijfel komen uiteraard voor bij gelovigen, maar het is en blijft: "zonde", ja het is zelfs ongezond en schadelijk. Dat iemand ziek is, en zelfs ernstig ziek, dat is natuurlijk een teken dat hij (nog) leeft, maar er moet vanalles aan gedaan worden dat zo'n persoon zo spoedig mogelijk kan herstellen. En zo is het ook bij slaperige, geestelijk-ziekelijke en ingezonken gelovigen. Als men zich liever wil blijven koesteren op het ziekbed (bijvoorbeeld op een twijfelaar!), om daardoor wat meer aandacht en medelijden te krijgen, dan is dat zeer ongezond en ongewenst! Twijfelen is een onvruchtbare bezigheid. We lezen namelijk in Jak.1:5-8: "En indien iemand van u wijsheid ontbreekt, dat hij ze van God begere, Die een iegelijk mildelijk geeft, en niet verwijt; en zij zal hem gegeven worden. Maar dat hij ze begere in geloof, niet twijfelende; want die twijfelt, is een baar der zee gelijk, die van de wind gedreven en op- en nedergeworpen wordt. Want die mens mene niet, dat hij iets ontvangen zal van de Heere. Een dubbelhartig man is ongestadig in al zijn wegen."

VAN HET GROOTSTE BELANG

Het is dus maar de vraag of onze gebeden, onze uitspraken en onze (godsdienstige) handelingen voortkomen uit een liefdevol en gelovig hart, want anders is het alles waardeloos, ja zondig en veroordelingswaardig... Op geestelijk gebied zal ons niets tot

werkelijk nut zijn als het niet is gemengd met het geloof.

Aan het eind van Hebr.3 wordt ons verklaard dat de zondige en ongehoorzame Israëlieten niet hebben kunnen ingaan in het land Kanaän vanwege hun ongeloof. Vervolgens komt in Hebr.4:1-2 Gods Woord ernstig tot ons, als ons hierin wordt voorgehouden: "Laat ons dan vrezen, dat niet te eniger tijd, de belofte van in Zijn rust in te gaan nagelaten zijnde, iemand van u schijne achtergebleven te zijn. Want ook ons is het Evangelie verkondigd, gelijk als hun; maar het woord der prediking deed hun geen nut, dewijl het met het geloof niet gemengd was in degenen, die het gehoord hebben."

De zaken die in dit boek worden behandeld zijn voor ons, reformatorische christenen, van het grootste belang: het is een kwestie van "leven of dood", van ingaan in het hemelse Kanaän of niet kunnen ingaan. We kunnen zonder meer niet ingaan vanwege ons dogmatisch-rechtzinnig denken, want het gaat er niet om "hoe we hebben gedacht", maar "wat we hebben gedaan". Onze godsdienst zal slechts tegen ons getuigen als het niet is gedaan vanuit een oprecht-gemaakt, liefdevol en gelovig hart.

ONZE VERANTWOORDELIJKE POSITIE

Ik wil alvast ook wijzen op de verantwoordelijke positie waarin de Heere ons heeft geplaatst. Als we onder de waarheid van Gods Woord leven, dan behoren we te weten waar we aan toe zijn. We zijn bekend met "Wet en Evangelie". We weten de weg om behouden te worden. We dienen te beantwoorden aan deze positie. Van ons wordt een reactie verwacht, namelijk: gehoorzaamheid! Ja, we weten Gods wil vanuit Zijn Woord. En als in het Evangelie ons de door Christus verdiende verlossing gratis wordt aangeboden, dan dienen we hieraan gehoor te geven, en tot de Redder te komen om gered te mogen worden.

De Heere komt in Zijn Woord tot ons met de eis van "geloof en bekering", en Hij wil geven wat Hij ons gebiedt... Laat dit ons ten diepste koud of laat dit ons niet meer los?! Hebben we het echt nodig of kunnen we (nu nog wel) missen?

WEIGEREN OF GEHOORZAMEN?!

Als we weigeren ons te bekeren en in onze zonden willen blijven voortgaan, dan zijn we een ongehoorzame dienaar of dienaress. We lezen hierover in de gelijkenis van de getrouwe en ontrouwe dienstknecht, in Luk.12:47-48: "En die dienstknecht, welke geweten heeft de wil van zijn heer, en zich niet bereid, noch naar zijn wil gedaan heeft, die zal met vele slagen geslagen worden. Maar die denzelven niet geweten heeft, en gedaan heeft dingen, die slagen waardig zijn, die zal met weinige slagen geslagen worden. En een iegelijk, aan wie veel gegeven is, van die zal veel geëist worden; en aan wie men veel vertrouwd heeft, van die zal men overvloediger eisen."

DE WAARHEID MAAKT VRIJ

Wat doen we met de waarheid? Bewaren wij de waarheid slechts in ons hoofd? Denken we er over na? Verdedigen we deze tegenover andersdenkenden? Zijn we zelfs strijders voor de aloude waarheid? Spreken we duidelijk en krachtig over deze waarheid, misschien wel vanaf een kansel? Het klinkt allemaal mooi, maar klinkt het niet te hol, "als een klinkend metaal, of luidende schel" (1 Kor.13:1)? De waarheid moet in ons hart leven en het moet ons hebben veranderd en vrijgemaakt!

REFORMATORISCHE CHRISTENEN, ONTWAAKT!

De Heere Jezus zei tot de Joden, die in Hem geloofden: "Indien gijlieden in Mijn woord blijft, zo zijt gij waarlijk Mijn discipelen; en zult de waarheid verstaan, en de waarheid zal u vrijmaken (Joh.8:31-32)."

Als we in het woord van Christus blijven, dan zullen ook wij waarlijk Zijn discipelen zijn. Dan zal Hij in ons en door ons werken. We weten hoe Christus leefde en handelde op aarde, en vanuit welke intentie, motivatie, doelstelling, grondhouding Hij het alles deed, namelijk tot eer van Zijn Vader en tot redding van mensen. Zo zullen ook Zijn discipelen herkenbaar zijn door hun zoeken van Gods eer, hun bezig-zijn tot het behoud van anderen, ja, in hun liefde tot God en de naaste.

De ware discipelen hebben ook in hun hart de waarheid verstaan en ze leven ook uit deze waarheid. Huichelarij, dubbelhartigheid en onzuivere (bij)bedoelingen dienen hun vreemd te zijn.

Uit Joh.8:32 leren we ook dat ze mogen leven in vrijheid. Ze beseffen dit helaas niet altijd goed genoeg en worden daarom ook opgeroepen in Gal.5:1: "Staat dan in de vrijheid, met welke ons Christus vrijgemaakt heeft, en wordt niet wederom met het juk der dienstbaarheid bevangen."

ONZE REFORMATORISCHE ARMOEDE

Het is nu maar de vraag: zijn deze zaken bij veel reformatorische christenen eigenlijk wel in mindere of meerder mate aanwezig? Als dit dan niet zo is, of als het er zelfs ver vandaan is, moeten we dan maar bij de pakken gaan neerzitten, alsof er toch niets aan te veranderen is? Dit is een zeer ongelovige grondhouding... Er is wel wat aan te veranderen! Als we ons gebrek dan maar eens eerlijk wilden bekennen...

Als we onze kerkelijke hoogmoed maar eens wilden afleggen!

Ik hoop in dit boek onze reformatorische armoede bloot te leggen. Ik doe dit uit liefde tot de groep waartoe ik zelf ook behoor. Ik sluit mezelf erbij in en voel "onze gebreken" en "onze tekorten", maar ik weet ook dat het anders moet en kan! Gods Woord is hierin duidelijk genoeg en ik heb het ook gezien in de levens en gelezen in geschriften van toegewijde gelovigen, die de Heere rijk heeft willen zegenen in hun leven en arbeid.

WIJ, REFORMATORISCHE ZONDAREN...

We moeten van ons voetstuk af en op de kale grond onze zonden gaan inzien, onze schuld gaan bekennen, ons diep van de Heere vernederen in verootmoediging en schuldbesef en dan smekend en berouwvol tot Hem wederkeren! Dan is er verwachting dat we ook de reddende hand van de Heere leren gaan zien, die Hij nog naar ons uitgestrekt heeft in het Evangelie. We worden nu ook al genodigd, maar velen komen niet, want ze zijn nog te goed-reformatorisch - ze voelen zich wellicht toch nog een beetje meer dan een gewone zondaar van de straat, of een vrijzinnige hervormde. Nee, reformatorische mensen, ga nou maar eens in het "zondaarsbankje" zitten, gewoon naast die dwalende evangelische, vrijzinnige of bar-bezoekende zondaars... Dan ga je wel terug naar "af", maar je kunt dan in ieder geval ook een goede, nieuwe "start" maken!

MIDDELEN TOT HERSTEL

Als wij, zogenaamd rechtzinnige mensen, zijn gaan inzien dat ook wij genezing nodig

hebben, omdat we geestelijk in een zeer slechte conditie zijn, gaat het de goede kant op. Ja, als we eerlijk toegeven dat we door eigen schuld zelfs steeds meer verziekt raken, als we het grote deel van ons "kerklichaam" bekijken, dan zullen we openstaan voor middelen tot herstel, die ons in Gods Woord worden aangeboden. Ik hoop dat we ons dan niet meer boven andere soorten christenen verheffen, vanwege onze rechtzinnigheid (die dus ook niet de gewenste goede vruchten heeft opgeleverd). Als we in onze eigen tuin het vele onkruid gaan wieden, dan letten we niet meer zo op het onkruid van de burens.

Er zijn genoeg middelen tot herstel. Dit heeft te maken met instellingen, intenties en motieven die in ons moeten veranderen. Het heeft ook te maken met vernieuwingen in ons denken en in het verstaan van Gods Woord (ondanks onze voorgewende, maar onpraktisch gebleven rechtzinnigheid). Daarbij moeten we gaan leren hoe we door Gods genade gelovig moeten omgaan met de in de Bijbel geopenbaarde condities waaronder de Heere wil werken tot genezing, tot opwekking, tot geestelijke groei en tot vervulling met Zijn Heilige Geest (waardoor wij ook kracht ontvangen tot heiligmaking en om te getuigen tot Gods eer en het heil van onze naaste).

Ik hoop dit verderop nog nader uit te werken. Veel heb ik hierover mogen leren uit het lezen van geschriften van reeds gestorven bekende predikers uit het buitenland, die wereldwijd met veel zegen hebben mogen arbeiden. Zij hebben opwekkingen mogen beleven en werden daartoe door de Heere gebruikt.

OPWEKKING

Door een aantal opwekkingen uit het verleden te onderzoeken, heb ik veel mogen leren over de wijze waarop de Heere door Zijn Heilige Geest opwekkingen werkt. De geestelijke toestand vóór zo'n opwekking was veelal niet beter dan de toestand in onze kerken, ja, in de meeste gevallen zelfs veel slechter. Daarom mogen we hoop hebben voor onze tijd. We zien ook nu nog opwekkingen in een aantal landen buiten Europa. Het is me wel duidelijk geworden dat dode orthodoxie, lijdelijk denken, wereldgelijkvormigheid en materialisme binnen de kerken, onkunde op het gebied van geestelijke principes en bijbelse condities zeer belemmerend werken voor een geestelijke vernieuwing en opbloei. Niettemin is een opwekking altijd het werk van de Heilige Geest! De Heere kan ook het refo-land begerig maken...

In Ps.56:10 lezen we: "Gij bezoekt het land, en hebbende het begerig gemaakt, verrijkt gij het grotelijks; de rivier Gods is vol waters; wanneer Gij het alzo bereid hebt, maakt Gij hunlieder koren gereed." Zo mogen we toch ook geestelijk een "opwekkingszegen" van de Heere verwachten, als Hij ons hart er begerig naar maakt?!... Ik hoop dat er velen zijn die hiernaar verlangen, die hierom bidden. Voor de Israëlieten waren er ook condities (voorwaarden) van Gods kant, voor het ontvangen van zegen. We lezen hierover in Maleachi 3:10, dat de HEERE hen voorhoudt: "Brenge al de tienden in het schathuis, opdat er spijze zij in Mijn huis; en beproeft Mij nu daarin, zegt de HEERE der heirscharen, of Ik u dan niet opendoen zal de vensteren van de hemel, en u zegen afgieten, zodat er geen schuren genoeg wezen zullen."

Laten wij dan al onze begeerten naar persoonlijke opleving en kerkelijke opwekking

REFORMATORISCHE CHRISTENEN, ONTWAAKT!

voor de Heere in smeekgebed neerleggen. We mogen ons toch als het ware in het gelovig gebed vastklemmen aan Gods beloften, die Hij ook voor ons in Zijn Woord heeft laten neerschrijven. En zo lezen we in Jes.44:3 dat de HEERE spreekt: "Want Ik zal water gieten op de dorstigen, en stromen op het droge; Ik zal Mijn Geest op uw zaad gieten, en Mijn zegen op uw nakomelingen."

SLAPENDE REFORMATORISCHE CHRISTENEN

REFORMATORISCHE CHRISTENEN? WAAROM SLAPEN VEEL

- ZIJ KENMERKEN ZICH OP GEESTELIJK GEBIED DOOR:

1.- **passiviteit** (ze zijn hierin weinig actief en reageren niet positief op de boodschap, nodigingen en bedreigingen van Gods Woord - ze zijn dus ongehoorzaam door niet te reageren en te komen, door op te staan en tot de hemelse Vader terug te gaan - zoals in de gelijkenis de verloren zoon tot zijn vader)

2.- **ingezonkenheid** (liggend op het bed van zorgeloosheid)

3.- **dode orthodoxie** (zogenaamd "rechtzinnige leer" met weinig of geen geestelijk leven)

4.- **levend in een droomwereld** van materialisme, burgerlijkheid, uiterlijke rust en zoekend naar aards succes en aardse welvaart

5.- **dode lijdelijkheid** (in een afwachtende houding, rustig blijven liggen waar je ligt, en dat het "nog eens zou mogen gebeuren" dat ze wakker en tot leven zullen worden geschud door een wonder van Boven)

6.- **het sluiten van de ogen voor de werkelijkheid en het verkeren** (ze slapen in het opperste gevaar waarin ze van de mast)

7.- **het ontbreken van een helder inzicht in de leer van de Bijbel en de bedreigingen, beloften en oproepen voor hen in Gods Woord** (zijn nemen de Schrift hierin niet serieus)

8.- **verblindheid door inzetten der ouden, belemmerende tradities, die ze niet goed plaatsen en zelfs misbruiken** (ze plaatsen bepaalde gewoonten, tradities en leerstellige verklaringen in hun blinde onkunde)

zelfs wel boven de geopenbaarde Waarheid van Gods Woord)

9.- **vruchteloosheid** (hun dichtgeslagen en in duisternis verkerende grond doet het zaad van het Woord in hun hart niet ontkiemen of volgroeien tot de gewenste vrucht)

(Er komt hier en daar wel wat boven, maar het bereikt niet het door de hemelse Landman verlangde doel, namelijk het vrucht dragen voor Hem)

10.- **twijfel, onzekerheid, angst, innerlijke onrust en ongeloof, die de overhand hebben en houden**

(en die ze soms ook koesteren of als goede hoedanigheden aanmerken)

11.- **het tegenstaan, bedroeven en uitblussen van de Heilige Geest**, doordat ze niet of verkeerd reageren op zijn werkingen in henzelf en bij anderen

(daarin is het gevaarlijk om anderen te (ver)oordelen en hun geestelijke genadestaat in twijfel te trekken)

12.- **het (nog) teveel bezet zijn met de vruchten van het vlees** (zoals die in de Bijbel worden genoemd)

13.- **het (nog) teveel beheerst worden door het eigen "ik"**

(ze hebben zichzelf (hun leven) nog niet geheel verloren, om te worden vervuld met de Geest en het leven en de heerschappij van Christus in hen) (het eigen "ik" uit zich ook wel negatief in (kerkelijke) hoogmoed, geestelijke zelfgerichtheid, onverdraagzaamheid en het verbergen van eigen geestelijke armoede door o.a.

uiterlijkheden en bepaald taalgebruik)

14.- **het niet genoeg herkennen van bijbelse principes**, die ons leren hoe ware gelovigen dienen te zijn, hoe hun

instelling, intentie, houding, motivatie en opstelling op geestelijk gebied moet zijn

15.- **het niet genoeg bekend zijn met de in de Bijbel**

geopenbaarde condities waaronder de Heere genadig

wil werken (waarin de Heere gewoonlijk meekomt in onze geestelijke werkzaamheden, en wanneer de Heere ons veelal Zijn genadige invloeden onttrekt, zoals dit uit

ervaringen blijkt) (door gebrek aan kennis hierover, houden velen van hen zich niet aan Gods geopenbaarde

voorwaarden, regels en condities en blijven zij in hun doodse en slaperige toestand)

16.- **krachteloosheid** (in deze slaperig zwakheid is er weinig kracht om heilig tot Gods eer te leven, zonden te

overwinnen, krachtig te getuigen en goede vrucht te dragen voor de Heere)

17.- **weinig of geen vervulling met de Heilige Geest** (waardoor zij mogen leven uit "de kracht van omhoog" en de oude mens in hen dan door Gods genade tenonder wordt gehouden)

18.- weinig of geen blijdschap, verzekerdheid, rust en vrede in de Heere, door de Heilige Geest (terwijl ook de andere vrucht van de Geest daarin meer of minder wordt gemist)

(Daar tegenover kunnen nog wel "vruchten" zoals gemis, droefheid naar God, zoeken naar zekerheid en houvast worden gevonden)

19.- te weinig toewijding en opofferingsgezindheid (voor de Heere en tot welzijn van de naaste - geestelijke plichten worden hierin veronachtzaamd en door traagheid, lusteloosheid en slaperigheid niet of te weinig beoefend)

20.- gebrek aan geloof, hoop en liefde (waarin het vertrouwen van, het wachten op en het verlangen naar de Heere

min of meer worden gemist) (dit uit zich in een tekort of zelfs gemis aan dankbaarheid, vrijmoedige omgang en kinderlijk vertrouwen ten opzichte van de Heere)

GENADEMIDDELEN

De natuurlijke zondaar heeft niets in zichzelf waardoor hij zich kan opwerken naar de genade, of zich de genade kan waardig maken. Hij beschikt na de val over geen eigen vermogen(s) die iets kunnen bijdragen tot zijn geestelijk herstel of eeuwig heil. Alles moet hierin dus van God komen! En de Heere heeft ons genadiglijk genademiddelen gegeven, die wij behoren te gebruiken en waardoor Hij belooft te werken. De enige heilzame zaken die tot ons komen door Gods Woord en openbaring dat zijn Zijn eisen, bedreigingen, aanbiedingen en beloften. In de Dordtse Leerregels H.1, art.16 worden ons de genademiddelen tot gebruik voorgesteld: Wie het levend geloof en andere genade-gaven "in zich nog niet krachtig gevoelen, en nochtans de middelen gebruiken, door welke God beloofd heeft deze dingen in ons te werken, die moeten niet mismoedig worden," (...) maar ze moeten "in het waarnemen der middelen vlijtig voortgaan, naar de tijd van overvloediger genade vuriglijk verlangen, en die met eerbiedigheid en ootmoedigheid verwachten".

Bewandel daarom gehoorzaam de weg der aangeboden middelen... De Israëlieten liepen ook gehoorzaam rond Jericho. Daardoor lieten ze de muren niet instorten; hun lopen werkte daartoe niet mee. Waren ze echter in hun tenten blijven bidden, dan had de HEERE de muren zeker niet voor hen laten vallen. Dus als we "gehoorzaam lopen" werkt ons werk niet mee, maar als we het niet doen, dan geeft de Heere het ons niet. Zo dienen we te gaan in de door de Heere voorgestelde weg. En in de praktijk is het wel zo, dat Gods weg doorgaat waar onze weg doodloopt... Waar onze mogelijkheden ophouden, gaan Gods mogelijkheden verder. Kennen we dit uit ervaring?

De Heere wil, naar Zijn beloften, Zijn zegen op het gebruik van de middelen geven. Er zijn geen rijkere beloften en aanbiedingen dan die van de Heere!

Calvijn houdt ons voor in zijn Institutie: "Wij moeten tevreden zijn met Gods belofte (Inst.III.24.5). Laat ons Christus, Die ons zo vriendelijk is voorgesteld en Die ons tegemoet komt, omhelzen; en Hij zal ons tot Zijn kudde rekenen en in Zijn stal besloten

houden (Inst.III.24.6)."

MIDDELEN EN DOEL

STREEF NAAR HET GOEDE DOEL

Alles wat niet leidt tot het goede, gewenste resultaat, dat heeft z'n doel gemist. Dat is zonde. "Doelmissen" is ook een betekenis van het woord "zonde". Het gaat er nu om welk doel we beogen bij het doen van bepaalde godsdienstige zaken. Of zitten we maar doelloos in de kerk? Het is toch niet zo dat we maar doelloos bidden en bijbellezen? Wordt er ook maar doelloos gepreekt?... Dit kan toch niet de bedoeling zijn? Hiertoe roept de Schrift ons niet toe op? Ik denk dat Gods Woord ons juist het tegenovergestelde leert.

Wij moeten op geestelijk gebied een duidelijk doel voor ogen hebben, namelijk de eer van God, die ook in ons persoonlijk leven gestalte moet krijgen. Zonder geloof is het onmogelijk om de Heere God te behagen (Hebr.11:6), en dat wil dus zeggen dat er gestreefd moet worden naar "het tot geloof komen" van ongelovigen. Door veel geestelijke vrucht voor de Heere te dragen wordt God de Vader verheerlijkt (Joh.15:8), en dat betekent dus dat hiertoe moet worden aangespoord.

De Heere Jezus deed ook op aarde volkomen de wil van Zijn Vader, en Hij drong er bij Zijn toehoorders aan op geloof en vrucht dragen. Ook de apostel Paulus is ons hierin een voorbeeld om na te volgen. Hij was zelfs bezig om de mensen "te bewegen tot het geloof" (2 Kor.5:11), terwijl "de liefde van Christus hem drong" (2 kor.5:14). Deze intentie van Paulus was de juiste bijbelse levenshouding van een prediker van het Evangelie, en we weten dat de Heilige Geest erin meekwam, door ook deze arbeid van Paulus rijk te zegenen. Velen ontvingen hierbij het geloof in hun hart en mochten geestelijke vrucht voor de Heere gaan dragen.

GEbruik DE JUISTE MIDDELEN

Als een gemeente dan sterk achteruit gaat door een verkeerd gebruik van middelen, of zelfs een bijna niet gebruiken van bepaalde goede genademiddelen, dan moet deze tot grondige inkeer komen... Laten we het onszelf maar steeds weer afvragen: zijn we eigenlijk wel goed bezig? En als het achteruit gaat, laten we dan niet (meer) de schuld bij anderen zoeken, maar de hand in eigen boezem steken. Wat hebben we eigenlijk te maken met die andere kerken? Wie weet, misschien zijn ze in andere gemeenten wel heel wat "zinniger" bezig dan wij in onze gemeente? Wie weet, misschien zijn daar bepaalde bekeringen wel ware bekeringen, terwijl de kritische mens zich ernstig bezondigt, omdat hij dat "niet kan overnemen". Je weet toch wel dat we niet zomaar mogen oordelen over een ander? (lees maar eens Matth.7:1-5).

GEbruik DE MIDDELEN TOT EEN BEPAALD DOEL

REFORMATORISCHE CHRISTENEN, ONTWAAKT!

De Heere beoogt in Zijn Woord een daarin duidelijk omschreven doel, namelijk Zijn eer, de handhaving van Zijn recht en het betonen van Zijn liefde in de redding van zondaren door het offer en bloed van Zijn Zoon, de Heere Jezus Christus. Om dit met betrekking tot mensen te handhaven en uit te voeren heeft hij ons middelen gegeven, waaraan wij zijn gebonden. De Heere kan Zelf wel onmiddellijk werken, maar wij dienen de middelen te gebruiken, die Hij ons genadig heeft willen geven.

Als de Heere in Zijn Evangelie reddend tot ons komt, dan is het Zijn doel in de nodiging om ons te behouden tot Zijn eer. Maar wij worden daarbij door de Heilige Geest overtuigd en aangespoord om de middelen tot ons behoud naarstig en ernstig waar te nemen. Wij gaan dan bidden en smeken om genade en veel in onze Bijbel lezen om redding te mogen ervaren.

WEIGER NIET!

Wanneer wij de middelen tot behoud niet wensen te gebruiken en ons niet willen bekeren, dan wijzen we hiermee Gods aanbod van genade in het Evangelie moedwillig af. Zodoende verharden wij ons, wat onherstelbare gevolgen kan hebben. Het kan dan zijn dat de Heere met Zijn genadige werkingen van ons afwijkt, waarvan zeer veel voorbeelden uit het verleden bekend zijn.

De Heere Jezus werd veracht te Nazareth. In Mark.6:5-6 lezen we hierover: "En Hij kon aldaar geen kracht doen; dan Hij legde weinige zieken de handen op, en genas hen. En Hij verwonderde Zich over hun ongeloof, en omging de vlekken daar rondom, lerende." Hun ongeloof werd een reden waarom Christus van Nazareth afweek en een ander werkterrein zocht.

Het is een bijbels principe dat de Heere Zich veelal onttrekt aan mensen die Hem welbewust weigeren.

De Heere kan wel onweerstaanbaar doorwerken in moedwillige weigeraars, maar Hij laat Zijn Evangelie dan nogal eens ingang vinden bij anderen, die het wel mogen aanvaarden. Zo zien we dit ook met betrekking tot de vijandige en ongelovige Joden, die in Antiochië het Evangelie tegenstonden. Paulus en Barnabas hadden zich daarom ook tot de heidenen gewend, en zeiden tot de nijldige Joden: "Het was nodig, dat eerst tot u het Woord Gods gesproken zou worden; doch aangezien gij het verstoot, en u het eeuwige leven niet waardig oordeelt, ziet, keren ons tot de heidenen (Hand.13:46)." In de volgende verzen zien we dat het Woord des Heeren, door Gods genade, bij de heidenen wel veel vrucht mocht dragen.

We leren hieruit dat iemand niet zomaar vrijblijvend onder het Evangelie verkeert en eigen bekering uitstelt - dit blijkt nogal eens een fatale vergissing te zijn!

OPWEKKENDE MIDDELEN VOOR ONBEKEERDE CHRISTENEN

HET MIDDEL VAN DE VERKONDIGING

Met de slapenden bedoel ik hen die slechts uiterlijk bij de reformatrice christenen behoren. Zij slapen nog hun geestelijke doodslaap en zijn dus nog geheel ongelovig en onbekeerd. Zij verkeren in een vreselijk groot gevaar. Als ze in die staat sterven, zijn ze voor eeuwig verloren... Zij zullen dan eindeloos straf moeten lijden in de hel. Denk erover na wat dat betekent: "voor eeuwig..."! We staan voor een oneindig uitgestrekte

zandwoestijn. Als we samen iedere minuut een emmer zand daaruit wegdragen, en we gaan hier veertig jaar mee door, dan is de woestijn van de eeuwigheid nog niets verminderd. Al zou dan een verlorene proberen om zich duizend jaar lang uit de hel te graven, dan ligt hij er nog in. Geen enkele poging hiertoe zal hem gelukken. Besef dit, o onbekeerde medereiziger naar de nimmer eindigende eeuwigheid!

Is het daarom niet van het allergrootste belang dat het reddende Evangelie met alle ernst en kracht moet worden verkondigd aan verloren zondaren?! Sommige puriteinen predikten als het ware "als stervenden tot stervenden". Zij predikten met zoveel ernst, alsof hun eigen leven er vanaf hing. Het mag in geestelijk opzicht dan ook wel gelden voor allen die het verlossend Evangelie kennen: "Redt degenen, die ter dood gegrepen zijn; want zij wankelen ter doding, zo gij u onthoudt" (zie Spr.24:11). Paulus wist "de schrik des Heeren" en bewoog de mensen daarom ook tot het geloof (zie 2 Kor.5:11). Hij mocht vanuit de juiste drijfveer en intentie handelen. En als de verkondigers zegen op hun arbeid willen ontvangen, dan dienen ze ook hierin een navolger van Paulus te zijn.

Bovendien zien we dat Christus Zelf met ontferming bewogen was over de schare en liefdevol aandrong op geloof, bekering en vrucht dragen. Paulus laat ons weten in 1 Kor.9:16: "Want indien ik het Evangelie verkondige, het is mij geen roem; want de nood is mij opgelegd. En wee mij, indien ik het Evangelie niet verkondig!"

GEEF DUIDELIJKE RICHTLIJNEN

Onduidelijke verkondigers zijn wreed voor hun publiek. De bazuin moet een zuiver geluid voortbrengen. We lezen hierover in 1 Kor.14:8-9: "Want ook indien de bazuin een onzeker geluid geeft, wie zal zich tot de krijg bereiden? Alzo ook gijlieden, indien gij niet door de taal een duidelijke rede geeft, hoe zal verstaan worden hetgeen gesproken wordt? Want gij zult zijn als die in de lucht spreekt." Volgens de kanttekenaren is het een bazuin of trompet, "waardoor de krijgslieden ten strijde worden vermaand en opgewekt." Deze mag dus geen onzeker of onbekend geluid geven. In de kanttekening wordt daarbij aangetekend: "Namelijk uit welke men niet kan verstaan, dat men daardoor vermaand en opgewekt wordt om zich tot de strijd te bereiden..."

In de reformatorische hoek komen we helaas teveel onduidelijkheden in preken tegen. Het is daarom ook begrijpelijk dat deze preken zo weinig positieve uitwerking hebben. Als bij saaie, moeilijke en onduidelijke preken zelfs ontwaakte mensen last van slaapneigingen krijgen, hoe zullen dan slapende zondaren hierdoor worden opgewekt?! Het is duidelijk dan onder onduidelijke preken weinig of geen slapende mensen ontwaken en tot de geestelijke strijd worden opgewekt. Dit wordt nog erger als er maar weinig duidelijk vermanende en opwekkende woorden in zulke preken voorkomen. Ik bedoel daarmee rechtstreekse en duidelijke vermaningen, waarin de slapende mensen persoonlijk worden aangesproken. Door de vermaning van het Woord wordt immers de genade meegedeeld. De geestelijke slapers moeten daarom ook rechtstreeks worden vermaand. Ze moeten weten waar ze aan toe zijn en wat ze moeten doen... Als dit niet zo is, dan wordt zo'n preek veelal niet effectief gebruikt - zo'n preek mist namelijk een juist bijbels principe. Dit is ook vaak het geval met "beschouwende preken". Dogmatische en leerstellige uiteenzettingen "over" geloof en

bekering en andere bijbelse zaken, waarvan sommige preken vol zitten, missen fundamentele zaken, die de Heilige Geest wil gebruiken tot opwekking van dode zondaren. Het blijkt wel dat duidelijke en rechtstreeks op het hart gerichte preken veel meer door de Heere tot redding van zondaren worden gebruikt dan die moeilijk te begrijpen "beschouwende" preken. Het is enkel genade als zondaren tot geloof komen, maar er zijn bijbelse principes en condities die in de prediking en verkondigers door genade aanwezig dienen te zijn, waardoor de Heere wel meerdere vrucht wil geven. Een rank mag dan wel vrucht dragen, maar een door de Heere gereinigde rank mag meer vrucht dragen... (volgens Joh.15:2).

In de dode zondaren zelf behoeven echter geen voorwaarden of voorbereidende hoedanigheden te zijn voor een geestelijke opwekking. In Joh.5:24-25 lezen we de volgende woorden van de Heere Jezus: "Voorwaar, voorwaar zeg Ik u: Die Mijn woord hoort, en gelooft Hem, Die Mij gezonden heeft, die heeft het eeuwige leven, en komt niet in de verdoemenis, maar is uit de dood overgegaan in het leven. Voorwaar, voorwaar zeg Ik u: De ure komt, en is nu, wanneer de doden zullen horen de stem van de Zoon van God, en die ze gehoord hebben, zullen leven."

EEN KRACHTIG GETUIGENIS

Slapende zondaren kunnen dus in één keer tot ontwaking komen door het Woord van God, waaraan de Heilige Geest Zich paart.

Dit mag dienen tot bemoediging van de verkondigers. Een enkel Bijbelwoord, rechtstreeks en onomwonden gelegd aan het hart van een slapende zondaar, kan door Gods genade als een pijl in zijn hart binnengaan. Vermanende en opwekkende Bijbelteksten dienen daarom ook in alle duidelijkheid aan hen te worden voorgesteld. De preken behoren erop gericht te zijn dat de betekenis van deze teksten zo helder mogelijk aan de zondaren worden voorgelegd, zodat ze weten waar ze aan toe zijn en wat Gods Woord ze beveelt. De Heere komt mee in Zijn eigen Woord, en daarom mogen onze woorden er geen afbreuk aan doen.

We kunnen veel leren van de aard van Paulus' prediking te Korinthe (dit is ter navolging!). In 1 Kor.2:1-2 schrijft hij hierover: "En ik, broeders, als ik tot u ben gekomen, ben niet gekomen met uitnemendheid van woorden, of van wijsheid, u verkondigende de getuigenis van God. Want ik heb niet voorgenomen iets te weten onder u, dan Jezus Christus, en Dien gekruisigd." In de verzen 4-5 lezen we vervolgens: "En mijn rede, en mijn prediking was niet in bewegelijke woorden der menselijke wijsheid, maar in betoning des Geestes en der kracht; opdat uw geloof niet zou zijn in wijsheid der mensen, maar in de kracht Gods."

MENSELIJKE REDENERINGEN

We hebben in onze reformatorische kring, waarin veel ingezonkenheid, dodigheid en slaperigheid heerst dus een krachtig, bijbels getuigenis nodig! Dus weg met al die toegevoegde geestelijke stelsels en voorwaarden in slapende of half-ontwaakte mensen! Weg met dat geklassificeer van al-een-eindje-op-weg-zijnde dode zondaren, die dan al wat meer vatbaar zouden zijn voor de toepassing van het Evangelie! De Heere komt met Zijn reddend Evangelie omdat Hij in Zichzelf bewogen is over dode zondaren, zonder "aanzien des persoons". Er is niets in ons dat de Heere als het ware

REFORMATORISCHE CHRISTENEN, ONTWAAKT!

"een handje zou kunnen helpen" - het is 100% genade! Zie dan Gods onbegrijpelijke liefde tot verloren zondaren, en Zijn redding, Die Hij onverdiend aan onwaardigen voor niets in Zijn Evangelie aanbiedt! Dit moet slapende mensen worden voorgehouden - en de Heere kan en wil dit door Zijn Heilige Geest ook wel gebruiken om deze zondaren te doen ontwaken...

Het komt ook nogal eens voor dat "vruchten van het geloof" worden aangemerkt als "voorwaarden" tot het geloof in de Heere Jezus Christus. Er zou dan bijvoorbeeld eerst een "wetswerk" in het hart moeten zijn uitgewerkt, voordat het Evangelie zou kunnen worden toegepast. Dit kan wel als "geloofsvrucht" meewerken, maar dan moet het toch zeker wel uitmonden in een evangelische droefheid naar God, in het verlangen naar Zijn redding in de Heere Jezus Christus. Het is beter om onze dogmatische beschouwingen ten opzichte van onze eigen weg tot behoud maar niet zo te beschouwen.

Welk recht hebben we eigenlijk om de Heere, met eerbied gesproken, "de weg voor te stellen", hoe Hij met ons zou moeten handelen om ons te behouden? Hoe durven we dit in ons hoofd te halen!

Laten we slechts om genade smeken... Het is beter dat we het zelf niet meer weten. Het is goed dat we de Heere in het gebed "niet meer los kunnen laten", maar dat we Hem "wel vrij kunnen laten". We hebben immers al onze rechten verspeeld!

Al dat geredeneer binnen de reformatorische kring, en al die rede "in bewegelijke woorden der menselijke wijsheid" staan vaak de werkelijke vrucht in de weg. O, mensen! we weten het vaak te goed... dat is het grote probleem. Diep in ons hart denken we dat we het toch wel beter weten dan de vrijzinnigen, dan de confessionelen en dan de evangelischen, en dit is toch zo nadelig voor onze eigen opbloei! O, dat verschrikkelijke monster van onze kerkelijke en leerstellige hoogmoed! Dit monster moet worden gedood... Onze eigen kerkelijke kracht moet worden gebroken om Gods kracht nodig te krijgen. Als we onze zwakheid, dodigheid, slaperigheid en dorheid maar eens zouden erkennen en gevoelen, dan zal er weer verwachting zijn voor de reformatorische kring. Van die hand met die wijzende vingers moeten er nu vijf vingers naar onszelf gaan wijzen. Als we werkelijk onze toestand zouden gaan beseffen dan zal onze mond in het stof neergebogen worden. Wij, die het dachten zo zuiver en goed te zien, zullen het dan niet meer weten, en in het duister van ons eigen bestaan gaan zoeken naar het Licht.

Ja, dan is er verwachting en hoop,

want:

't is de HEER, wiens mededogen
blinden schenkt het lief'lijk licht;
wie in 't stof lag neergeboden,
wordt door Hem weer opgericht...

DE NOOD DRINGT!

Intussen dient het behoud en de redding van verloren en in nood verkerende zondaren ons voor ogen te staan. Alle bijbelse middelen behoren we hiertoe op een weloverwogen wijze aan te wenden. Ik zal proberen het één en ander duidelijk te

maken door middel van het volgende voorbeeldverhaal. We moeten hierbij bedenken dat er voor in nood verkerende mensen duidelijke richtlijnen gegeven moeten worden. De nood dringt en er is geen tijd te verliezen. Als er nood is, moeten onnodige zaken worden vermeden.

WIJS HEN DUIDELIJK DE WEG

Vermoei in nood verkerende mensen niet met niet ter zake doende geestelijke informatie. Ontvouw voor hen Gods reddingsplan, zoals Hij dat in Zijn Evangelie heeft bekendgemaakt. Laat ze wel hun nood zien, maar houdt ze ook de verlossing in de Heere Jezus Christus voor. En als ze niet (meer) weten wat ze moeten doen, wijs hen dan duidelijk en zonder omwegen de weg.

Petrus heeft op de Pinksterdag (in Hand.2) ook duidelijke taal gesproken. Hij mocht Gods boodschap doorgeven en de woorden waren als pijlen, rechtstreeks op het hart van de luisterende Joden gericht. Onomwonden werd hen verteld wat ze moesten weten en wat ze hadden misdreven.

De Heilige Geest kwam hierin mee en in Hand.2:37 zien we de uitwerking. We lezen daar: "En als zij dit hoorden, werden zij verslagen in het hart, en zeiden tot Petrus en de andere apostelen: Wat zullen wij doen, mannen broeders?" Daarna gaf Petrus duidelijke richtlijnen (in de verzen 38-40), namelijk wat zij moesten doen en wat ze zouden ontvangen. In vers 41 zien we al een rijke oogst. We lezen daar: "Die dan zijn woord gaarne aannamen, werden gedoopt; en er werden op die dag tot hen toegedaan omtrent drieduizend zielen."

GODS REDDINGSPLAN VOORHOUDEN

Zodra zondaren het niet meer weten en ontredderd naar redding zoeken, dient Gods reddingsplan hen te worden voorgehouden.

We zien dit ook bij de stokbewaarder in Hand.16. Deze werd "zeer bevende", en viel voor Paulus en Silas neer aan de voeten (vs.29).

Toen hij vroeg: "lieve heren, wat moet ik doen, opdat ik zalig worde? (vs.30)" werd hem terstond geantwoord: "Geloof in de Heere Jezus Christus, en gij zult zalig worden, gij en uw huis (vs.31)". De stokbewaarder en vele pinksterlingen waren vóór de verkondiging echt nog niet "zoekend gemaakt" naar de genade in Christus. De heidense stokbewaarder lag daarvoor zelfs te slapen (vs.27). Zoals de slapende stokbewaarder moeten slapende zondaren worden "wakkergeschud" en zodra ze hun ernstige toestand beseffen, kan hen dan terstond het geloof in Christus worden voorgehouden.

Augustinus was wel al zoekend, maar nog niet echt ontwaakt toen hij de voor hem bevrijdende woorden van Rom.13:13-14 las. Met betrekking tot slapende en ook slaperige mensen wil ik Rom.13:11-14 aanhalen. We lezen daar: "En dit zeg ik te meer, dewijl wij de gelegenheid des tijds weten, dat het de ure is, dat wij uit de slaap opwaken; want de zaligheid is ons nu nader, dan toen wij eerst geloofd hebben. De nacht is voorbijgegaan, en de dag is nabij gekomen. Laat ons dan afleggen de werken der duisternis, en aandoen de wapenen des lichts. Laat ons, als in de dag, eerlijk

wandelen; niet in brasserijen en dronkenschappen, niet in slaapkamers en ontuchtigheden, niet in twist en rijdigheid; maar doet aan de Heere Jezus Christus, en verzorgt het vlees niet tot begeerlijkheden."

Bij Augustinus zien we dat inderdaad "door de vermaning van het Woord de genade werd meedeeld".

CHRISTUS VERKONDIGEN!

Zoals al eerder aangehaald was Paulus' rede en prediking te Korinthe "niet in bewegelijke woorden der menselijke wijsheid, maar in betoning des Geestes en der kracht (1 Kor.2:4)". En wat was dan de inhoud van zulk een krachtige en doeltreffende prediking? Dat lezen we in het 2e vers, waar Paulus getuigt: "Want ik heb niet voorgenomen iets te weten onder u, dan Jezus Christus, en Dien gekruisigd." In zo'n prediking wil de Heere meekomen met Zijn Heilige Geest. Dit is dus ook te zien bij de stokbewaarder. Alles wat zogenaamde "behoudende predikers" in hun verkondiging dus hieraan toevoegen en ervan afdoen, doet dus afbreuk aan het doel en de effectieve kracht van de Evangelie-prediking. Laten we het voorgehouden bijbelse principe vasthouden! Durf nu maar eens onvoorwaardelijk en onomwonden "Jezus Christus, en Dien gekruisigd" te prediken... en we mogen hopen dat de betere resultaten en vruchten dan niet zullen uitblijven. Van de Heilige Geest leert Christus ons (in Joh.16:14): "Die zal Mij verheerlijken; want Hij zal het uit het Mijne nemen, en zal het u verkondigen." Als we verlangen dat de Heilige Geest in onze prediking meekomt, dan dienen wij daarom ook Christus te verkondigen.

DE WEG NAAR HET KONINKRIJK DER HEMELN

Sommigen maken de weg naar het Koninkrijk der hemelen onnodig moeilijk. Het verstaan van de waarheid is van levensbelang. In Joh.8:32 zien we dat als een gelovige de waarheid verstaat, de waarheid hem zal vrijmaken. Kernachtige teksten, die aandringen op geloof en bekering en die beloften inhouden, mogen door theologische en dogmatische redeneringen niet "krachteloos" worden gemaakt. In Matth.15:6+Mark.7:13 zien we dat de Farizeën Gods Woord en gebod krachteloos maakten door hun overlevering en inzetting. Ook in behoudende kringen worden door bepaalde tradities en overleveringen bijbelse principes en waarheden krachteloos gemaakt. Dit gebeurt als men onvoorwaardelijke bijbelse zaken voorwaardelijk maakt en bijbelse zaken die in de "eisende zin" worden bedoeld in de "wensende zin" uitlegt. Doordat men zich dan niet houdt aan de bijbelse principes en uitleg, komt de Heilige Geest niet mee in de prediking en wordt het Woord niet effectief in het hart van de luisterende mensen. Doe dus niet onnodig moeilijk en geef door wat er staat en wat er wordt bedoeld!

De Heere Jezus heeft ons een voorbeeld gegeven, hoe we zo duidelijk mogelijk de bijbelse boodschap dienen door te geven en uit te leggen. Hij sprak op aarde namelijk onder meer door middel van gelijkenissen. In de zeven gelijkenissen over "het Koninkrijk der hemelen" (in Matth.13) leert Hij ons duidelijk wat er in ons, met ons en door ons moet gebeuren om in het Koninkrijk der hemelen te kunnen komen.

DE SCHAT IN DE AKKER

Laten we eens stilstaan bij de gelijkenis van de schat in de akker. We lezen hierover in Matth.13:44: "Wederom is het Koninkrijk der hemelen gelijk aan een schat, in de akker verborgen, die een mens gevonden hebbende, verborg die, en van blijdschap erover, gaat hij heen en verkoopt al wat hij heeft, en koopt die akker." Als een zondaar in z'n hart wordt overtuigd van de oneindige waarde en noodzaak van het ingaan in het Koninkrijk der hemelen, dan is hij bereid om alles wat hij heeft daarvoor op te offeren. De schat van eeuwige redding kan men ontdekken in de Heilige Schrift, wanneer de Heilige Geest het hart verlicht. In de verkondiging moet deze schat zo duidelijk mogelijk worden voorgesteld aan slapende zondaren. Van nature zien hen die in de zonde slapen geen heerlijkheid in de vergeving van zonden door het bloed van Christus. De natuurlijke mens ziet in Christus, als lijdende Borg, "geen gedaante noch heerlijkheid", en ze zien in Hem ook geen gestalte om te begeren (zie Jes.53:2). De ogen moeten daar door de werking van de Heilige Geest voor open gaan.

Nu is deze schat te vinden in het Woord en daarom dus ook in de verkondiging daarvan, waarin het Woord wordt verklaard en ontvouwd. De gemeente krijgt immers tijdens de bediening van het Woord de inhoud van het Woord toegediend. Het kan daarbij voorkomen dat de weg tot het vinden van deze schat zeer onduidelijk wordt voorgesteld. Ik zal proberen om problemen op dit gebied voor te stellen. Hopelijk gaan hierdoor de ogen van bepaalde verantwoordelijke personen hiervoor open. En dan kan er misschien wat aan verbeterd worden! Laten we ons niet doof houden voor opbouwende kritiek, want het gaat om "levensbelangrijke" zaken! Het is helaas wel zo, dat hij die niet wil horen het meeste doof is...

EEN EIGENWIJZE LERAAR

Een goede leraar behoort z'n leerlingen voor het examen op te leiden. Hij weet de exameneisen. Van te voren laat hij z'n leerlingen repetities maken en geeft hij hen overhoringen. Zodoende kan hij hun kennis toetsen. Bij te lage resultaten kan hij nog tijdig de ontbrekende kennis proberen bij te brengen.

Nu blijkt een eigenwijze leraar z'n leerlingen de nodige kennis niet goed bij te brengen. Bij het examen komt het uit dat bij 90% van z'n leerlingen bepaalde kennis ontbreekt, waardoor ze dezelfde opgaven fout hebben. Ligt dit nu aan de leerlingen of aan deze leraar? Bij zo'n hoog percentage moeten we ervan uitgaan dat de leraar deze stof niet of veel te weinig heeft behandeld. Hij vond dat onderdeel ook niet zo belangrijk. Maar andere onderdelen van zijn lesstof heeft hij juist zeer uitvoerig behandeld, want dat vond hij zeer belangrijk! Nu correspondeert zijn opvatting hierin niet met de exameneisen. De lesstof die hij zo uitvoerig heeft behandeld wordt niet eens getoetst op het examen, wat hij betreurt. Maar ja, de zaken liggen nu eenmaal zo. De leraar vindt dat zijn leerlingen zijn voorkeurstof later in de maatschappij hard nodig zullen hebben, meer dan de stof die steeds weer op het examen wordt getoetst. Hij heeft in ieder geval gefaald en komt er het eerste jaar nog met een zware berisping en ernstige waarschuwing vanaf. Het volgende jaar doceert hij de examenstof wel, maar houdt hij nog genoeg ruimte over voor z'n lievelingsstof. En ook dan laten de eindresultaten hierdoor zeer te wensen over. Hij krijgt daarna nog één jaar de kans, maar valt toch nog in dezelfde fout. Uiteindelijk wordt hij vanwege z'n eigenwijsheid en eenzijdigheid ontslagen...

EEN EENZIJDIGE PREDIKING

Ook in de prediking kan er op deze wijze iets ernstig mis gaan. Door een eenzijdige prediking kan het gebeuren dat de gemeenteleden in het stuk der bekering blijven falen. De nodige bevindelijke kennis van "ellende-verlossing-dankbaarheid" kan uiteindelijk zelfs bij 90% van de gemeenteleden ontbreken. Als we in bepaalde gemeenten het percentage avondmaalgangers zien, zou dit dan nog wel op 10% komen? Is het dan werkelijk zo dat we moeten aannemen dat 90% daar nog verloren ligt in zonde en schuld?! En hoe kritisch wordt deze 10% dan nog bekeken binnen die gemeente? Nu wordt door sommige mensen een gemeente met heel weinig avondmaalgangers zelfs wel gezien als één van de betere, rechtzinnige gemeenten. Dit is natuurlijk wel helemaal de dwaasheid gekroond! Hoe kan iemand toch tot zo'n onbijbels principe komen?! Maar dit toont uiteraard wel aan dat er iets grondig mis is in bepaalde gemeenten. Als men al "weinig-geestelijk-leven" en "het-niet-hebben" gaat zien als goede geestelijke vruchten binnen een gemeente, dan hebben ze de Bijbel natuurlijk niet meer aan hun kant. Niettemin blijkt het dat zulke gemeenten door eenzijdige voorlichting en gebrek aan geestelijk leven zo kunnen worden. Het is daarbij typerend dat de meeste mensen in zulke gemeenten geestelijk op dezelfde wijze zijn gaan denken.

Anderzijds moeten we ook wijzen op het gevaar van een te oppervlakkige en te gemakkelijke avondmaalsgang. Deze komt dan nog wel niet zoveel voor in de uiterst rechts-reformatorische kring, maar is helaas wel te vinden binnen de reformatorische gezindte in het geheel genomen. Het is daarom ook zo dat véél avondmaalgangers in een gemeente nog niet een teken hoeft te zijn van veel geestelijk leven en een bloeiend gemeenteleven. Ook hierin dienen we te toetsen op de vrucht...

Avondmaalsgang en wereldgelijkvormigheid passen absoluut niet bij elkaar! Een avondmaalsganger behoort een "godvruchtige avondmaalsganger" te zijn. Bovendien moet het ware zaligmakende geloof aanwezig zijn, met de daarbij behorende vruchten en ervaringen, wil men een Goddelijk recht bezitten om aan het avondmaal te mogen komen. Zonder door de Heere gewerkte vruchten van geloof en bekering mag men dus niet aan het avondmaal. Het avondmaal is namelijk een gedachtenismaal van het bittere lijden en sterven van de Heere Jezus Christus, wat slechts tot nut kan zijn voor hen die deel aan de eeuwige verzoening door Christus hebben. Het gaat dus om Gods eer en de verheerlijking van het werk van Zijn geliefde Zoon. En het is duidelijk dat men hier niet lichtzinnig en oppervlakkig mee mag omgaan. Het is een Heilig Avondmaal... en geen onheilige mag hiertoe naderen! Verder kunnen we ons het beste houden aan de woorden van de Dordtse Leerregels, in H.3+4, art.15, waarin ons wordt voorgehouden: "Voorts, van diegenen, die hun geloof uiterlijk belijden en hun leven beteren, moet men naar het voorbeeld van de Apostelen het beste oordelen en spreken; want het binnenste des harten is ons onbekend."

We keren weer terug naar de lijdelijke, eenzijdige hoek. Dit boek is voornamelijk gericht tot de rechterflank van de reformatorische gezindte (al zou er natuurlijk ook een dringende oproep gedaan kunnen worden tot een andere flank van de reformatorische gezindte - door iemand die zich daarin bevindt en zich daartoe door de nood

gedrongen weet... **Wie voelt zich hiertoe geroepen?!**

Nu bleek het in het voorbeeld van de eigenwijze leraar dat z'n leerlingen voor 90% dezelfde opgaven fout hadden. Als nu in een gemeente zo'n hoog percentage maar lijdelijk aan het afwachten is, "of-het-nog-eens-zou-mogen-gebeuren", dan heeft dit ook te maken met de voorlichting en de opgebouwde cultuur binnen zo'n gemeente. Dit moet ons duidelijk zijn.

We blijven ervan uitgaan dat de Heilige Geest een dode zondaar levend maakt. Als de Heere werkt, dan zal niemand dit kunnen keren... Maar het is ook een bijbels principe dat de Heere Zich nogal eens terugtrekt vanwege ongeloof en zonde. Het is al aangetoond dat Christus Zich onttrok aan mensen (zoals in Nazareth), die Zijn reddend en genezend handelen niet nodig hadden en in ongeloof bleven volharden.

Lijdelijke mensen hebben het reddend handelen van Christus ook (nog) niet echt nodig, want anders zouden ze zich wel "haasten en spoeden om des levens wil"...

EEN EVENWICHTIGE VERKONDIGING

Het is duidelijk dat we een evenwichtige verkondiging nodig hebben. Bepaalde typisch calvinistische onderdelen en onderwerpen dienen niet overdreven voorrang te hebben bij de "leerstof". Daarbij moet het alles in de juiste (volg)orde worden behandeld. Het "leerstuk van de wet" kan bijvoorbeeld zóveel nadruk en voorrang krijgen, dat "de leer van het Evangelie" te weinig of te laat aan bod komt in de verkondiging, zodat men hierdoor een wettische gemeente kweekt. De wet ontdekt aan de zonde en heeft dus ook een functie bij de evangelieverkondiging, maar dan wel er "bij" en niet er "vóór", waardoor er tijdens de prediking soms te weinig tijd en ruimte overblijft voor het Evangelie.

Zo kan het ook gaan met een overdreven "kenmerkenprediking" ten koste van de "Christus-prediking". Als de kenmerken niet heenleiden naar de Christus, dan is er iets grondig mis! En om nog iets te noemen: er kan ook teveel nadruk worden gelegd op "het stuk der verkiezing" ten koste van "de nodiging tot het heil". Hierdoor kan men lijdelijkheid aankweken. En lijdelijkheid blijkt een goede voedingsbodem te zijn voor wereldgelijkvormigheid.

DE UITVERKIEZING

We mogen de nodiging van het heil niet laten beheersen door de uitverkiezing. De uitverkiezing is de troost in het onderdeel van de volharding. De Heere zal niet laten varen de werken van Zijn handen. In Ps.138:8 lezen we het zo: "De HEERE zal het voor mij voleindigen; Uwe goedertierenheid, HEERE, is in eeuwigheid; laat niet varen de werken van Uw handen." Gods liefde tot Zijn uitverkorenen is een eeuwige liefde! De getrooste gelovige mag weten en ervaren: "De HEERE is mij verschenen van verre tijden! Ja, Ik heb u liefgehad met een eeuwige liefde; daarom heb Ik u getrokken met

goedertierenheid." Als we Gods liefde in ons hart mogen ervaren, dan mogen we weten dat dit Gods eeuwige, onveranderlijke liefde tot ons is. Vanuit onze calvinistische belijdenis wordt ons voorgehouden, dat "geloven" de wetenschap is, dat God goedertieren gedachten ten opzichte van ons heeft; en ook: dat Christus de spiegel der uitverkiezing is. Als wij met persoonlijke bewustheid de troost en rust vinden in het zien op het verzoenend offer van de Heere Jezus Christus, dan kunnen we zeker zijn van onze eeuwige verkiezing door God.

WAAR BEHOORT HET KABINET TE STAAN?

Een predikant heeft in dit verband eens het volgende voorbeeld van een kabinet genoemd. Ik bedoel met dit kabinet een Oudhollands meubelstuk, een kast met deuren en laden, met daarachter en daarin boorden en vakjes, waarin onder meer waardepapieren en kostbare voorwerpen worden opgeborgen. Zo'n kabinet moet je niet in de hal of in de gang van het huis plaatsen, waardoor de ingang wordt geblokkeerd. Een kabinet behoort in de huiskamer te staan, met de achterkant tegen een wand. Als je eenmaal binnen bent, in de huiskamer, dan mag je in het kabinet gaan kijken. Pas dan kun je er achter komen welke bezittingen je hebt (gekregen). Je doet dan bijvoorbeeld één van de laden open. Daar liggen eigendomsbewijzen in, die je op een rechtmatige wijze hebt verkregen. Ook andere waardelvolle bezittingen kun je in dit kabinet vinden.

Zo is het ook geestelijk. Eerst moet je door Gods genade naar binnen zijn geleid, en pas dan mag je ontdekken welke kostbare bezittingen daar voor jou zijn weggelegd.

Als iemand de nodiging laat beheersen door de uitverkiezing, dan kan hij daarmee onnodig blokkades opwerpen voor de genodigden. Wanneer een prediker eerst bepaalde hoedanigheden en "geschiktheden" gaat benoemen, die een zondaar moet bezitten om in het huis genodigd te kunnen worden, dan gaan onbekeerde genodigden in zichzelf zoeken naar die zaken. Als ze die niet vinden in hun leven, dan bedenken ze dat de nodigingen om binnen te komen niet voor hen bedoeld kunnen zijn. Zij geven uiteindelijk dan ook geen gehoor aan de oproepen tot geloof en bekering. Als iemand in zichzelf eerst "tekenen van de verkiezing" wil waarnemen, voordat hij de Heere wil gehoorzamen, dan is hij bezig om een kabinet in de toegang tot het huis te plaatsen. Door de zijkant van het kabinet kan hij toch niet binnenkijken, zodat hij dan maar afwachtend buiten blijft staan.

HOE "RUIM" IS DE NODIGING?!

De uitverkiezing mogen we dus niet voorop plaatsen (in de nodiging), maar het is een bedoeld als een troost "achteraf".

Als dit dan zo is, waarop dienen we de nodiging tot het heil dan te gronden, en hoe "ruim" mogen we dan nodigen?

Ik wil gelijk al aangeven dat er genodigd dient te worden op grond van het bloed van Christus... Als Zijn verzoenend bloed genoegzaam is tot vergeving van de grootste zonden, dan kunnen de grootste zondaren zonder meer worden genodigd. Als de waarde van Zijn verzoenend bloed genoegzaam is voor al de zonden der wereld, vanaf Adam tot op de laatste dag dat er zondaren op deze aarde leven, dan kan een ieder die het hoort welmenend worden genodigd tot het heil in Christus.

We lezen in de Dordtse Leerregels, H.2, art.3: "Deze dood van de Zoon van God is de

enige en volmaakte offerande en genoegdoening voor de zonden; van oneindige kracht en waardigheid, overvloediglijk genoegzaam tot verzoening van de zonden der ganse wereld."

In art.5 van H.2 wordt ons geleerd: "Voorts is de belofte van het Evangelie, dat een ieder, die in de gekruisigde Christus gelooft, niet verderve, maar het eeuwige leven hebbe; welke belofte alle volken en mensen, tot welke God naar Zijn welbehagen Zijn Evangelie zendt, zonder onderscheid moet verkondigd en voorgesteld worden, met bevel van bekering en geloof."

Dat velen niet in het geloof komen en gered worden, is vanwege het niet aanwezig zijn van het ware zaligmakende geloof in hun harten. Het geloof is een gave van God, terwijl het de zondaar wordt voorgesteld als een opgave (en het uit zich in een volledige overgave aan Gods wil). We lezen erover in de Dordtse leerregels, H.2, art.6: "Doch dat velen, door het Evangelie geroepen zijnde, zich niet bekeren, noch in Christus geloven, maar in ongelooft vergaan, zulks geschiedt niet door gebrek of ongenoegzaamheid van de offerande van Christus, aan het kruis geofferd, maar door hun eigen schuld." In het volgende artikel wordt verklaard dat het daarentegen Gods onverdiende genade en eeuwige verkiezing in Christus is als anderen wel geloven en behouden worden.

EEN VN-HOSPITAAL IN BOSNIË

Misschien kan ik dit duidelijk maken door middel van het volgende voorbeeld:

Je herinnert jezelf misschien nog wel de strijd in Bosnië tussen Bosniërs en Serviërs (Bosnische Serviërs). De vredesmacht van de Verenigde Naties is daar tussenbeide gekomen. De Serviërs waren de hoofdschuldigen en hebben zich zelfs schuldig gemaakt aan ernstige oorlogsmisdaden. Ik wil hier een voorbeeld uit halen, en plaats het even in de tegenwoordige tijd. Stel je nu eens voor dat de VN, in samenwerking met het Rode Kruis in het door hen gecontroleerde gebied een noodhospitaal heeft neergezet. In dit hospitaal kunnen zowel gewonde Bosniërs als Serviërs gratis worden geholpen. De deuren van het neutrale hospitaal zijn geopend voor alle gewonden die er maar gebruik van willen maken. Daarbij zijn er via een luchtbrug genoeg bedden aan te voeren; en als de barakken vol zijn, dan kunnen er weer nieuwe worden geplaatst. Er kan ook genoeg bloed worden aangevoerd. Al zouden alle Bosniërs en Serviërs gewond raken, in principe kunnen ze allemaal worden geholpen.

Nu blijkt het dat de gewonde Serviërs zich niet willen laten helpen in het VN-hospitaal. Ze staan vijandig tegenover de VN-vredesmacht en ze willen absoluut geen gebruik maken van hun diensten op hun gebied. Ze laten zich dan wel helpen door hun eigen mensen, hoewel deze vaak bij ernstige verwondingen onvakkundig zijn en er een nijpend gebrek is aan medische apparatuur, medicamenten en bloed. Helaas sterven door het vijandige "weigergedrag" van de Serviërs nu veel van hun (zwaar)gewonde slachtoffers... Ja, wie z'n schuld is dit nu? Dit ligt toch zeker niet aan het aanbod van de VN-vredesmacht?

Zoals in dit voorbeeld is het ook met het aanbod van Gods genade in de verkondiging van het Evangelie. Dus de nodiging tot het heil mag niet worden beheerst door de uitverkiezing, maar moet gegrond zijn op de algenoegzaamheid van het offer en bloed van Christus. In een aantal gemeenten is men hierin (waarschijnlijk door gebrek aan inzicht) onjuist bezig, en we zien helaas de droevige gevolgen... Gebruik daarom de

juiste, bijbelse middelen die de Heere naar Zijn beloften wil zegenen tot opwekking van dode zondaren! Ik neem aan dat ambtsdragers en verkondigers verlangen dat onbekeerde familieleden, vrienden, bekenden en gemeeteleden behouden mogen worden... Werk dan ook vanuit bijbelse principes en vanuit een goede geestelijke intentie en drijfveer - gedreven door de liefde van Christus!

VERBORGEN EN GEOPENBAARDE DINGEN

Nu kunnen sommigen het niet rijmen dat de Heere welmenend nodigt in het Evangelie allen die het maar vernemen...

terwijl er ook mensen onder zitten die Hij niet heeft uitverkoren. Zij kunnen dat niet met elkaar in overeenstemming brengen. Het is net als twee sporen in een rails - ze moeten zo naast elkaar blijven funktioneren, anders zal er geen trein over kunnen gaan. Gods liefde is volmaakt, dus ook Zijn liefde tot Zijn van Hem afgevallen schepsel. In Joh.3:16 lezen we erover: "Want alzo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij Zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een ieder die in Hem gelooft, niet verderve, maar het eeuwige leven hebbe." In deze tekst wordt het Griekse woord "kosmon" gebruikt. Dit woord komt van het begrip "kosmos" en het betreft "de zondige, van God vervreemde mensenwereld". Voor deze mensenwereld heeft de Heere dus een volmaakte en welwillende liefde.

Gods soevereiniteit en rechtvaardigheid zijn andere volmaakte deugden van Hem. Ons (door de zonde) beperkte verstand staat ver onder volmaaktheden - het gaat ons begrip te boven. Zaken die ons niet van Hogerhand zijn geopenbaard kunnen wij niet doorgronden. Wat we niet kunnen begrijpen, dienen we gelovig te aanvaarden, anders zal het ons geen voordeel kunnen geven. Gods rechtvaardigheid en liefde zijn bij elkaar gekomen in in het volbrachte werk van Christus. Sommige lijnen blijven voor ons verborgen en zullen voor de gelovigen wellicht wel bij elkaar komen in de hemelse heerlijkheid. Door het geloof kunnen nu al bepaalde verborgenheden worden bewonderd en begrepen (zie Efeze 3:14-21). Verder hebben we ons te houden aan hetgeen de HEERE ons voorhoudt in Deut.29:29: "De verborgen dingen zijn voor de HEERE, onze God; maar de geopenbaarde dingen zijn voor ons en voor onze kinderen, tot in eeuwigheid, om te doen al de woorden van deze wet."

WAT DE HEERE BEHAAGT...

Nu is ons wel geopenbaard wat de Heere behaagt.

In Jes.55:10-11 wordt ons verklaard: "Want gelijk de regen en de sneeuw van de hemel nederdaalt, en derwaarts niet wederkeert; maar doorvochtigt de aarde, en maakt, dat zij voortbrengt en uitspruigt, en zaad geeft den zaaier, en brood den eter; alzo zal Mijn Woord, dat uit Mijn mond uitgaat, ook zijn, het zal niet ledig tot Mij wederkeren; maar het zal doen, hetgeen Mij behaagt, en het zal voorspoedig zijn in hetgeen, waartoe Ik het zende." Het behaagt de Heere dus dat Zijn Woord een voorspoedige, goede uitwerking heeft. Dat kunnen we ook duidelijk lezen in de Dordtse Leerregels (H.3+4, art.8), waar we lezen: "Doch zovelen als er door het Evangelie geroepen worden, die worden ernstiglijk geroepen. Want God betoont ernstiglijk en waarachtiglijk in Zijn Woord, wat Hem aangenaam is; namelijk dat de geroepen tot Hem komen. Hij belooft ook met ernst alleen, die tot Hem komen en geloven, de rust

der zielen en het eeuwige leven." Het is Hem dus aangenaam, ja, het behaagt de Heere dus dat de geroepenen tot Hem komen. En wie worden geroepen? Alle zondaren die het Evangelie vernemen - dus ook de persoon die dit leest!

En waarom behaagt het de Heere ons uit te nodigen? (terwijl anderen het Evangelie niet vernemen). Dit is een vorm van uitverkiezing! Volgens Calvijn zijn er stappen van uitverkiezing. Hij vindt het onder meer al een vorm van uitverkiezing dat iemand is geboren uit gelovige ouders; daarna: dat iemand het Evangelie hoort, en ook: dat iemand het geloof ontvangt, om het te aanvaarden. Hoe sta je tegenover Gods bijzondere bemoeienissen met jou?! Vraagt dit niet om bekering, geloof en wederliefde?...

Nu is er nog iets geopenbaard dat de Heere behaagt, dat is namelijk het geloof. Het behaagt Hem dat zondaren Hem (op Zijn Woord) geloven. De Heere Jezus had er ook verdriet over dat vele Joden niet in Hem geloofden. In Hebr. 11:6 wordt ons voorgehouden: "Maar zonder geloof is het onmogelijk Gode te behagen, want die tot God komt, moet geloven, dat Hij is, en een beloner is van degenen, die Hem zoeken."

Zo behaagt het de Heere, als Hij zondaren laat nodigen, dat de genodigden tot Hem komen en geloven... Dit geldt ook voor genodigde reformatorische zondaren! Dit is de geopenbaarde wil van God. Slapende zondaren moeten hierop worden gewezen. Ze moeten gaan beseffen dat ze moedwillig weigeren om zich door de Heere te laten redden. Het Evangelie moet gepredikt worden, met bevel van geloof en bekering. De reddingsboei van het Evangelie moet met klem de slapers worden voorgehouden!

LAAT JE REDDEN!

Onbekeerde zondaren verkeren in een groot gevaar: Als ze niet worden gered, zullen ze in een eeuwige afgrond tenonder gaan! In het Woord van God en in het aanbod van genade worden ze genodigd om zich te laten redden.

Het initiatief gaat dus van de Heere uit. Hij laat Zijn gezanten het Evangelie brengen aan geestelijk in gevaar verkerende mensen. De zondaren worden op het gevaar waarin ze verkeren gewezen, en zij worden ernstig vermaand om de zonde te verlaten en zich te bekeren vanuit hun verkeerde leven. Aan hen worden middelen tot redding aangeboden en gegeven. Ze moeten ervan worden overtuigd dat ze die redding nodig hebben en dat ze die redding dienen te accepteren. Van nature ziet men dat niet zitten en vindt men de voorwaarden tot redding te vernederend. Ze willen niet zonder meer geholpen worden. Ze denken zichzelf nog wel te kunnen redden. Ze denken of zeggen: "Maak je maar geen zorgen over ons, wij redden het wel..." Of ze blijven maar uitstellen en afwachten, met de achterliggende gedachte: "We zien wel wat er van komt."

Laat ik het duidelijk zeggen: "Als je niets doet, en je blijft zoals je bent, dan ga je in ieder geval verloren." Je ligt daar niet zomaar vrijblijvend in je ellendige toestand, en zeker niet als je eruit wordt genodigd.

GEESTELIJK DODEN ZULLEN HOREN...

Ongelovige, natuurlijke mensen zijn "dood door misdaden en zonden". Dit leert Gods Woord ons in Ef.2:1+5 en Kol.2:13.

Hoe kan nu iemand die geestelijk dood is het Evangelie horen en gehoorzamen? Dit werkt de Heere God Zelf door middel van Zijn Woord en Zijn Heilige Geest. We kunnen dit lezen in de Dordtse Leerregels Hoofdstuk 3+4, art.11+12. Hierin wordt onder meer verklaard hoe een zondaar geestelijk levend wordt gemaakt door de onweerstaanbare, krachtdadige werking van de Heilige Geest. Art.11 leert ons over dit werk van de Heilige Geest van God: "Hij opent het hart, dat gesloten is; Hij vermurwt dat hard is; Hij besnijdt dat onbesneden is. In de wil stort Hij nieuwe hoedanigheden, en maakt dat die wil, die dood was, levend wordt; die boos was, goed wordt; die niet wilde, nu metterdaad wil; die wederspanning was, gehoorzaam wordt; hij beweegt en sterkt die wil alzo, dat hij als een goede boom vruchten van goede werken kan voortbrengen."

Aan het eind van art.12 wordt ons verder voorgehouden:

"En alsdan wordt de wil, zijnde nu vernieuwd, niet alleen van God gedreven en bewogen, maar van God bewogen zijnde, werkt hij ook zelf. Waarom ook terecht gezegd wordt, dat de mens, door de genade, die hij ontvangen heeft, gelooft en zich bekeert."

In art.17 van hoofdstuk 3+4 wordt ons gewezen op het gebruik van de genademiddelen, waardoor de Heere gewoonlijk wil werken, en waaraan wij zijn gebonden.

Het gebruik van het Evangelie heeft de Heere onder meer tot "een zaad der wedergeboorte" verordineerd. Want door de vermaningen van het Evangelie onder de oefeningen van het Woord wordt de genade medegedeeld.

In artikel 18 wordt het de predikers verder aanbevolen:

"En hoe vaardiger wij ons ambt doen, des te heerlijker vertoont zich ook de Weldaad van God, die in ons werkt, en Zijn werk gaat dan allerbest voort." Het artikel besluit vervolgens met het hiervan God alleen de eer te geven: "Welken God alleen toekomt, zo vanwege de middelen, als vanwege de zaligmakende vrucht daarvan, alle heerlijkheid in der eeuwigheid. Amen."

Deze bijbelse waarheid is tot moedgeving van de verkondigers van het Evangelie. De Heere Zelf zal instaan voor de vrucht. Hij wil in de Evangelie-prediking meekomen met de wederbarende kracht van Zijn Heilige Geest! De prediking tot geestelijk dode en dove mensen blijft niet zonder vrucht... De Heere Jezus heeft het Zelf verzekerd (in Joh.5:25): "Voorwaar, voorwaar zeg Ik u: De ure komt, en is nu, wanneer doden zullen horen de stem van de Zoon van God, en die ze gehoord hebben, zullen leven."

Geen mens kan een natuurlijke zondaar innerlijk zodanig bewerken en veranderen, dat zijn wil zaligmakend ten goede wordt gekeerd, zodat deze gaat willen wat God wil. En geen mens kan een dode zondaar het geestelijk leven vanuit God geven. En wie kan de liefde van God in het hart van een vijand van God storten, dan de Heere alleen?!

Het geestelijk leven begint daarom altijd met "openbaring van God". Deze openbaring bestaat onder meer uit "licht en liefde". Het licht van Boven brengt kennis van de

waarheid en rechtvaardigheid van God in het hart van een zondaar, zodat deze zijn toestand tegenover de Heere goed gaat beseffen en kennen. Hij weet dan welke eisen Gods heiligheid en majesteit stellen, en dat tegenover zijn eigen onheiligheid en nietigheid. Maar hij leert ook Gods onbegrijpelijke liefde in en door Christus voor zondaren kennen, waardoor hij met zijn zonden leert vluchten tot het verzoenend bloed van de Zaligmaker van zondaren.

De Heere komt dus door middel van Zijn reddend Evangelie tot geestelijk dode zondaren, opdat zij door de vermaning van het Woord door Zijn genade zullen geloven en tot Hem zullen komen. Ja, het is Hem zelfs aangenaam dat de geroepenen tot Hem komen, zoals we dat hiervoor al hebben aangetoond, onder meer vanuit de Dordtse leerregels, H.3+4, art.8.

WEIGEREN OF AANVAARDEN

In Gods Woord wordt je opgeroepen tot geloof en bekering - de Heere eist dit zelfs van je! In de Evangelie-nodiging wordt je wat gevraagd! Je kunt dan maar twee dingen doen: of je weigert om hier positief op te reageren (om welke reden dan ook), of je aanvaardt het zoals het je wordt aangeboden. Een derde weg is er niet!!! Hier moet in de verkondiging ook steeds op worden aangedrongen. Het moet gebracht worden "als op het scherp van de snede" - want Gods Woord is als een "scherp-, tweesnijdend zwaard".

In Hebr.3+4 zien we dat veel Israëlieten niet in Kanaän hebben kunnen ingaan vanwege hun ongelooft.

In Hebr.4:2 wordt ons verklaard: "Want ook ons is het Evangelie verkondigd, gelijk als hun; maar het woord der prediking deed hun geen nut, dewijl het met het geloof niet gemengd was in degenen, die het gehoord hebben." En in Hebr.4:11-13 lezen we de volgende ernstige woorden: "Laat ons dan ons benaarstigen, om in die rust in te gaan; opdat niet iemand in hetzelfde voorbeeld der ongelovigheid valle. Want het Woord Gods is levend en krachtig, en scherpsnijdender dan enig tweesnijdend zwaard, en gaat door tot de verdeling der ziel, en des geestes, en der samenvoegselen, en des mergs, en is een oordeler der gedachten en der overleggingen des harten. En er is geen schepsel onzichtbaar voor Hem; maar alle dingen zijn naakt en geopend voor de ogen Desgenen, met Welken wij te doen hebben."

Dus het effect van de Woordverkondiging dient altijd tweesnijdend te zijn, zodat het resultaat slechts twee kanten uit kan vallen: het is "ja of nee", "verbreking of verharding", "je laten redden" of "door blijven zwemmen in je zonden"... Het is "een reuk des doods ten dode", of "een reuk des levens ten leven" (zie 2 Kor.2:15-16).

Verkondigers moeten het daarom laten weten, dat zij die het horen in de prediking voor een beslissing worden gesteld. Al zeggen ze dan bewust geen ja of nee, ze kiezen ten diepste toch...

Ik zal proberen dit door een voorbeeld duidelijk te maken: Een jongen loopt op school over de gang. Hij komt daar een meisje tegen, waar hij liefde toe heeft. Hij vraagt haar dan ook of ze verkering met hem wil. Ze reageert niet en loopt gewoon voorbij. Heeft dat meisje nu haar keus bekendgemaakt of niet? Ze zegt toch geen "nee"? Natuurlijk heeft ze dit wel gedaan. Ze reageert niet - dus ze wilt het gewoon niet. Ze reageert niet op een verzoek, ze gaat er niet op in en weigert. Zo is het dus ook als men niet positief reageert op het aanbod van genade. Niet reageren is (nog) niet willen! Als iemand

wordt opgeroepen tot geloof en bekering, en niet positief reageert, dan weigert hij dit dus.

DOOR GENADE ALLEEN!

Daarbij moeten we vasthouden aan de waarheid dat het Gods genade is als iemand positief reageert op het aanbod van Zijn genade. De Heilige Geest komt dan mee in (de verkondiging van) het Woord, en overtuigt en overreedt een zondaar om zich te laten redden. Zoals Jeremia het in zijn zielestrijd heeft ervaren, zo is het ook op het gebied van geloof en bekering - men beseft het dan: "HEERE! Gij hebt mij overreed, en ik ben overreed geworden; Gij zijt mij te sterk geweest, en hebt overmocht... (zie in Jer.20:7)."

Iemand die op het "erf van het verbond mag leven", verkeert onder de genademiddelen, onder de verkondiging van het heil... hij bevindt zich dan in "de werkplaats van de Heilige Geest". Dit is dus ook, zoals Calvijn leert, een vorm van uitverkiezing. Het is al genade dat wij mogen verkeren onder de genademiddelen, waardoor de Heere Zijn reddende genade wil meedelen. Je kunt je wél aan de genademiddelen onttrekken.

GENODIGD TOT HET GROTE AVONDMAAL

De Heere Jezus heeft de gelijkenis van het grote avondmaal verteld aan hen die met hem aanzaten tijdens een maaltijd in het huis van één van de oversten van de farizeën. Deze gelijkenis is te vinden in Luk.14:16-24. We kunnen deze gelijkenis vergelijken met de door Christus uitgesproken gelijkenis van de koninklijke bruiloft (zie Matth.22:1-14). We moeten er maar eens op letten wie er eerst worden uitgenodigd in deze gelijkenissen. Dit waren speciaal hiertoe uitgekozen personen. Zij ontvingen de eerste uitnodiging. Zij waren de mensen die het eerst in aanmerking kwamen. Bij ons zouden dit onze bekenden, vrienden en verwanten zijn, die dichtbij ons leven en waarmee we nog het meest hebben te maken. Het is immers normaal dat je deze mensen uitnodigt op je bruiloft of je feest. Zo kunnen dit op geestelijk gebied de kerkmensen zijn. Als we van tevoren een soort "gastenboek" zouden hebben gemaakt, dan staan daar dus de namen van deze mensen in - deze personen krijgen een uitnodiging. We willen samen met hen het feest vieren. Als we op deze wijze speciaal zouden worden uitgenodigd op het kroningsfeest van de koning of koningin, dan zijn we bevoorrechte personen, omdat ons deze eer te buurt valt. Hoe belangrijker het feest, hoe meer beledigend en ontierend is het dan als we weigeren om op het feest te komen.

Nu zal het duidelijk zijn dat een natuurlijk mens geen belangrijker uitnodiging kan ontvangen, dan de nodiging tot het komen op het avondmaal van de Heere Jezus Christus - dit is dus de nodiging tot de eeuwige zaligheid. Hoe groot is de belediging en ontoring dan wel niet, als deze nodiging niet wordt aanvaard!... Zo'n weigering zou voor ons onbegrijpelijk moeten zijn. Dit is niet anders dan het kiezen voor "eeuwige zelfmoord". Iemand kiest er bij zelfmoord namelijk voor om zichzelf van het natuurlijke leven beroven; en zo kiest zo'n weigeraar op geestelijk gebied ervoor om zichzelf het eeuwige gelukzalige leven te onthouden, waartoe hij een uitnodiging ontvangt. Een geestelijk dode kiest voor de eeuwige dood, terwijl de Levensvorst hem tot het eeuwige leven nodigt! O, wat een afschuwelijke, blinde dwaasheid!...

En dan te bedenken dat de genodigden in de gelijkenissen het weigeren om zulke onbelangrijke redenen. Dit maakt de belediging en ontering van hem die ze nodig nog erger. Zoals we dit kunnen zien in Luk.14:18-20 had de eerste al een akker gekocht, die hij wilde bezien, en had die ander de ossen al gekocht, die hij wilde beproeven, terwijl een ander ook al een vrouw had getrouwd. Zij konden zich er daarna altijd nog mee bemoeien, want de koop was toch al gesloten en het huwelijk was toch al voltrokken. Zij hadden dus van de 365 dagen in een jaar er niet 1 voor de gastheer over. Zelfs het lekkere eten en de goederen die ze gratis van deze man konden krijgen, konden hen niet aanlokken om het feest met hem te houden. Ze moesten dan toch wel een grote hekel en afschuw hebben van de man die hen nodigde - ja, hierin komt een grote haat tot hem naar voren... En zo is het ook ten opzichte van de nodiging tot het heil.

Als je dan nog durft te weigeren om gehoor te geven aan de liefelijke nodiging tot de zaligheid, weet dan waar je mee bezig bent! Gehoorzaam dan toch eens! luisterend naar wat we lezen in Ps.95:6-8a: "Komt, laat ons aanbidden en nederbukken; laat ons knielen voor de HEERE, Die ons gemaakt heeft. Want Hij is onze God, en wij zijn het volk van Zijn weide, en de schapen van Zijn hand. Heden, zo gij Zijn stem hoort, verhardt uw hart niet..."

O, slapende zondaren, onbekeerde kerkmensen, volk van Zijn weide en schapen van Zijn hand, jullie worden het eerst genodigd... weigert dan niet langer! Luistert naar Gods Woord, zoals dit ook tot jullie komt in 2 Kron.30:8: "Verhardt nu ulieder nek niet, gelijk uw vaders; geeft den HEERE de hand, en komt tot Zijn heiligdom, hetwelk Hij geheiligd heeft tot in eeuwigheid, en dient de HEERE, uw God; zo zal de hitte van Zijn toorn van u afkeren."

Hoe groot is het dat de Heere zondige weigeraars, die Zijn uitnodigingen steeds weer in de wind slaan, toch nog iedere keer weer wil uitnodigen - maar, hoelang zal Zijn geduld nog duren... Is het dan niet hoog tijd dat jarenlange weigeraars (die de Heere daarmee hebben beledigd en onteerd) eindelijk eens komen, om alsnog door de Heere in genade te worden gevoed?

HOE WORDT ER GENODIGD?

We keren terug naar de gelijkenissen in Lukas 14 en Matth.22. Er ligt nog een les in met betrekking tot ons onderwerp (over de benadering van slapende zondaren in de verkondiging). Ik wil het nu hebben over de manier hoe in de gelijkenis de verschillende soorten mensen worden benaderd. Zij die het eerst een uitnodiging ontvingen kunnen we, denk ik, wel vergelijken met de gewone kerkmensen in onze tijd. Dit betekent dan dat zij gewoon worden genodigd en dat hun reactie bepalend is voor hun toekomst, althans van de kant van de mens bezien.

De heer in de gelijkenis in Luk.14 en de koning in de gelijkenis in Matth.22 straffen de weigeraars vanwege hun wangedrag. De situatie in Matth.22 is ernstiger, want daar

worden de nodigende dienstknechten van de koning ook gegrepen, smaadheid aangedaan en zelfs gedood (zie vs.6). We lezen verder in de verzen 7-8: "Als nu de koning dat hoorde, werd hij toornig, en zijn krijgsknechten zedende, heeft die doodslagers vernield, en hun stad in brand gestoken. Toen zeide hij tot zijn dienstknechten: De bruiloft is wel bereid, doch de genoden waren het niet waardig."

In Luk.14:24 geeft de heer uiteindelijk te kennen: "Want ik zeg ulieden, dat niemand van die mannen, die genood waren, mijn avondmaal smaken zal."

Hoe worden na de weigering van de eerstgenodigden de anderen nu genodigd? In Luk.14:21 lezen dat de heer tot zijn dienstknecht zei: "Ga haastelijk uit in de straten en wijken der stad, en breng de armen, en verminkten, en kreupelen, en blinden hier in." Deze ongelukkige mensen worden dus op een andere wijze benaderd, genodigd en tot het grote avondmaal gebracht. Dat ligt ook aan de toestand waarin ze zich daar in de stad bevinden. Het lijkt mij, dat ze op een liefdevolle wijze worden (be)geleid, ja, wellicht gedragen tot het avondmaal van de heer. Vanuit hun ellendige aardse positie bezien moet deze grote weldaad hen toch wel hebben overweldigd?

Toen er nog plaats was, zei de heer tot de dienstknecht: "Ga uit in de wegen en heggen; en dwing ze in te komen, opdat mijn huis vol worde (Luk. 14:23)".

NIET AFWACHTEN, MAAR KOMEN!

Als we hieruit lessen mogen halen voor onze situatie op ons kerkelijk erf, dan zien we dat slapende kerkmensen er niet op moeten wachten "om gedwongen te moeten worden". Zij zijn immers nog niet zover afgedwaald buiten de kerk "in de wegen en heggen". Als ze gewoon worden genodigd, staan ze als het ware nog in "het gastenboek".

In de nodiging worden hun "naamkaartjes" voorgelezen, die op de Evangelie-tafel zijn geplaatst, voor hun lege stoel.

Ja, in de nodiging staat er een lege stoel voor je, onbekeerde zondaar! Waarom sta je dan niet op, om daar door genade je plaats in te nemen?! Pas toch op, dat je niet te lang afwacht, want wie weet hoe spoedig jouw naamkaartje daar wordt weggehaald, en dat er daar geen open plaats meer voor jou beschikbaar is...

Er zijn genoeg onbekeerde kerkmensen die maar wachten totdat ze uit hun onbekeerde toestand worden gedragen of gedwongen, terwijl ze zich weigeren te bekeren. Zij worden steeds weer opgeroepen tot bekering, maar ze zenden deze opdracht als het ware terug naar de Opdrachtgever. Ze willen dat de Heere geeft wat Hij van hen vraagt. In de nood is het goed om te vragen: "Heere, geef wat Gij gebiedt, zo zult Gij niet tevergeefs gebieden," maar dit gebeurt dan wel in de weg van bekering. Op deze weg loopt onze weg wel dood, en bij onze doodlopende weg wil de Heere een weg openen. Kennen we dit uit ervaring? Kwamen we eens bij een poort, die wij zelf niet konden openen?... maar waar wel de belofte boven stond: "Klopt en u zal opgedaan worden" (zie in Matth.7:7)? En heb je het daarna (nog) niet ervaren dat de

Heere je aanvaardde?!

We mogen Gods eisen en opdrachten aan ons nooit ontcrachten door zaken van de Heere te vragen Die Hij van ons vraagt. De Heere geeft genade en schenkt vergeving van zonden, maar wij moeten geloven en ons bekeren. Als we mogen geloven, mogen we Gods genade en hulp ontvangen en gaan we ons ook bekeren. We keren ons dan af van onze zonden en keren ons tot de Heere, om door Hem te worden geholpen.

Slapende kerkganger, doe daarom wat er van je wordt gevraagd!
en vraag aan de Heere wat je zelf niet kunt doen...

In Jes.55:3 worden ook onbekeerde reformatorische christenen door de HEERE genodigd:

"Neigt uw oor,
en komt tot Mij,
hoort,
en uw ziel zal leven..."

EEN RUIM, ONVOORWAARDELIJK AANBOD VAN GENADE

In Jesaja 55 vinden we een uitnodiging tot Gods genadeverbond.

Hierin vinden we een voorbeeld van een ruim aanbod van genade. Het aanbod van genade moet zo ruim mogelijk worden gebracht. Het behoort zo aantrekkelijk mogelijk te worden voorgesteld. Het dient om zondaren te lokken en te trekken uit hun zondige leven. In onze kringen bestaan hier helaas misverstanden over.

INVLOEDEN VAN DE "THE MARROW-MEN"

Gelukkig zijn er op dit gebied de laatste tijd ook positieve ontwikkelingen gaande. Invloeden vanuit de Engelstalige puriteinen dringen steeds meer door en vinden aansluiting. Met name de inzichten van "The Marrow-men", zoals onder meer Thomas Boston en de gebroeders Ralph en Ebenezer Erskine, die hebben geleerd om een onvoorwaardelijk Evangelie te brengen aan onbekeerde zondaren, vinden weer doorgang. In de 18e eeuw is hier in Schotland (met The Marrow-men) zelfs een kerkelijk conflict over geweest. De leer van de Reformatie inzake het aanbod van genade is door een zekere Edward Fisher in zijn boek "The Marrow of Modern Divinity" in de vorm van een vraaggesprek indertijd helder aan de orde gesteld. Dit boek werd in 1645 uitgegeven. De Nederlandse vertaling luidt: "Het merg van de tegenwoordige godgeleerdheid". Het gaat over "het merg of het hart van het Evangelie".

In een later stadium is dit ruime aanbod van genade in Schotland naar voren gebracht door onder meer Thomas Chalmers (1780-1847). Zijn invloed strekte zich uit naar zijn leerlingen, zoals Robert Murray MacCheyne, Horatius en Andrew Bonar, William C.

Burns (die zelfs nog een tijdje met Hudson Taylor in China is opgetrokken) en de bekende Zuid-Afrikaanse prediker en "zendingsstimulator" Andrew Murray. Het evangelisatiewerk kon in de tijd van Chalmers in Schotland (met name in Edinburgh) tot bloei komen, terwijl deze heldere, bijbelse visie ook voor het zendingswerk een goede stimulans was.

RUIM ZAAIEN... OOK OP ONVRUCHTBARE PLAATSEN

Het is daarom duidelijk dat een ruim, onvoorwaardelijk aanbod van genade nu nodig is voor slapende, onbekeerde zondaren. Ook op geestelijk gebied geldt het: "Die spaarzaamlijk zaait, zal ook spaarzaamlijk maaien" (zie in 2 Kor.9:6). Ook met betrekking tot dit onderwerp kunnen we weer van de gelijkenissen van de Heere Jezus leren. Zie maar eens in de gelijkenis van het zaad (in Matth.13). We lezen toch niet dat de zaaier alleen maar het zaad in de goede aarde werpt? Hij gaat toch niet eerst met z'n handen de aarde omwoelen om te kijken of de aarde wel geschikt is voor het ontvangen van het zaad?... Als zo'n landman al jaren deze akker bewerkt en bezaaid, dan weet hij echt wel waar de steenachtige plaatsen zijn en ook waar er het vorige jaar nogal veel onkruid was. Hij kan toch ook wel zien waar de weg of het platgetreden pad ligt! Waarom valt het door hem uitgestrooide zaad dan ook op die plaatsen? Is het dan wel goed dat hij daar zo ruim het zaad overal uitstrooit? Hij weet toch ook wel dat het normaal gesproken niets wordt op de weg? Hij kan toch wel begrijpen dat het zaad op den duur wel zal doodgaan op de steenachtige plaatsen? En is het per se nodig dat hij het uitstrooit op dat gedeelte waar al veel onkruidzaad ligt? Hoe dan ook... toch doet de zaaier het! en dan ook nog wel op hoop van zegen! Want wie kan het zeggen? waar het vorig jaar geen vrucht droeg, of zelfs niet opkwam... dat het in dit jaar ook zo zal zijn? De landman zal daarvoor wel z'n best doen om z'n land zo goed mogelijk te bewerken en het onkruid zoveel mogelijk te verwijderen, maar het zaad strooit hij ieder jaar weer met ruime strooibewegingen over z'n land.

Moeten de verkondigers dan ook niet op deze mogelijk onvruchtbare gevolgen letten? Is het dan wel goed om het zaad van Gods Woord zo ruim en zoveel mogelijk uit te strooien? Jawel... en ook op hoop van zegen! We hebben namelijk te maken met een God Die wonderen werkt! Hij bewerkt de harten van zondaren, zodat Zijn Woord daarin vrucht kan dragen. Van nature zijn alle harten steenachtig hard en met onkruid bezaaid, en toch moet het Woord in zulke onvruchtbare akkers worden gezaaid. Aan "alle wateren" moet zo ruim mogelijk worden gezaaid, en dan ook (of misschien wel in het bijzonder) in dorre en onvruchtbare plaatsen.

We lezen zelfs in Ps.72:16: "Is er een hand vol koren in het land op de hoogte der bergen, de vrucht daarvan zal ruisen als de Libanon..." Ds. Gerard Kuypers (1722-1798) mocht op 16 december 1749 over deze tekst preken in Nijkerk - en de Heere gaf daarop en daarna een opwekking. Dus, strooi het zaad van het Woord maar rijkelijk uit op keiharde steenklompen van onvernieuwde harten en ook dan kan de Heere in Zijn onweerstaanbare genade rijke vrucht geven.

Daarbij dienen we ook geduld te hebben en in volharding voort te gaan. Daartoe behoren we ijverig alle mogelijke middelen te gebruiken. We zien dit ook in de gelijkenis van de onvruchtbare vijgeboom (in Luk.13:6-9). Christus leert ons daar: "Een zeker man had een vijgeboom, gepland in zijn wijngaard; en hij kwam en zocht vrucht,

en vond ze niet. En hij zeide tot de wijngaardenier: Zie, ik kom nu drie jaren, zoekende vrucht op deze vijgeboom, en vind ze niet; houw hem uit; waartoe beslaat hij ook onnuttelijk de aarde? En hij, antwoordende, zeide tot hem: Heer, laat hem ook nog dit jaar, totdat ik om hem gegraven en mest gelegd zal hebben; en indien hij vrucht zal voortbrengen, laat hem staan; maar indien niet, zo zult gij hem namaals uithouwen."

HET NET RUIM UITWERPEN

Met het uitwerpen van het visnet kunnen vissers ook van tevoren niet bepalen welke vissen wel of niet in het net zullen worden gevangen. We lezen hierover in de gelijkenis van het visnet (in Matth.13:47-48): "Wederom is het Koninkrijk der hemelen gelijk aan een net, geworpen in de zee, en dat allerlei soorten van vissen samenbrengt; hetwelk, wanneer het vol geworden is, de vissers aan de oever optrekken, en nederzittende, lezen het goede uit in hun vaten, maar het kwade werpen zij weg."

Gooi het net van het Evangelie dan maar zo ruim mogelijk uit in de vijver van de gemeente! Probeer het zo vol mogelijk te krijgen... In de vrucht zal het wel openbaar komen wat wel of niet goed is. Maar voor de vrucht, daar zal de Heere Zelf voor instaan! De Heere weet wie de Zijnen zijn. Vroeger of later zal de vrucht wel openbaar komen.

We lezen verder in Matth.13:49-50: "Alzo zal het in de voleinding der eeuwen wezen; de engelen zullen uitgaan, en de bozen uit het midden der rechtvaardigen afscheiden; en zullen dezelve in de vurige oven werpen; daar zal zijn wening en knersing der tanden."

BIJBELSE CONDITIES

In het benaderen van slapende kerkmensen en ongelovige zondaren dienen we volgens mij de volgende bijbelse condities te volgen:

- **Houd het aanbod van genade zo ruim mogelijk**
- **Stimuleer tot vrucht dragen, door het doel dat moet worden nagestreeft zo aantrekkelijk mogelijk voor te stellen**
- **Toets op de vrucht**

O ALLE GIJ DORSTIGEN!

Zoals al eerder vermeld vinden we wel in het bijzonder in Jesaja 55 een uitnodiging tot Gods genadeverbond. Het wordt ons daar aantrekkelijk voorgesteld. In Het eerste vers lezen we al: "O alle gij dorstigen! komt tot de wateren, en gij, die geen geld hebt, komt, koopt en eet, ja komt, koopt zonder geld, en zonder prijs, wijn en melk!" Nu dienen we ons eerst af te vragen wie er met deze dorstigen worden bedoeld. Er zijn nog heel wat mensen die denken dat hier slechts de personen worden uitgenodigd die al min of meer naar (de gerechtigheid van) de HEERE dorsten. Dat zou dus betekenen dat je eerst al een vorm van geestelijke dorst zou moeten bezitten, voordat deze Evangelienodiging voor jou bedoeld kan zijn. Geestelijke dorst is een vrucht van het geloof. Deze vrucht zou dus al aanwezig moeten zijn, voordat je dit Evangelie zult kunnen geloven en aanvaarden. Dit zou dan inplaats van "een vrucht van" het geloof "een voorwaarde voor tot" het geloof zijn. The Marrow-men hebben ingezien dat deze

nodiging voor "alle soorten dorstigen" moet zijn. (Onderzoek, als je daar mogelijkheden toe bezit, de grondtekst maar eens.) Het blijkt ook al uit het tweede vers, waarin we lezen: "Waarom weegt gijlieden geld uit voor hetgeen geen brood is, en uw arbeid voor hetgeen niet verzadigen kan?" Met die "gijlieden" worden de dorstigen uit vers 1 bedoeld, dat is duidelijk. Dus mensen die hun geld uitgeven voor allerlei niet-verzadigende zaken worden genodigd. Het zijn allemaal zaken die duidelijk van mindere waarde zijn dan Gods genade, die hen wordt aangeboden. Met eerbied gesproken "concurrere" de HEERE als het ware met die zaken, door de goederen van Zijn genadeverbond daar tegenover te stellen. Al die aardse zaken, waar mensen zozeer naar kunnen verlangen, zijn toch niets waard in vergelijking met wat de HEERE aanbiedt!

De dorstigen naar "zaken die geen brood zijn", die geen echte blijvende voeding voor de ziel zijn, worden nu aangespoord om tot de wateren te komen, om daar gratis de genade-weldaden van God te mogen ontvangen! Alle soorten dorstigen worden hier genodigd (dus ook wel die al in meerdere of mindere mate naar de HEERE dorsten). Als je dorst naar wereldse roem en aardse goederen, dan stelt de HEERE daar zijn heilrijke gaven tegenover. Dit Evangelie moet dus ook wereldse en in de lijdelijkheid slapende mensen op die wijze worden voorgesteld... Op deze wijze kunnen ze er "heilig jaloers" op worden gemaakt, door de werking van de Heilige Geest. Een heilig verlangen naar Gods genade kan hierdoor in hun harten worden gewerkt.

ALLEN DIE VERMOEID EN BELAST ZIJT

Let nu maar eens op de nodigende woorden, die we vinden in Matth.11:28. De Heere Jezus nodigt daarin: "Komt herwaarts tot Mij, allen die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u rust geven." Al de vermoeiden en belasten, wie van hen deze nodiging dan ook verneemt, worden genodigd. Deze tekst moeten we lezen tegen de achtergrond van de lasten die de Joden op godsdienstig gebied waren opgelegd. Zij leden onder de vermoeiende last van de strenge godsdienstige regels en voorschriften van hun religieuze leiders. In de volgende twee teksten deel Christus mee: "Neemt Mijn juk op u, en leert van Mij, dat Ik zachtmoedig ben en nederig van hart; want Mijn juk is zacht, en Mijn last is licht." Bij het jodendom was een bekend beeld voor de thora "het juk opnemen", en dat betekende dan: "bij een rabbijn in de leer gaan". Daartegenover is het juk van Christus zacht en Zijn last licht. En als Jezus verkondigt "neemt Mijn juk op u", dan betekent dat hetzelfde als "leert van Mij".

Ik denk dat nog heel wat kerkmensen gebukt gaan onder te zware onnodige tradities, onduidelijke leerstellige eenzijdigheden (die twijfel en geestelijke duisternis bewerken) en belastende voorschriften (om maar te kunnen voldoen aan innerlijke kenmerken die u vatbaar zouden maken voor de genade van het geloof). Ik roep nu misschien wel vraagtekens op. Laat ik ook hierin toetsen op de vrucht. We moeten ons bij alles maar afvragen: wat werkt het uit... Nu dan, wat heeft het uitgewerkt, al dat twijfelmoedig zuchten "och en ach", al dat "zwaar-doen" in uiterlijkheden (vooral op zondag). Bent u daar in uw ervaring de laatste 10 jaar dichter bij de genade in de Heere Jezus Christus gekomen?! Hebt u deze genade al mogen bewonderen? Is "het-niet-hebben" uw godsdienstige status geworden in uw kleine groep ingewijden? Heeft "het-in-duisternis-leven" u een houvast buiten uzelf gegeven, in Christus? Wij belijden toch onze zaligheid buiten onszelf te zoeken in een Ander, namelijk in de Heere Jezus Christus?!

REFORMATORISCHE CHRISTENEN, ONTWAAKT!

Waarom bereikt u dat dan niet met al uw godsdienstige pogingen? Ja, u hebt uw juk hard gemaakt en uw last zwaar door deze zaken na te streven... Maar hoe moet het dan anders? Het is in de kerk toch altijd zo geleerd, dat... Hoelang zult u deze vermoeiende en belastende weg nog volgen? Het gaat er niet om wat u wel of niet doet, maar wat er voor u is gedaan.

Bij velen bestaat hun godsdienst uit "doen" - maar het moet worden: "gedaan". Het is één van beide: of alles is voor ons volbracht, of wij moeten nog iets volbrengen. Als wij denken dat we nog iets moeten opbrengen, dan leven we nog onder een juk van dienstbaarheid. Een "volbracht werk" wordt ons in het Evangelie aangeboden; alles wat wij er nog aan willen toevoegen, doet afbreuk aan de algenoegzaamheid van het offer van Christus en aan de aangeboden genade. Zijn we er al bevindelijk achter gekomen, wat het volgende bekende lied vertolkt:

Jezus, niet mijn eigen kracht,
niet het werk door mij volbracht,
niet het offer dat ik breng,
niet de tranen die ik pleng,
schoon ik ganse nachten ween,
kunnen redden: Gij alleen.

Vaste Rots van mijn behoud,
als de zonde mij benauwt,
laat mij steunen op Uw trouw,
laat mij rusten in uw schaûw,
waar het bloed door U gestort,
mij de bron des levens wordt.

Komt dan tot de Heere Jezus, godsdienstig vermoeide en belaste reformatorische medereiziger! Alle bevindelijk beknelde mensen worden genodigd "om het net eens aan de andere zijde te werpen". De discipelen hadden een nacht lang niets gevangen. In de morgenstond stond Jezus op de oever. Nadat ze hadden toegegeven dat ze voor Hem geen toespijs hadden, zei Jezus tot hen: "Werpt het net aan de rechterzijde van het schip, en gij zult vinden. Zij wierpen het dan, en konden hetzelfde niet meer trekken vanwege de menigte der vissen (Joh.21:6)." Ja, dit zal ook met u gebeuren, godsdienstig belaste kerkganger, als u in gehoorzaamheid Jezus' opdracht zult uitvoeren. Niet naar onze gedachten, maar op Christus' woord moet het net worden uitgeworpen. Dan zal een onvruchtbare nacht van twijfel veranderen in een blijde dag van geloof... Als u Jezus leert gehoorzamen en volgen, zal uw duisternis wijken! We lezen het immers in Joh.8:12: "Jezus dan sprak wederom tot henlieden, zeggende: Ik ben het licht der wereld; die Mij volgt, zal in de duisternis niet wandelen, maar zal het licht des levens hebben."

BLIJDSCAP IS GEZOND

Het is een groot probleem dat slapende mensen niet weten wat geestelijke blijdschap is. En onbekend maakt onbemind. In Rom.14:17-18 wordt ons geleerd: "Want het

Koninkrijk Gods is niet spijs en drank, maar rechtvaardigheid, en vrede, en blijdschap, door de Heilige Geest. Want die Christus in deze dingen dient, is Gode welbehagelijk, en aangenaam den mensen." Zwaarmoedige mensen, die belast zijn met een zwaar godsdienstig juk begrijpen niets van "en vrede, en blijdschap, door de Heilige Geest". Toch is dit een wezenlijk onderdeel van een gezond geestelijk leven. Dit mogen gelovigen verkrijgen en daarin mogen ze leven...

Paulus wenst en bidt het de gelovigen toe in Rom.15:13: "De God nu der hoop vervulle ulieden met alle blijdschap en vrede in het geloven, opdat gij overvloedig moogt zijn in de hoop, door de kracht van de Heilige Geest." Als u zo'n tekst op u laat inwerken, dan zou er toch wel een lichtje bij u moeten gaan branden, tenzij dat u helemaal verblind bent.

Er zijn mensen die gezond, blijmoedig geestelijk leven verwijzen naar "het juichend christendom". Zij zijn bang voor dat juichend christendom en denken dat zo'n christendom eenmaal bedrogen zal uitkomen. Zo mogen we natuurlijk niet denken. Als er wereldgelijkvormigheid en doorzichtige oppervlakkigheid bij een "juichend christen" zijn, dan liggen deze zaken wel duidelijk zo - want dat zijn geen goede vruchten. Maar laten we niet alles over één kam scheren en het kind niet met het badwater weggooien. Want het kan wel eens zijn, dat er binnen onze kringen kerken zijn die vol "badwater" zitten, terwijl er maar bedroevend weinig ware kinderen zijn. O, dit is niet te hopen... Maar we hebben, alles bij elkaar genomen, weinig stof tot roemen - en zeker geen schone vingers genoeg om anderen na te wijzen of af te keuren.

"Geestelijke blijdschap en vrede in het geloven" zijn heerlijke zaken, die de Heere als weldaden van Zijn verbond in de Evangelie-verkondiging aanbiedt. In Jes.55:2-3 wordt ons nodigend door de HEERE voorgehouden: "Hooft aandachtelijk naar Mij, en eet het goede, en laat uw ziel in vettigheid zich verlustigen. Neigt uw oor, en komt tot Mij, hoort, en uw ziel zal leven; want Ik zal met u een eeuwig verbond maken, en u geven de gewisse weldadigheden van David."

Ik heb al eerder aangegeven dat de HEERE in Jes.55 als het ware "concurrerend" bezig is met "hetgeen niet verzadigen kan". Hij stelt Zijn heerlijke hemelse goederen tegenover de ijdele schijn van de aardse goederen, "hetgeen geen brood is".

Laat u niet afschrikken door allerlei tegenwerpingen, van binnen en van buiten. Als u ergens het werkelijke nut van wilt ontvangen, dan moet u iets tot u nemen en nuttigen. Dit is ook zo als u het Evangelie wordt aangeboden door verkondigers hiervan. Praat er niet alleen over. Bekritiseer het niet. Leer er gebruik van te maken. Laten Gods Woorden toch tot u mogen ingaan! De Evangeliedienaars proberen de mensen er ook van te overtuigen dat ze Gods Woord en Zijn weldaden in het geloof moeten aanvaarden. Zij brengen het tot het oor, en de Heere wil het door Zijn Heilige Geest tot in het hart brengen - en dan zal het zijn uitwerking niet missen! En als het eenmaal een uitwerking in uw hart heeft gehad, dan kun u het niet meer missen... Door het Woord van God en de Heilige Geest worden mensen geestelijk levendgemaakt en hersteld. Maar ze hebben daarna ook steeds weer de heilrijke voeding van Woord en Geest nodig, om te kunnen "groeien en bloeien tot Gods eer". De Heere biedt ons geestelijk leven en geestelijke genezing aan... voor onze eeuwige gezondheid!

HEBT U GENEZING NODIG?

Onze van nature dodelijke kwaal kan nog worden genezen. Wij kunnen dit zelf niet bewerken, maar kunnen door de Heere worden genezen. Hij biedt ons in Zijn Woord en Evangelie Zijn genezing gratis aan!

In Jes.53 lezen we dat "de plaag van Gods volk op Christus is geweest" (vs.8). In vers 10 wordt ons meegedeeld: "Doch het behaagde de HEERE Hem te verbrijzelen; Hij heeft Hem krank gemaakt; als Zijn ziel Zich tot een schuldoffer gesteld zal hebben, zo zal Hij zaad zien, Hij zal de dagen verlengen; en het welbehagen des HEEREN zal door Zijn hand gelukkig voortgaan." In de verzen 4-5 wordt ons voorgehouden: "Waarlijk, Hij heeft onze krankheden op Zich genomen, en onze smarten heeft Hij gedragen; doch wij achtten Hem, dat Hij geplaagd, van God geslagen en verdrukt was. Maar Hij is om onze overtredingen verwond, om onze ongerechtigheden is Hij verbrijzeld; de straf, die ons de vrede aanbrengt, was op Hem, en door Zijn striemen is ons genezing geworden." Weet u voor uzelf al wat deze zaken voor u betekenen? Lees Jes.53 maar vaak door... U moet bevindelijk toch iets van Jesaja 53 kennen, wil het wel zijn voor de eeuwigheid?!

Wat Christus heeft geleden is de grond van de genezing en het herstel van Zijn volk. Hebt u die genezing ook nodig? Het nodig-hebben van die genezing kan al het begin zijn van uw geestelijk herstel. Roep het dan maar uit: "O HEERE! wees mij genadig; genees mijn ziel, want ik heb tegen U gezondigd (Ps.41:5)." Zie dan toch ook gelovig en verlangend op naar de weldaden van het genadeverbond, die u gratis door de HEERE worden aangeboden!

Het geldt voor de Heere Jezus Christus (wat Hij in Luk.4:18-19 Zelf aanhaalt uit Jes.61:1-2+42:7): "De Geest des Heeren is op Mij, daarom heeft Hij Mij gezalfd; Hij heeft Mij gezonden, om de armen het Evangelie te verkondigen, om te genezen, die gebroken zijn van hart; om den gevangenen te prediken loslating, en den blinden het gezicht, om de verslagenen heen te zenden in vrijheid; om te prediken het aangename jaar des Heeren."

SLAPERIGE REFORMATORISCHE CHRISTENEN

SLAPERIG OF WAKKER?

Ontwaakte of wedergeboren christenen kunnen slaperig worden. Vooral in het Westen zijn er veel slaperige gelovigen - dit is duidelijk te zien aan de vruchten. We moeten echter maar dicht bij huis blijven. In dit boek wil ik in het bijzonder de reformatorische christenen onder de loep nemen, terwijl ik mezelf hierbij wil betrekken. Het is niet om er boven te staan, maar uit bewogenheid over de toestand in onze kring. Ik noem nu bewust ook geen namen van kerkgenootschappen of personen binnen onze kring. Ontdek zelf maar bij welke categorie christenen je momenteel behoort: tot de slapenden, ontwaakten, slaperigen of wakkeren. Ook voor de slaperige, ingezonken gelovigen wil ik opwekkende middelen aanreiken. Vooral Gods Woord dient hierbij het laatste woord te hebben. Laten we onszelf toetsen aan de hand van bijbelse criteria. We bidden en hopen dat de Heere het zal willen gebruiken tot opwekking en bekering en herstel!

De gelovigen dienen zich dus steeds weer opnieuw af te vragen of ze slaperig of wakker zijn, en ook: of ze nog "vleselijk" zijn en handelen of dat ze veeleer "geestelijk" bezig zijn.

Een gelovige behoort waakzaam, vurig, ijverig, biddend en zoekend actief te zijn in de dingen van Gods Koninkrijk. De Heere moet steeds de eerste plaats hebben en houden in ons leven, en in alles wat we doen en laten dienen we Zijn eer te bedoelen. In 1 Kor.10:31 lezen we immers: "Hetzij dan dat gijlieden eet, hetzij dat gij drinkt, hetzij dat gij iets anders doet, doet het al ter ere Gods."

Tot ons komt de vermaning: "Zo laat ons dan niet slapen, gelijk als de anderen, maar laat ons waken, en nuchter zijn

(1 Thess.5:6)." Daarbij is het goed om Rom.12 voor onszelf door te nemen. Daarin lezen we onder meer, dat we deze wereld niet gelijkvormig mogen worden, dat we onze gaven in de dienst des Heeren moeten besteden, dat we niet traag en liefdeloos mogen wezen, maar dat we vurig van geest moeten zijn...

Het gaat er dus niet om hoe liefdevol, ijverig en vurig we eens zijn geweest (bijvoorbeeld in de tijd van onze eerste liefde), maar hoe het nú met ons is gesteld... Zijn we nú slaperig (geworden) of zijn we wakker, nuchter en waakzaam?! In 1 Petr.4:7 wordt ons tot opwekking voorgehouden: "En het einde aller dingen is nabij; zijt dan nuchteren, en waakt in de gebeden." In vers 8 van het volgende hoofdstuk lezen we de aansporing en waarschuwing: "Zijt nuchteren, en waakt; want uw tegenpartij, de duivel, gaat om als een briesende leeuw, zoekende, wien hij zou mogen verslinden." Dit geldt niet alleen in tijden van vervolging. De satan kan ook tot ons komen "als een engel des lichts" (zie 2 Kor.11:14).

En de kerk in uiterlijke rust en vrede verkeert meestal meer in gevaar om slaperig te worden dan de kerk in verdrukking en vervolging.

laten we de kerk in het uiterlijk rustige Nederland eens vergelijken met de kerk ten tijde van vervolging.

DE ONDERGRONDSE KERK

In onze tijd moeten we maar eens een goed voorbeeld nemen aan de verdrukte gelovigen in andere landen. Ook in het recente verleden zijn er vele berichten vanuit "de ondergrondse kerk" naar ons toegekomen. Ik wil een bekende vertegenwoordiger van de ondergrondse kerk aan het woord laten. Het is ds. Richard Wurmbrand, een man die grote verdrukkingen vanwege het geloof in Christus heeft meegemaakt, toen hij 14 jaren in communistische gevangenissen in Roemenië heeft moeten verkeren. In oktober 1995 was hij 86 jaar oud en nog steeds actief in de door hem opgerichte Stichting De Ondergrondse Kerk. In het blad "Stem der martelaren" mag hij nog voor ons schrijven over de vervolgte kerk. Samen met zijn vrouw Sabina (83 jaar in oktober 1995) mag hij vanaf 1967 in het vrije Westen ten behoeve van de ondergrondse kerk werkzaam zijn. Hij ziet en weet het verschil tussen de vrije kerk in het Westen en de vervolgte kerken in de verdrukking.

In één van zijn boeken schrijft ds. Wurmbrand: "Wie de geestelijke schoonheid van de ondergrondse kerk heeft leren kennen, kan geen voldoening meer vinden in de leegheid van sommige westerse kerken. Ik lijd in het Westen meer dan ik in een communistische gevangenis heb geleden, omdat ik thans met eigen ogen de westerse beschaving zie sterven."

REFORMATORISCHE CHRISTENEN, ONTWAAKT!

Hij geeft ons verder te kennen (in de tijd dat het communisme nog heerste in de Oostbloklanden): "De ondergrondse kerk achter het ijzeren gordijn is vol van liefde en ijver. In Rusland zijn er geen lauwe christenen. Of men is christen met heel zijn hart, of men is helemaal geen christen, want het kost heel wat om een discipel van Jezus te zijn. De christenen daar verspillen hun tijd en hun energie niet, zoals velen in het Westen, met het aanvallen van de leerstellingen van een andere christelijke religie of zelfs met het disputeren over hetgeen niemand weet. Zij leven uit de wezenlijke inhoud van de christelijke boodschap. Zij zijn geestelijk fit met het oog op de gewichtige taak die zij op zich genomen hebben."

WAT WAKKERE GELOOFSGETUIGEN HEBBEN ERVAREN

Wurmbrand deelt ons ook mee uit de vervolging van die tijd, dat "heel het drama, de dapperheid en het martelaarschap van de eerste kerk" zich daar herhaalde, en voegt eraan toe:

"maar - de kerk in het Westen slaapt..."

Hoewel de vervolgte christenen daar indertijd vaak zonder menselijke hulp hun zware strijd moesten strijden, stond hen toch een "sterke Held" in het strijdperk van het leven terzijde... Wurmbrand verhaalt het ons: "In onze donkerste uren van onze martelingen kwam de Zoon des mensen tot ons, en deed Hij de gevangenis muren fonkelen als diamanten en vervulde Hij de cellen met licht. Ergens, heel ver weg, bevonden zich de folteraars, beneden ons, in het gebied van het lichamelijke. Maar onze geest verheugde zich in de Heere. Deze vreugde hadden wij niet willen missen voor die van koninklijke paleizen!..."

Wanneer zullen slaperige westerse christenen eens wakker worden?! Wakkere gelovigen getuigen... en wij?

GELOVIGEN MOETEN GETUIGEN (ZIJN)!

Zijn wij het wel waard om de naam van christen nog te dragen? Waar is onze ijver en godzaligheid? Waar is onze geestelijke blijdschap? Lauwheid en twijfel gaan vaak samen... Gelovigen (in 1 Thess.5:5 "kinderen des lichts" genoemd), die in het "donker" leven, zijn dan ook vaak bezet met lauwheid, onzekerheid, schuldgevoelens en stilheid. Zij gaan dan veelal "met een gesloten mond over de aarde". Toch staat er van Gods kinderen geschreven in Jes.43:21: "Dit volk heb Ik Mij geformeerd, zij zullen Mijn lof vertellen." Goed van de Heere te spreken, is ten allen tijd onze plicht; onze droefgeestige, twijfelmoedige gemoedsgesteldheid stelt ons niet vrij van deze opdracht.

DE EERSTE CHRISTENEN

In de eerste christengemeenten waren het de gewone christenen die het Evangelie verspreidden op de hoeken van de straten, in de huizen van de heidenen en overal waar ze maar de gelegenheid hadden. Zodra ze daar tijd voor hadden, waren ze bezig om het Evangelie te verkondigen.

Dr. L.Praamsma schrijft erover in zijn omvangrijke kerkgeschiedenis "De kerk van alle tijden": Het is de onvergankelijk eer van de oude kerk geweest dat de leden van de gemeente, ieder naar gelang van zijn geloof (Rom.12:7), de boodschappers van het Evangelie zijn geweest. 'Maar heiligt God, de Heere, in uw harten,' had de apostel Petrus geschreven, 'en zijt altijd bereid tot verantwoording aan een iegelijk, die u

rekenschap afeist van de hoop, die in u is, met zachtmoedigheid en vreze (1 Petr.3:15-).'

Die regel werd in praktijk gebracht. In de tijd van de avondschemering van het heidendom spraken christenen met hun heidense vrienden over het morgenlicht dat in Christus was opgegaan en heel hun leven verlichtte. Wanneer christenen op reis gingen - er waren geen hotels in die tijd -, vertelden ze hun gastheer van hun geloofsblijdschap en geloofsverwachting.

De vervolging van de gemeente had een averechtse uitwerking: 'Zij dan, die verstrooid werden, trokken het land door, het Evangelie verkondigende (Hand.8:4).' De christenen predikten zowel door hun woord als door hun wandel."

Deze praktijk van het eerste christendom, dat Praamsma hier tekent, vinden we ook terug bij de vervolgte christenen en in tijden van opwekking. Hieraan dienen we ons dus te spiegelen, als we van slaperige gelovigen wakkere getuigen willen worden, die veel vrucht willen dragen voor de Heere - en Christus houdt ons voor in Joh.15:8: "Hierin is Mijn Vader verheerlijkt, dat gij veel vrucht draagt; en gij zult Mijn discipelen zijn." Als je deze intentie, deze geestelijke aandrang niet kent, dan is het nog maar de vraag of je wel werkelijk een discipel van de Heere Jezus bent...

Onderzoek het maar in de Bijbel, en met name in het Nieuwe Testament: als je als gelovige wilt leven tot Gods eer, dan behoort je heilig (afgezonderd van de zonde) voor Hem te leven en tevens Zijn getuige te zijn in de wereld. Dit moet je innerlijk verlangen en streven zijn. Het is duidelijk dat we hierin Gods leiding en hulp nodig hebben. En zo hebben de vurige eerste christenen dit mogen doen. In hun tijd zien we dus de evangelisten rondgaan tot in verre streken; en daarbij kwamen door de persoonlijk getuigenissen van de christenen vele heidenen tot geloof en bekering. Bovendien werden deze woorden vergezeld met een overtuigende levenswandel, vurige liefde en martelaarsmoed. De Heere heeft deze christenen Zijn genade in rijke mate geschonken.

EN WIJ?

Wanneer wij deze christenen bezien, moeten we ons dan niet diep schamen over onze lauwheid en wereldgelijkvormigheid? Onze godsdienst dient niet slechts te bestaan uit een wettisch isolementsleven, zoals veel wereldlingen wel van de refo's zijn gaan denken. Als we vrucht willen dragen, dan behoren die er aantrekkelijk uit te zien, opdat ook onze naasten hierdoor tot "heilige jaloersheid" mogen worden gebracht. Als we daarom geen vurig en liefdevol christen zijn, dan is dit in de eerste plaats onze schuld!... Bekommeren wij ons wel over het heil van onze naasten?

EEN GETUIGENIS VAN DS.WURMBRAND

Ds. Richard Wurmbbrand mocht verklaren: "De eerste dagen na mijn bekering had ik het gevoel, dat ik niet zou kunnen voortleven. Als ik op straat liep, voelde ik een lichamelijke pijn om iedere man of vrouw die voorbij kwam. Het was als een messteek in mijn hart (?), wanneer ik mij afvroeg of hij of zij wel bekeerd zou zijn." Nu kun je je afvragen of een gelovige alleen dan maar pas echt kan getuigen als hij de genade en liefde van de Heere op een bijzondere wijze ervaart of pas heeft ervaren. Is het wel een normale gang van zaken dat een gelovige na z'n eerste liefde afzakt naar een lager niveau van toewijding, ijver en vurigheid?! Dit behoort natuurlijk niet zo te zijn... maar in

de praktijk is dit in refo-land helaas vaak het geval. Als dit zo is, dan is er duidelijk een nieuwe zegen nodig, "een nadere weldaad" (om het maar in een refo-term te zeggen) De discipelen hadden ook "kracht van omhoog" nodig om getuigen van Christus te kunnen zijn. Zij hadden daartoe een bijzondere zalving van de Heilige Geest nodig om op een vruchtbare wijze van Christus (= de Gezalfde) te kunnen getuigen. De Heere Jezus sprak er van tevoren met hen over (in Hand.1:8): "Maar gij zult ontvangen de kracht des Heiligen Geestes, Die over u komen zal; en gij zult Mijn getuigen zijn, zo te Jeruzalem, als in geheel Judea en Samaria, en tot aan het uiterste der aarde."

Ware getuigen van Christus dienen blijvend in de kracht van de Heilige Geest te getuigen - hier is genade voor nodig, maar de Heere wil dit ook geven aan zulke getuigen. We mogen dit zien bij de vervolgte christenen.

En ook ds.Wurmbrand heeft de vurigheid en bewogenheid over het heil van verloren zielen niet verloren, althans nog niet op hoge leeftijd (86 jaar), zoals we dit kunnen zien in het maandblad "Stem der martelaren" van oktober 1995.

Hij schrijft onder meer daarin: "Ik las eens over een schip dat zonk in het meer van Michigan, niet ver van de kust. Enkele pasagiers verdronken direct. Anderen probeerden zich te redden door naar de kust te zwemmen, maar het water was ijskoud. Een goede zwemmer zette zijn leven op het spel om mensen te redden. Toen hij zes mensen gered had, was hij uitgeput. Maar hij zag nog anderen die in gevaar waren. Hij raapte al zijn energie bij elkaar en weerstond het ijskoude water nog een keer; een zevende was gered. Inmiddels trilde hij over zijn hele lichaam van de kou. Hij kon nauwelijks nog ademen. Zijn laatste woorden waren: 'Hoe moet ik voor God verschijnen nu ik er maar zeven heb gered? Hadden het er niet acht kunnen zijn?'" Wurmbrand sluit erop aan: "Dit is hoe we ons voelen als we kijken naar wat anderen zouden beschouwen als de grote vooruitgang van onze zending: 'Hadden we er niet meer kunnen bereiken?' Mijn lieve vrouw Sabina is 83 en ik ben 86. Op dit moment zijn we allebei ziek. Sabina is herstellende van een operatie die nodig was om de kanker, die in haar maag was, te verwijderen. We zijn God dankbaar dat de operatie geslaagd is. Ikzelf heb nogal last van mijn hart. (...) Als het volgende moment mijn laatste minuut zou zijn, zou ik mezelf afvragen: 'Had ik er niet nog één tot Christus kunnen brengen?' (...)" Hij houdt ons verder voor: "De verkondiging van het Evangelie is niet de roeping van enkele individuen en organisaties, maar de vreugdevolle plicht van ons allen. Ik ben niet door een zendeling gewonnen voor het Evangelie van Christus, maar door een oude timmerman, een vreemdeling die me op straat aanhield en me vertelde over Jezus. Ik deelde dit met anderen en zij vertelden het ook weer door. Dit resulteerde in het ontstaan van vele kerken en een wereldwijde organisatie. Daarnaast heb ik in verband met het werk van onze organisatie gesproken in 31 verschillende landen. Ik heb het voorrecht gehad om de boodschap, die een gelovige oude timmerman me doorgegeven heeft, met grote menigten te kunnen delen." Wurmbrand spoort ook ons aan, als hij schrijft: "Waarom zouden we niet allen mensen op straat tegenhouden? We zouden dat zeker doen als een groot gevaar onze woonplaats bedreigde. Maar in feite wordt iedereen bedreigd door het grootste gevaar aller tijden: het vooruitzicht van een eeuwige hel. Waarom zouden we niet praten tegen onze burens en collega's op ons werk? (...) Er zijn zoveel Joden, Moslims en atheïsten, die overal om ons heen wonen. Deel uw geloof met hen! Gebruik uw reizen, uw vakanties voor dit doel. Een speciale voorbereiding is niet nodig. Degene die mij tot Christus gebracht heeft, heeft nooit een

conferentie over het 'winnen van mensen voor Christus' bijgewoond! **U moet allemaal een zending zijn!...**"

Deze woorden van ds.Wurmbrand zijn wel zeer beschamend voor de meesten van ons. Hoeveel schieten we dan als gelovigen te kort. Hoe behoorden we te zijn!... en hoe zijn we toch bezig?

ZIJN WE ZIELENWINNERS VOOR CHRISTUS?

Volgens Wurmbrand heeft "de vervolging altijd een beter soort christenen voortgebracht, een getuigend christen, één die zielen wint".

Dominee Wurmbrand laat ons verder weten: "De communistische vervolging heeft teruggeslagen en ernstige, toegewijde christenen opgeleverd, zoals in vrije landen zelden worden aangetroffen. Deze christenen kunnen niet begrijpen, hoe iemand een christen kan zijn en niet zou begeren ieder die hij ontmoet voor Christus te winnen."

Jaren geleden heb ik ds.Wurmbrand

eens gehoord tijdens een bijeenkomst in Middelburg. Het trof mij wel dat hij ons, als aanwezigen, vroeg (in ongeveer de volgende woorden): "Ben je al 5 jaar op de weg, en ben je nog niet het middel van bekering voor een ander geweest? Kijk het dan maar eens na of het echt is bij je." Dit zijn toch wel beschamende woorden voor de meeste gelovigen. Het is genade als de Heere ons hiertoe wil gebruiken... maar stellen wij ons ook wel in de weg om gebruikt te mogen worden.

Wurmbrand houdt ons duidelijk voor: "Wij moeten nooit ophouden als we eenmaal een ziel voor Christus hebben gewonnen. Want daarmee heeft men nog maar half werk gedaan. Iedere ziel, die voor Christus gewonnen is, moet zelf een zielenvanger worden."

ZIJN WE NUTTIGE GETUIGEN?

Het komt er dus op neer dat een wedergeboren slaperige gelovige, die niet getuigt, op praktisch gebied eigenlijk maar een "halve christen" is. Hij is dan als een vruchtboom waarvan de vruchten maar niet rijp willen worden - want een ander heeft niets aan die vruchten en kan er niet door worden gevoed.

Dit is een ernstige zaak!

Zo'n halve christen is te vergelijken met iemand die wel geslaagd is voor de theorie van het auto-rijexamen, maar die in de praktijk nog niet eens behoorlijk auto kan rijden.

Een christen die niets of weinig voor een ander betekent is ook te vergelijken met een auto die niet in orde is. Deze auto mankeert nog "vanalles". De chauffeur heeft moeite om met deze auto op de weg te blijven. Steeds komt hij aan de kant te staan, en na de nodige reparaties kan dat vehikel dan weer een eindje vooruit. Nu is zo'n "wrak" van een auto natuurlijk niet in staat om een andere gebrekkige auto aan te slepen en vooruit te helpen.

Het is een tragische zaak als er in bepaalde gemeenten hoofdzakelijk gebrekkige en zwakke gelovigen zijn overgebleven, terwijl het merendeel van de leden nog in hun geestelijke doodstaat slapen. De kennis en visie van en voor het normale christelijke leven ontbreken daar dan veelal. Ze koesteren en verdedigen dan ook vaak een lagere vorm van geestelijk leven, wat men dan wel probeert te gronden op de Bijbel (wat zij kunnen doen, door zaken te vergeestelijken en bevindelijkheden toe te voegen aan de

werkelijke betekenis van bepaalde Bijbelteksten en -gedeelten).

Doe hier toch niet aan mee! Laten we toch een zwak en onvolgroeid geestelijk leven niet gaan idealiseren... en dat dan ook nog ten koste van een verdere groei en ontwikkeling van het geloofsleven.

Let er dus op: **een gezond geloofsleven is een getuigend leven tot Gods eer en tot nut van onze naasten...**

Laten we ons dan maar toetsen aan de norm van Gods Woord en zien naar de wakkere gelovigen uit de kerkgeschiedenis, die veel vrucht hebben mogen dragen tot verheerlijking van de Heere.

WEES WAAKZAAM!

Eén van de predikers die de Heere op een bijzondere wijze heeft willen gebruiken tot heil en opwekking van velen is de bekende Engelse puritein ds.C.H.Spurgeon (1834-1892). Hij stimuleerde het evangelisatiewerk onder zijn gemeenteleden in Londen. Steeds meer mensen werden door hen naar zijn prediking "gelokt" - en de Heere zegende dit tot bekering van duizenden. Spurgeon leert ons: "Zodra een mens Christus gevonden heeft, begint hij ook anderen te vinden. Ik kan niet geloven, dat u van de honing van het Evangelie hebt gesmaakt, indien u die voor uzelf alleen kunt houden. Ik vrees dat de christelijke kerk veel meer gevaar loopt te ontaarden in deze dagen van rust en voorspoed, dan in de moeilijker tijden.

Wij moeten u waakzaam zijn, want wij treden op betoverde grond, en wij zullen waarschijnlijk in slaap vallen tot ons eigen bederf, tenzij ons geloof in Christus werkelijkheid is geworden en onze liefde een heldere vlam.

Velen zullen in deze dagen van gemakkelijke belijdenis kaf en geen tarwe bevonden worden, geveinsden, met schone maskers voor hun aangezichten, maar geen ware kinderen van de levende God."

DOE HET SAMEN

Wij moeten elkaar opwekken om de Heere te zoeken, opdat wij mogen opwassen in de kennis en genade des Heeren. Dit is ook één van de genademiddelen waardoor de Heere wil werken en waarover Hij zijn zegen wil geven.

Spurgeon vermaant ons verder: "Laat mij onder andere middelen de christenen sterk aanraden, veel met elkaar over de wegen des Heeren te spreken. Christenen, die zich afzonderen en in eenzaamheid wandelen, zijn zeer onderhevig om slaperig te worden. Zoek christelijke omgang, en u zult daardoor wakende blijven, verfrist en aangemoedigd worden om grotere vorderingen op de weg des hemels te maken.

Mijn vriend, leef dicht bij het kruis,
en u zult niet in slaap vallen."

LAAT UW LICHT SCHIJNEN

Zijn wij al een schijnend licht in deze duistere wereld?

Mogen wij gerekend worden onder "het zout der aarde"?

Wij zullen dan herkend worden door de wereldlingen, door de goede vruchten die we dan mogen dragen. Liefdevolle bewogenheid en hulpvaardigheid zullen dan niet

verborgen blijven. Ze moeten aan ons kunnen zien dat we hun (eeuwig) welzijn op het oog hebben.

Wanneer de Heere het licht van Zijn liefde en genade in ons hart ontstoken heeft, dan behoren wij ook werkelijk "kinderen des lichts" zijn... en niet slapen, zoals de anderen. (Lees in dit verband: 1 Thess.5 en Matth.5:13-16.)

VERKONDIGT HET EVANGELIE!

In Jesaja.43:21 spreekt de HEERE door middel van Zijn profeet: "Dit volk heb Ik Mij geformeerd, zij zullen Mijn lof vertellen." De grote opdracht van Gods kinderen wordt in deze tekst uiteengezet. Alle christenen moeten Gods lof verkondigen! Dienen dan niet alleen maar de geroepen en gezonden predikers en ambtsdragers het Evangelie te verkondigen? Mogen en moeten de gewone gelovigen dit dan ook doen?

HET AMBT VAN ALLE GELOVIGEN

Inderdaad. Ieder kind van God moet "het ambt aller gelovigen" uitoefenen. Dit ambt houdt in een kennen en belijden van de Heere. De gelovige heeft van de Heere ontvangen de ambten van "priester, profeet en koning". In de praktische uitoefening daarvan moet hij de waarheid kennen, bewaren en verdedigen; dient hij de waarheid te verkondigen, de Naam van de Heere te verheerlijken en Gods Woord te verklaren aan anderen, en behoort hij daarbij ook Christus na te volgen in een toegewijd leven van (zelf)opoffering en in werken der liefde, ten gunste van de naaste. Iedere gelovige moet dus het evangelie verkondigen. Deze waarheid wordt door veel reformatorische christenen niet goed begrepen.

Gelovigen hebben een taak nodig, ook voor de groei en bloei van hun eigen geloofsleven. De genoemde taak van "het verkondigen en het getuigen" is een wel heel duidelijk in de Bijbel aangegeven plicht van dankbaarheid.

En ook in de Heidelbergse Catechismus wordt ons dit al bij aanvang van "het stuk der dankbaarheid" voorgehouden. We lezen daarin namelijk in vraag en antwoord 86: "Aangezien wij uit onze ellendigheid, zonder enige verdienste onzerzijds, alleen uit genade, door Christus verlost zijn, waarom moeten wij dan nog goede werken doen? Antwoord: "Daarom, dat Christus, nadat Hij ons met Zijn bloed gekocht en vrijgemaakt heeft, ons ook door Zijn Heilige Geest tot Zijn evenbeeld vernieuwt, opdat wij ons ganse leven Gode dankbaar voor Zijn weldaden bewijzen, en Hij door ons geprezen worde. Daarna ook, dat elk bij zichzelf van zijn geloof uit de vruchten verzekerd zij, en dat door onze Godzalige wandel onze naasten ook voor Christus gewonnen worden."

Ik krijg soms wel eens de indruk dat ook onze eigen belijdenisgeschriften te eenzijdig worden belicht en uitgelegd in bepaalde reformatorische gemeenten. Sommige (leidende) mensen in die gemeenten kijken met argwaan en zelfs met afkeuring naar getuigende christenen. Zij vinden dat te evangelisch. Het is in dit verband te vrezen dat mensen die zelf te wettisch zijn, ten onrechte bijbelgetrouwe getuigende gelovigen te evangelisch vinden. Ze hebben hun eigen belijdenisgeschriften hierin dus niet mee...

De plicht en het doel van de dankbaarheid in antwoord 86 zijn dus: "dat Hij door ons geprezen worde" en "dat door onze Godzalige levenswandel onze naasten ook voor Christus gewonnen worden". Zodoende mag dus een dankbare gelovige zijn ambt naar behoren uitoefenen. Laat dan maar varen de wettische verplichtingen die je een

andere koers laten varen...

EEN OVERVLOEIENDE BRON

Antwoord 86 leert ons dat de gelovige uit deze vruchten van dankbaarheid voor zichzelf geloofszekerheid mag ontvangen. Dit is ook een bijbelse en begrijpelijke zaak. Van de getuigende gelovige mag het ook wel gelden, wat we onder meer lezen in Spr.11:24-25: "Er is één, die uitstrooit, denwelke nog meer toegedaan wordt (...). De zegenende ziel zal vet gemaakt worden; en die bevochtigt, zal ook zelf een vroege regen worden." Als je niet uitdeelt, dan hoeft er niets te worden aangevuld.

Een geestelijk-gezonde gelovige is zodanig vervuld met de Geest, dat hij niet slechts vol is, maar over-vol, overvloeiende, zodat ook zijn naaste ermee gelaafd kan worden. Let wel: het woord "laven" betekent letterlijk "verkwikken" (inz. met drank) en figuurlijk "sterken, troosten". De ware gelovigen worden middelijkerwijs hiertoe door de Heere gebruikt.

Als we geloven zoals de Schrift dit bedoelt, dan moeten we als het ware "overstromen van liefde" tot de Heere God en onze naaste. Christus leert ons namelijk in Joh.7:38: "Die in Mij gelooft, gelijkerwijs de Schrift zegt, stromen van levend water zullen uit zijn buik vloeien." Het binnenste, het innerlijk of het hart van de gelovigen zal dan dus zijn als een bron van levend water. Levend water is water dat steeds wordt vernieuwd, verfrist en gereinigd door in- en uitstroom. En de instroom wordt aanvullend toegediend door de Heilige Geest, vanuit de verdiensten van Christus. In de Studiebijbel wordt bij deze tekst verklaard: "Hiermee zegt Jezus dat degene die tot Hem komt en drinkt, d.w.z. die in Hem gelooft, zo'n overvloed van geestelijke zegen van Hem zal ontvangen dat hij als het ware overstroomt en een fontein wordt, tot diepe vreugde van zichzelf, en waardoor ook weer andere gezegend kunnen worden..." (Zie ook Joh.4:14.)

VERKONDIGING IN GEZIN EN OMGEVING

De gewone gelovigen hebben de opdracht gekregen om Gods lof te verkondigen en het Evangelie uit te dragen op de plaatsen waar ze gesteld zijn. Zij kunnen daarbij zoeken naar verdere mogelijkheden. Deze verkondiging dient in de eerste plaats te geschieden in ons eigen gezin; daarna in onze omgeving en op ons werk, en uiteindelijk overal waar we maar mogelijkheden kunnen vinden. Getuigen verderweg gaat vaak minder moeilijk dan dichtbij. Na duidelijke afwijzing zijn we soms genoodzaakt om naar andere plaatsen uit te wijken. Het is in de regel het moeilijkst om (afvallige) weigeraars nog verder met het bevrijdend Evangelie te bereiken.

In Hand.4:8 vinden we een goed voorbeeld van getuigende gelovigen. We lezen daar: "Zij dan nu, die verstrooid waren, gingen het land door, en verkondigden het Woord."

De Heere heeft deze verkondiging van de gewone gelovigen willen zegenen. Ook als gevangene christenen dit deden (die vanwege het geloof waren opgesloten), ook dan heeft de Heere hun getuigenis vaak willen zegenen tot heil van medegevangenen en zelfs bewakers. De berichten vanuit de "vervolgde kerk" bevestigen dit.

Toen de Heere Jezus iemand opriep om Hem te volgen, zei deze: "Heere, laat mij toe, dat ik heenga, en eerst mijn vader begrave".

Christus antwoordde hem echter: "Laat de doden hun doden begraven; doch gij, ga heen en verkondig het Koninkrijk Gods" (zie in Luk.9:59-60). O ontwaakte gelovige... laat dan ook slaperige christenen zich helaas maar bezighouden met minder belangrij-

ke zaken, maar wees jij bezig in je dankbare plicht, namelijk in het verkondigen van het Koninkrijk Gods!

Petrus roept het de gelovigen toe: "Maar gij zijt een uitverkoren geslacht, een koninklijk priesterschap, een heilig volk, een verkregen volk; opdat gij zoudt verkondigen de deugden van Hem, Die u uit de duisternis geroepen heeft tot Zijn wonderbaar licht (1 Petr.2:9)."

OPWEKKENDE WOORDEN VAN AUGUSTINUS

Kerkvader Augustinus heeft met betrekking tot dit onderwerp zo duidelijk geschreven: "Welke ware gelovige verkondigt Christus niet? Geloofst gij dan dat wij alleen, die hier staan (op de preekstoel), Christus verkondigen en dat gij Hem niet verkondigt? Van waar komen er dan tot ons om christen te mogen worden, die wij nooit gezien hebben, die wij niet kennen en aan wie wij nooit gepredikt hebben? Zijn zij misschien tot het geloof gekomen, zonder dat iemand het hun verkondigde? De apostel zegt: 'Maar hoe zullen zij Hem aanroepen, aan Wie zij niet geloven? Maar hoe zullen zij geloven in Hem, van Welke zij niet gehoord hebben? En hoe zullen zij horen, zonder die hun predikt? (Rom.10:14).' Alzo predikt de ganse kerk Christus. De hemelen, die Gods eer vertellen, zijn alle gelovigen, aan wie het ter harte gaat, om de ongelovigen voor God te gewinnen en die dit uit liefde doen. God laat uit hen de schrik van Zijn gericht weergalmen: de ongelovige siddert en gelooft."

Augustinus spoort ons verder aan: "Toont aan de mensen, wat Christus in de ganse wereld vermocht, door hun te prediken en hen tot de liefde van Christus heen te voeren. Grijpt aan, voert, trekt tot Hem, wie gij ook kunt! Zijt ervan verzekerd, dat gij hen voert tot Hem, Die aan een ieder die Hem ziet niet anders dan behagen kan, en bidt tot Hem, dat Hij hen zal willen verlichten."

Dit zijn óók woorden van Augustinus!

Veel reformatorische christenen roemen over kerkvaders, oudvaders en puriteinen, en zij volgen heel wat leerstellingen van deze wijze godzalige mensen (theoretisch) na - echter, wanneer zij zèlf worden opgeroepen om van een "passief christen" een "actief christen" te worden, dan hebben ze daar ineens een andere mening over. Wanneer we geen vurige en actieve christenen zijn, dan doen we ook onszelf te kort. Veel passieve, slaperige refo's moeten nogal eens in "duisternissen" en twijfelingen rondlopen, terwijl oprechte actieve gelovigen bij tijden zozeer vervuld mogen zijn met de liefde van en tot God, dat ze het niet meer voor zichzelf kunnen houden. Dat is een goed teken - en de Heere wordt erin verheerlijkt!

VOORAL OOK IN EIGEN GEZIN

Kerkvader Augustinus wekt ook nu nog alle gelovigen op om hun geestelijke taken ten opzichte van hun gezinsleden en ondergeschikten uit te voeren, als hij schrijft: "Weet, dat het ook uw zaak is om met uw talenten te woekeren (zie in Matth.25). Wel kunt gij geen winst doen van de plaats waarop wij staan (op de kansel); maar gij kunt het overal doen, op welke plaats ook gesteld. Gij woekert, als gij iemand voor de Heere gewint. Bekleedt mijn plaats in uw huisgezinnen! Bisschop wil zeggen: "een opziener", omdat hij door zijn opzicht voor de zijnen zorgt. Iedere huisvader bekleedt in zijn huis het bisschopsambt (...). Veracht niemand, ook niet de kleinste onder de uwen, en zorgt

met alle waakzaamheid voor het heil van uw huisgenoten. Als gij dat doet, woekert gij met uw talenten; dan behoort gij niet tot de trage dienstknechten en behoeft gij een zo'n vreselijk vonnis der veroordeling niet te vrezen. Bestuurt uw huizen, zonen en huisgezinnen. Zoals het onze zaak is, om in de kerk tot u te spreken, zo is het uw zaak, om in uw huizen ervoor te zorgen, dat gij van degenen die u ondergeschikt zijn een goede verantwoording af kunt leggen."

Als we zo handelen, zoals Augustinus ons dit voorlegt, dan mogen we ons licht laten schijnen voor de mensen.

EEN EVANGELISERENDE GEMEENTE

Zijn onze gemeenten evangeliserende gemeenten? De bekende Canadese prediker Oswald Smith adviseert in zijn boek "De man die door God gebruikt wordt" mensen die zich bij een christelijke gemeente willen aansluiten: "Ik spoor u niet aan om lid te worden van een kerk, maar om u aan te sluiten bij een zielenwinnende zendingsgemeente." Hij geeft ook te kennen: "Als u naar een dode, vormelijke kerk gaat, zult u bevrozen. Als u naar een kerk met moderne theologie gaat, zult u verhongeren." Volgens hem kan men beter gaan naar een gemeente "waar men wordt uitgenodigd om tot bekering te komen en waar zielen worden gered". Hij spoort deze mensen aan om "op zoek te gaan naar zo'n gemeente waar ze een brandend hart hebben voor zielen". Zijn we lid van zo'n gemeente? Kunnen we zo'n gemeente worden? Het zou op z'n minst zo moeten zijn dat we ons met zulke vragen bezig houden. Als dit niet zo is, dan is er weinig hoop op een verandering ten goede.

ONZE DANKBARE PLICHT

Hoe behoren de gelovigen zich toch te stellen in Gods weg! Wij zijn aan de middelen (die God wil zegenen) gebonden. Wij hebben onze dankbare plicht tegenover onze Zaligmaker. De liefde van God tot ons verplicht ons toch zeker wel om Zijn gegeven opdracht uit te voeren... We mogen hierbij biddend Zijn hulp en kracht verwachten.

De bekende prediker C.H. Spurgeon mocht evangeliserend leven en werken en Gods opwekkende kracht beleven en zien. In Ps.92:5 lezen we: "Want Gij hebt mij verblijd, Heere! met Uwe daden." In zijn dagboek "Voor iedere morgen" (blz.227) houdt Spurgeon ons onder meer voor bij dit tekstgedeelte: Christen, indien u alzo verlost bent, wees in uw vreugde ook dankbaar en teer. Hecht u aan het kruis vast, dat uw zonde wegnam; dien Hem, Die u gediend heeft. 'Ik bid u dan door de ontfermingen van God, dat gij uw lichamen stelt tot een levende, heilige, Gode welbehagelijke offerande, welke is uw redelijke godsdienst (Rom.12:1)." Laat uw ijver niet vervliegen in een kleine opwelling van een vrolijk lied. Toon uw liefde door duidelijke tekenen. Heb de broeders lief van Hem, Die u heeft liefgehad. Is er een Mefiboseth hier of elders, die lam of kreupel is, help hem om Jonathans wil. Is daar een arme, beproefde gelovige, ween met hem, en draag het kruis om Diens wil, Die voor u weende en uw zonden droeg. Daar u om Christus' wil uit vrije genade vergeving hebt ontvangen, ga heen en deel anderen de blijde tijding van de vergevende genade mee."

Spurgeon vervolgt: "Wees niet met deze onuitsprekelijke zegening voor u zelf alleen tevreden, maar verkondig alom de geschiedenis van het kruis.

Heilige vreugde en heilige vrijmoedigheid zullen een goed prediker van u maken, en de ganse wereld zal voor u een kansel zijn om in te prediken. Blijmoedige heiligheid is de

krachtigste prediking; doch de Heere moet u deze schenken. Smeek deze morgen daar om, voordat u de wereld ingaat. Wanneer wij ons in de daden van de Heere verblijden, behoeven wij niet te vrezen tē blij te zullen zijn"

VRUCHTEN IN DE WIJNGAARD

De kerk kunnen we vergelijken met een wijngaard. In de Bijbel gaat het ook meer dan eens over een wijngaard. Lees bijvoorbeeld maar eens in Jesaja 5. Het huis van Israël is daar de wijngaard van de Heere, die door Hem in orde was gebracht. Daarna wachtte Hij op goede vruchten... maar er deze kwamen niet. Deze wijngaard bracht zelfs stinkende vruchten voort! Dan lezen we in vers 4 het Woord des HEEREN: "Wat is er meer te doen aan Mijn wijngaard, hetwelk Ik aan hem niet gedaan heb?" Veel reformatorische kerkmensen dragen geen (goede) vrucht. Ze zijn als onvruchtbare bomen, die in de wijngaard zijn geplant. Ze zijn ook als de geplante vijgeboom in Lukas 13. De eigenaar kwam al drie jaren, zoekende vrucht aan deze vijgeboom, maar vond ze niet... De zorgzame wijngaardenier sprak tot zijn meester: "Heer, laat hem ook nog dit jaar, totdat ik om hem gegraven en mest zal gelegd hebben; en indien hij vrucht zal voortbrengen, laat hem staan; maar indien niet, zo zult gij hem namaals uithouwen."

O slapende of slaperige christen! hoeveel jaren heb je al geen gewenste vrucht gedragen? Heeft de Heere zelfs al meer dan drie jaren geduld met je gehad? Is dit dan geen onbegrijpelijke liefde? Is dit geen onverdiende goedertierenheid? Is dit geen aansporing om je tot bekering op te wekken? "Of veracht gij de rijkdom van Zijn goedertierenheid, en verdraagzaamheid, en lankmoedigheid, niet wetende, dat de goedertierenheid van God u tot bekering leidt? (Rom.2:4)." Zie verder Rom.2:1-11.

"Wie niet wil horen, moet maar voelen..." dit geldt zeker ook op geestelijk gebied. Wees niet als de in Romeinen 2 genoemde onboetvaardige Joden, maar ontwaak toch uit die levensgevaarlijke slaap... en breng goede vruchten voort!

EEN ONVRUCHTBARE GEMEENTE

Het praktijkvoorbeeld wat ik nu wil aanhalen, heb ik gehaald uit het oude boek "Evangelisatie in theorie en practijk" (blz.178-184) van dr.Arthur T.Pierson, die in 1876 predikant was van een grote en rijke gemeente in Noord-Amerika. (Ik verhaal samenvattend de geschiedenis.)

Deze gemeente was een beschaafde gemeente, voor een groot deel doorzuurd met wereldsgezindheid, en veelal bestaande uit welontwikkelde en deftige mensen, die zich weinig bekommerden om de onbekeerde, onkerkelijke mensen uit de omgeving. Zij beschouwden zich als een bijzonder uitgelezen gemeente, verheven boven de minder ontwikkelde en goddeloze mensen. Kortom: een onvruchtbare, liefdeloze en hoogmoedige gemeente.

Deze situatie had zo'n 25 jaar geduurd. De noodtoestand waarin de gemeente verkeerde, werd bij dr.Pierson op het hart gebonden. Hij besepte terdege dat hij een onvruchtbare gemeente had en dat veel ongeredde zielen buiten de kerkgenootschappen niet door het Evangelie werden bereikt, terwijl ze ook nog de (houding van de) kerkmensen werden "afgestoten".

Door een innige ervaring met de Heere, mocht de predikant geloven dat de Heere verandering zou geven.

Hoe dit zou gebeuren, wist hij niet...

EEN VRUCHTBARE GEMEENTE

Op een vrijdagavond, tijdens de gemeentelijke bidstond, sprak Pierson duidelijk en helder over het gebrek van de gemeente en dat ze de plicht hadden verwaarloosd om de onkerkelijken te benaderen en op te vangen. Hij maakte daarbij de opmerking, dat het prachtige kerkgebouw de armen, die zich daarin niet thuisvoelden, had weerhouden. De nabijheid van de Heere werd rijk ervaren tijdens deze bijeenkomst. Met sterke roeping en tranen smeekten zij de Heere, om alle hindernissen weg te nemen en mogelijkheden te geven om de onkerkelijke, niet-geredde mensen te kunnen bereiken. Tijdens dit gebed raakte het kerkgebouw in brand. Toch bleef het vuur nog verborgen achter de zoldering. De panlatten hadden vuur gevat door de te warme kachelpijp. De volgende dag (25 maart 1876), in de vroege morgen, sloegen de vlammen naar buiten, en het sierlijke kerkgebouw werd verwoest.

Door de nood gedreven werden de kerkdiensten daarna gehouden in een grote schouwburg. Gedurende de herbouw van de verbrande kerk vond de gemeente daar een onderkomen. In deze schouwburg waren alle plaatsen vrij. Daar was geen drempelvrees aanwezig voor de onkerkelijke mensen. Zowel kerkelijken als onkerkelijken schaarden zich toen onder de prediking van dr. Pierson. In de schouburg mocht deze predikant in 16 maanden tijds meer vrucht op zijn prediking hebben, dan in de 16 voorafgaande jaren van zijn bediening. De bekeerlingen kwamen veelal uit de voorheen niet-bearbeide kerkverwaarlozers.

Ook de houding van de gemeenteleden tegenover de onkerkelijke medemensen is toen opmerkelijk veranderd. De gemeente werd evangeliserend. Daarna werden ook in de nieuwgebouwde kerk de buitenkerkelijken benaderd en uitgenodigd. Voor de stad is dit wonderlijke gebeuren in die tijd een blijvende zegen geworden.

EEN LES VOOR ONS

In deze wijngaard in Amerika kwamen (weer) goede vruchten. Hier kunnen wij van leren. Wat zij hebben geleerd, moeten wij ook leren. Hoe ziet de wereld ons en onze gemeente? Voelen de onkerkelijken zich aangetrokken tot de kerkmensen? Kunnen ze heilig jaloers op ons worden? We weten natuurlijk wel dat veel kerkverlaters en onkerkelijken in ons land een vooroordeel tegen kerkmensen hebben en dat ze een natuurlijke vijandschap tegen de Heere en Zijn dienst omdragen. Dit maakt het moeilijk om hen effectief te kunnen bereiken. Het is moeilijker om iemand te willen helpen "die-niet-wil", dan iemand "die-niet-weet". Toch moeten we maar allereerst schuld-oorzaken bij onszelf en onze gemeente zoeken. Hoeveel keren hebben we al geprobeerd om onkerkelijke naasten in contact te brengen met het Evangelie? Ik weet uit ervaring dat dit niet eenvoudig is, en ik voel me ook hierin schuldig aan zonden van nalatigheid. We hebben allen kracht en vrijmoedigheid van de Heere nodig om waarlijk getuigen van Hem te kunnen zijn. Niettemin dienen we ons te houden en te toetsen aan de hoofdsom van de wet des Heeren: "God liefhebben boven alles en onze naaste als onszelf!" Deze vruchten moeten in de wijngaard worden gevonden. Met rechtzinnige gedachten en woorden zónder rechtzinnige daden zal men verloren gaan. Als we onze naaste liefhebben als onszelf, dan zullen we net zo goed zijn zieleheil als onze eigen behoudenis zoeken. Wanneer deze zaken niet in onze vruchten voorkomen, zijn onze vruchten eerder stinkend dan goed.

WILHELMUS à BRAKEL OVER "LIEFDELOOSHEID"

De onder ons bekende oudvader ds. Wilhelmus à Brakel verklaart ons in dit verband in zijn "Redelijke Godsdienst": De godzaligen verschuilen zich te veel, zij laten hun licht niet zien: dus òf men kent ze niet, òf men ziet maar weinig van hun genade, die van binnen groter is; men toont elkander weinig wat liefde men wederzijds heeft, zodat de genade van de ene de liefde van de ander niet ontsteekt." Hij laat ons verder weten: "Komt men tot de onbekeerden, waar is de toegenegenheid des harten; waar is de blijdschap over hun welzijn; de smart over hun ongevallen, de werkzaamheid tot hun behoudenis naar ziel en lichaam?"

Hij geeft ons de volgende opsomming:

"De oorzaken van liefdeloosheid zijn:

1. Weinig omgang met God.
2. Men leeft weinig in verzekerdheid van zijn staat, en in opmerking en erkentenis van de staat der genade, men is slap in 't geloof, men geeft zich toe in dodigheid en lusteloosheid, men leeft niet teder; maar zonden krijgen de overhand.
3. Men is ver ingezonken in de slommer van de wereld en aardse begeerlijkheden, de liefde gaat krachtig daarheen, daarom is zij minder tot de godzaligen, en tot anderen.
4. De godzaligen zondigen dat men het ziet, maar zij tonen hun berouw niet, dat zij in het verborgen hebben; indien men zijn berouw maar toonde.
5. Eigenliefde vertoont zich te veel, men wil wederom bemind zijn, of men wil, dat een ander ons eerst liefhebbe, daar men zelf moet voorgaan, en liefhebben zonder wederom bemind te worden."

Zijn de genoemde zaken voor ons van toepassing?

Ds.W.à Brakel houdt ons dan vervolgens voor: "Het bedroefte u tot in 't binnenste van uw ziel, dat gij zo weinig liefde hebt, en nog minder vertoont; 't mishaget God; 't weert de zegen van u en van de gemeente; 't brengt een laster over de godzaligen en over de godzaligheid; 't verhindert de bekering van velen en 't stuit de eerstbeginnenden, welker hart vol liefde is; 't is een oorzaak van het verval der kerk."

BRENGT DAN VRUCHTEN VOORT!

Welke vruchten worden er gevonden aan onze boom? Johannes de Doper roept het ook ons toe: "Brenge dan vruchten voort der bekering waardig! En de bijl ligt ook alrede aan de wortel der bomen; alle boom dan, die geen goede vrucht voortbrengt, wordt uitgehouwen en in het vuur geworpen! (Luk.3:8-9)."

Wij kunnen geen goede vruchten vanuit onszelf dragen. In Johannes 15 wijst de Heere Jezus naar Zichzelf: Hij is de ware Wijnstok! Alleen door en in Hem kunnen we goede vruchten dragen (lees dit hoofdstuk maar eens!). Zonder Christus kunnen we niets doen.

We moeten wèl goede vrucht (gaan) dragen, want anders zullen we buiten geworpen worden. En de Heere Jezus leert ons daarbij duidelijk in Joh.15:8: "Hierin is Mijn Vader verheerlijkt, dat gij veel vrucht draagt; en gij zult Mijn discipelen zijn." Streef daarom biddend naar "veel vrucht"...

ONDERLINGE LIEFDE

De meeste reformatorische kerkgangers hebben vast wel eens gezongen de woorden van Psalm 133:1 ber.:

"Ai, ziet, hoe goed, hoe lieflijk is 't dat zonen
van 't zelfde huis, als broeders samenwonen,
daar 't liefdevuur niet wordt verdoofd."

Onder "zonen van 't zelfde huis" kunnen we verstaan de gemeenteleden binnen één kerkelijke gemeente. Als er onderlinge liefde woont in een gemeente, dan wil de Heere er Zijn zegen gebieden. In het Nieuwe Testament zijn vele teksten te vinden die de christenen opwekken tot broederlijke liefde. De eerste christenen stonden bij de heidenen bekend als mensen die elkaar bijzonder liefhadden. De heiden Baecilius schreef over hen: "Zij kennen elkander aan zekere tekenen en kenmerken, die niemand kent dan zij. Hierdoor komt het dat zij elkander reeds liefhebben, eer zij van elkander hebben gehoord."

Uit een onderzoek in Amerika is zelfs gebleken dat de kerken waarin de meeste onderlinge liefde is, aldaar nog het meest groeien.

LEDEN VAN één LICHAAM

Egoïsme en eigenliefde werden bij de eerste oprechte christenen niet veel gevonden. In Hand.4:32 lezen we: "En de menigte van degenen, die geloofden, was één hart en één ziel; en niemand zeide, dat iets van hetgeen hij had, zijn eigen ware, maar alle dingen waren hun gemeen." Liefde maakt mededeelzaam en gunnend. De eerste christenen beschouwden zich als leden van één lichaam. Liefde en eenheid waren de grote kenmerken van deze vurige christenen.

De Heere Jezus heeft meer dan eens Zijn discipelen opgeroepen tot onderlinge liefde en eenheid. We lezen dit vooral in Zijn woorden tot hen tijdens het laatste avondmaal (zie Joh.13-16). Ook in het hogepriesterlijk gebed van Christus (in Joh.17) komen we Zijn verlangen naar eenheid tegen (lees maar eens in de verzen 20-26). In Joh.15:16-17 houdt de Heere Jezus Zijn discipelen (en al de gelovigen) voor: "Gij hebt Mij niet uitverkoren, maar Ik heb u uitverkoren, en Ik heb u gesteld, dat gij zoudt heengaan en vrucht dragen, en dat uw vrucht blijve; opdat, zo wat gij van de Vader begeren zult in Mijn Naam, Hij u dat geve. Dit gebied Ik u, opdat gij elkander liefhebt." Liefde tot de andere christenen is zelfs een duidelijk kenmerk van genade. In 1 Joh.2:14 worden we immers onderwezen: "Wij weten, dat wij overgegaan zijn uit de dood in het leven, dewijl wij de broeders liefhebben."

DE EERSTE CHRISTENEN

In een oude uitgave van de Geschiedenis der Christelijke Kerk (van de Zuid-Afrikaanse Christelijke Boekvereniging, in 1913 herzien door Prof.J.I.Marais) wordt over de eerste christenen geschreven: "Elkander beschouwden zij als broeders; en al werd ook de gemeenschap van goederen niet in alle delen ingevoerd, ieder beschouwde zijn eigendom als toevertrouwd goed, waarop de arme broeder evengoed aanspraak had als hijzelf. Vreugde en smart was gemeenschappelijk; de zwakke werd gedragen, de dwalende terecht gewezen, de arme ondersteund, de vervolgte geholpen. De

gevangenen werden opgezocht, vertroost, verkwikt; en de beenderen der martelaren werden begraven. In het onderhoud van degenen, die om Christus wil hun goederen verloren hadden, werd door geregelde bijdragen voorzien; en vele broeders, die in kerkers smachtten, werden vrijgekocht.

Maar niet slechts jegens de geloofsgenoten oefenden zij hun hartelijke broederliefde uit, ook Joden en heidenen ondervonden hun weldadigheid. In het huiselijk leven heerste orde, stilte, wederzijds vertrouwen en dienstvaardigheid. In de dagelijkse gesprekken sprak men van het Woord Gods en van goddelijke dingen, en ook buiten de openbare bijeenkomsten werkte men aan elkanders stichting en zond men vurige gebeden voor elkander op."

LIEFDEMAALTIJDEN

De eerste christenen zochten elkaar zoveel mogelijk op.

Zij hielden ook gezamenlijke liefdemaaltijden. Deze werden "agapen" genoemd. (Agape is het Griekse woord voor "liefde".) Aan zo'n liefdemaaltijd was de viering van het Heilig Avondmaal verbonden - ze stonden echter wel los van elkaar. De doelstelling van een liefdemaaltijd was anders dan die van het Heilig Avondmaal. De liefdemaaltijd geschiedde uit barmhartigheid en liefde tot elkaar. Rijke en meer gegoede christenen bekostigden vaak deze maaltijden. De leiding van de gemeente zorgde voor een eerlijke verdeling van het eten en drinken. Op deze manier kregen ook de arme christenen eenmaal per week een goede maaltijd. Het voedsel werd zelfs gebracht naar de afwezigen. Wellicht waren dat oude en zieke christenen, maar ook gevangenen die mochten worden bezocht.

In Hand.2:46 lezen we al van het "van huis tot huis brood brekende", terwijl "zij met verheuging en eenvoudigheid des harten te samen aten". Tijdens deze maaltijden werd "de gemeenschap der heiligen" beoefend. De welgestelde Romein zat daar naast de geïmporteerde slaaf... zij beschouwden elkaar als gelijkwaardige broeders in het geloof. Rang en standen vielen daar weg.

Helaas zijn daarin ook misstanden opgetreden (zoals we dat al kunnen lezen in 1 Kor.11:17-34). Als de onderlinge liefde en eenheid verminderen, krijgen satan en zonde weer de gelegenheid om verwoestingen aan te richten in de wijngaard van de Heere.

ONDERLINGE BIJEENKOMSTEN

Maar als we onze reformatorische gemeenten nu eens vergelijken met het bloeiend gemeentelven van de eerste christenen, dan moeten we toch wel beschaamd ons hoofd buigen. Aan een goed en gezond gemeentelven moet biddend worden gewerkt! Ook hierin dienen we ons te stellen in de middelrijke weg. Vroeger waren er ook wel goede gezelschappen, die gunstig hebben gewerkt op het geestelijk leven van jong en oud. Gelovigen spraken daar met elkaar over (de liefdedienst van) de Heere, en over het werk dat Hij uitwerkte in hun hart; zij baden en zongen met elkaar, en beoefenden daar de gemeenschap der heiligen.

In de Engelstalige landen kwamen de puriteinen ook bij elkaar om de Heere samen te dienen en tot geestelijke opbouw van elkaar en de gemeente. Zij baden ook gezamenlijk. We kunnen dit onder meer lezen in de geschriften van de puriteinen.

PRAKTISCHE RICHTLIJNEN VAN THOMAS BOSTON

Van de bekende Schotse puriteinse prediker en schrijver Thomas Boston (1676-1732) is in de Nederlandse taal indertijd een boekje verschenen, getiteld "De gemeenschap der heiligen". Daarin vinden we leerzame lessen en aansporingen, die nuttig en opbouwend zijn voor onszelf en onze reformatorische gemeenten. Ik wil daaruit het één en ander doorgeven. Ik begin Boston te citeren op blz.110 van dit boek. Hij houdt ons daar voor: "Vastgestelde bijzondere bijeenkomsten van verscheidene christenen met elkander, om te bidden en op christelijke wijze met elkander tot onderlinge stichting te spreken, mits er de huisgodsdienst niet bij lijde, noch zij tot nadeel strekken van de openbare instellingen, kunnen gelijk ze ook in Gods Woord gelast zijn, van zeer goed gebruik zijn ter bevordering van de godsdienst. (Hand.12:12. Mal.3:16. Coloss.3:16.) Door deze middelen kunnen de christenen in genade, kennis en liefde toenemen en zijn dikwijls tot deze heilige einden onder velen van God gezegend, en men vindt ze gewoonlijk in gemeenten, daar Gods Woord begint door te breken, meest allen zo natuurlijk bijeen, als de vogelen zich bijeen voegen in de lente. En, daar het Evangeliewerk achteruit gaat en verflauwt, daar vervallen zij ook, zijnde hun val verschuldigd óf aan de lauwheid en flauwheid die allengskens in het godsdienstige insluipt, óf aan de verterende hitte der onderlinge verdeeldheid."

Boston geeft ons op blz.111 te kennen: "Het bevorderen of afnemen van de godsdienst gaat hand aan hand hiermede gepaard. Als men op de tijden ziet, in welke de godsdienst in haar volle bloei was, zal men bevinden, dat zij die de Heere vreesden, dikwijls tot elkander spraken en elkander opbeurden en vermaanden. En waar dit ophoudt, moet de godsdienst ook vervallen."

Boston geeft aan (op blz.104) "dat het zeer te wensen is, dat het gezamenlijk gebed der christenen, als zij bij gelegenheid te samen komen, meer in gebruik ware (...). Dit is zeer overeenkomstig de gemeenschap der heiligen en de liefde en gunstrijke genegenheid, welke er onder de leden van Christus altoos behoorde plaats te hebben." Boston beveelt hierin de gezamenlijke gebedsbijeenkomsten aan, wat een goede puriteinse gewoonte was. Hij wist wel "dat het krachtig en samengevoegd gebed der rechtvaardigen veel vermag". Deze gezamenlijke gebeden behoorden te worden opgezonden naast de gebeden van de predikant en de gebeden in het huisgezin en in de binnenkamer (aldus Boston op blz.104).

Toen ik jaren geleden op vakantie in Schotland was heb ik zelf ook een gebedsbijeenkomst (prayermeeting) in een kerkgebouw van The Free Presbyterian Church of Scotland meegemaakt. Het wordt daar door de bijbelgetrouwe puriteinse christenen dus nog steeds in ere gehouden.

GEZAMENLIJK GEBED VOOR OPWEKKING

De schrijver L.J.van valen, die al veel over de puriteinen en opwekkingen in Engeland, Schotland en Amerika heeft geschreven, heeft ook al ontdekt dat een door de Heere gewerkte opwekking in de meeste gevallen is gevolgd op gezamenlijke gebeden van gelovigen. Dit is inderdaad wel behoorlijk kenmerkend voor duidelijk zichtbare opwekkingen. In het buitenland zijn de bijbelgetrouwe christenen, waaraan de reformatorischen zich ook wel verwant voelen, overtuigd van de noodzaak van het gezamenlijk bidden. Het is daarom vreemd dat de reformatorischen er "niet aan willen" om dit genademiddel te gebruiken. In het verleden zijn de Nederlandse christenen

hiertoe zelfs aangespoord door o.a. de bekende opwekkingsprediker Jonathan Edwards uit Amerika. L.J.van Valen bericht ons erover in zijn boek "Een rijke oogst": "Zowel Jonathan Edwards als John Erskine waren doordrongen van de noodzaak van de eenheid onder de ware belijders. De "Una Sancta" hield voor hen niet op bij de grenzen van de Engelstalige wereld. Toen zij in 1750 berichten kregen over een opwekking in de Zeven Provinciën van de Nederlanden, probeerden zij de Hollandse predikanten te betrekken bij hun 'Concerted Prayer.'" Van Valen vervolgt: "Zo schreef Edwards op 28 juni 1751 aan Erskine: 'Wat denkt u ervan als u en andere predikanten in Schotland, die in deze zaak verenigd zijn, nu de gelegenheid te baat nemen om predikanten in de Nederlanden hierover te informeren en hen te bewegen om mee te doen in ons verenigd en buitengewoon bidden om een algemene herleving van de godsdienst?'"

Het is eigenlijk nog maar de vraag of ingezonken reformatorische christenen wel naar een opwekking verlangen en dat ze dan ook bereid zijn om de beschikbare genademiddelen hiertoe te gebruiken. Sommigen schijnen zo tevreden te zijn met de trieste gang van zaken in hun gemeente, dat ze als het ware maar slaperig bij de pakken zijn gaan neerzitten. Als de gemeente zich maar uiterlijk rustig houdt, dan vinden ze het wel goed. Ze doen heel wat "terwille van de lieve vrede". En van slapende en slaperige mensen in de kerk heb je niet veel last. Als dit werkelijk zo is, dan is het wel erg droevig gesteld met zo'n gemeente... Nee, we moeten alle mogelijke middelen tot opwekking zien te gebruiken, waardoor de Heere, naar Zijn beloften, wil werken. Hebben we eigenlijk wel meer dan genademiddelen en beloften?

Schrijver Van Valen geeft ons al in het voorwoord van zijn mooie boek "Een rijke oogst" te kennen: "Opwekking begint met het wijzen van de vinger naar zichzelf. Afbrekende kritiek op anderen is funest voor de doorwerking van Gods Geest. En wat is het belangrijkste kenmerk van een opwekkingsbeweging anders dan "ootmoed"? De omstandigheden mogen verschillen, de karakters en gaven uiteenlopen, maar de gemeenschappelijke noemer is een ootmoedig smeekgebed om de doorwerking van Gods Geest. De opwekking in Schotland begon eigenlijk op gebedssamenkomsten van Gods kinderen. En de noodzaak van het gezamenlijk bidden, het "Concerted Prayer" werd vòòr, tijdens en na het revival des te meer gevoeld. De gebedskringen hadden een heilzame werking op het persoonlijk geestelijk leven en gaven een grote uitstraling naar hen "die buiten zijn". Het is een bewijs, ook in onze tijd, dat het gemeenschappelijk gebed niet alleen tot verdieping van de onderlinge band leidt, maar soms verrassende gevolgen kan hebben."

HET VERENIGINGSLEVEN

Binnen onze gemeenten kennen we ook onderlinge bijeenkomsten buitenom de gewone kerkdiensten. Ik bedoel de kerkelijke verenigingen. In het verenigingsleven zitten goede elementen die de onderlinge band en liefde van de gemeente(doop)leden goed kunnen bevorderen. Een bloeiend verenigingsleven heeft over het algemeen een gunstige uitwerking op de gemeenteleden; het bevordert het welzijn van de gemeente. Het samen verbonden zijn en het zich één voelen op een vereniging, waar Gods Woord in het middelpunt staat, is goed - want waar liefde woont, gebiedt de Heere Zijn zegen. Bezoek daarom, indien mogelijk, de kerkelijke verenigingen! Er is best wel een vereniging in een (positieve) gemeente voor jou of u geschikt. Het is een droevig teken

van verval wanneer men dit zonder geldige reden nalaat. Het is niet genoeg als iemand alleen 's zondags z'n kerkelijke plichten nakomt, terwijl hij zich in de week zo weinig mogelijk inlaat met kerkelijke aangelegenheden. Naast het verenigingsleven in het kerkgebouw is het ook mogelijk om regelmatig in de huizen van leden bijbelstudie-avonden of positieve gesprekskringen te organiseren en te houden. Dit moet dan wel "opbouwend" en "stimulerend" zijn, zowel voor het persoonlijk als kerkelijk leven! Kerkeradsleden dienen daar ook gewoon aan mee te kunnen doen of deze te kunnen bezoeken. Het is zelfs ideaal als kerkeraden dit stimuleren en positief begeleiden.

Thomas Boston geeft ons in dit verband onder meer te kennen: "Bedenk verder, dat gij elkander door christelijke samenspreking behoort te stichten: (...) In 1 Thess.5:11: 'Daarom vertroost elkander en sticht de één de ander.' In zover als het lichaam uit verscheidene christenen bestaat, zo behoren zij tesamen een stichtelijk en betamelijk onderhoud tot elkanders nut, als verenigde en door Gods voorzienigheid bijeen gebrachte leden, te oefenen." Boston spoort verder aan: "Zulken, die de voorzienigheid in het gemeen bij elkander voegt, hetzij in een huisgezin, of nabuurschap, zo als zij gewoonlijk met elkaar moeten verkeren, behoren er zich op toe te leggen om nuttig voor elkander te zijn, en elkander door hun onderhoud te stichten." "...Ontmoetingen van christenen met elkander moeten dus verbeterd en tot stichting aangelegd worden."

De grondhouding van puriteinen zoals Thomas Boston was dus wel heel wat positiever dan van sommige reformatorische christenen, die zelfs wel tegen bepaalde kerkelijke verenigingen zijn en zeker tegen "thuisgroepen". Het heeft ook nogal eens te maken met het onderlinge wantrouwen binnen bepaalde gemeenten. Als men in twist en nijd leeft en het van bepaalde leden met een (iets) andere geestelijke ligging "niet zomaar kan overnemen", dan is er natuurlijk geen gezonde basis aanwezig in zo'n gemeente.

Ik heb zelfs vernomen dat men in een bepaalde plaats maar niet discussieerde tijdens een politieke studievereniging, "omdat je dan ruzie kreeg". Andere verdedigen zich door te stellen dat waar men het dichtst bij de waarheid leeft, er ook de meeste ruzie kan zijn... zoals je, wanneer je dichtst bij het vuur staat ook het meeste last van de spattende vonken hebt. Dit moet dan, in hun ogen, een goed kenmerk van een rechtzinnige, waarheidsgetrouwe gemeente zijn. Op deze wijze kunnen onderlinge afgunst, nijd en twist nog worden verdedigd. Dit is wel erg kortzichtig en dwaas. Volgens de Bijbel zijn dit echter "vruchten van het vlees", die ook wel tegenovergesteld zijn met de vrucht van de Geest (zie in Gal.5:16-26).

In Gal.5:20 worden onder meer de volgende werken van het vlees genoemd: venijngeving, vijandschappen, afgunstigheden, toorn, gekijf en tweedracht.

In de verzen 24-26 lezen we verder: "Maar die van Christus zijn, hebben het vlees gekruist met de bewegingen en begeerlijkheden. Indien wij door de Geest leven, zo laat ons ook door de Geest wandelen. Laat ons niet zijn zoekers van ijdele eer, elkander tergende, elkander benijdende."

Vergelijk daarmee eens de vrucht van de Geest, zoals we daarvan lezen in vers 22: "Maar de vrucht van de Geest is liefde, blijdschap, vrede, lankmoedigheid, goedertierenheid, goedheid, geloof, zachtmoedigheid, matigheid." Onderzoek maar eens eerlijk welke vrucht je draagt! Je kunt dan zien aan welke kant je staat...

ZOEKT ELKAAR OP!

In 1 Petr.4:8 worden we aangespoord: "Maar vooral hebt vurige liefde tot elkaar!" De onderlinge liefde in de gemeente wordt gestimuleerd op de verenigingen en tijdens de onderlinge bijeenkomsten. Ook (sluimerende) gaven kunnen daar tot ontwikkeling komen. Gelovigen hebben geestelijke taken nodig! Door het doen van deze taken en activiteiten komen we ook onze zwakke kanten en gebreken tegen, zodat we Gods hulp steeds meer nodig krijgen en we onszelf gaan reinigen en corrigeren. En zo kan het tot Gods eer zijn, en tot nut voor onze naasten en onszelf.

Zoekt elkaar daarom op! Dit hoeft uiteraard niet alleen op de verenigingen en onderlinge samenkomsten te zijn; er zijn genoeg eenzame en oude mensen die we kunnen bezoeken.

De "mensen van de wereld" komen ook bij elkaar, zelfs in grote getalen op de sportterreinen. Waarom zijn veel belijdende christenen tegenwoordig een toonbeeld van verdeeldheid, terwijl de wereldlingen zich samen sterk maken tegen de gelovigen? Onderlinge liefde moet een kenmerk zijn van de ware christenen. Laten we dan samen, onder de leiding van de Heere, hieraan werken!

OOK ONZE JONGEREN

We moeten ook onze kinderen opwekken om op de verenigingen te komen. Wanneer ze niet vroeg erbij betrokken raken, zullen ze wellicht later (als de Heere geen verandering geeft) ook geen bijzondere verbondenheid met de andere gemeenteleden gevoelen. Onbekend maakt onbemind. Je leert elkaar vaak goed kennen op de verenigingen. Er zal niet veel kracht uitgaan van een gemeente, waarvan de (doop)leden als los zand aan elkaar hangen. Laten we daarom onze kontakten vooral ook binnen de gemeente zoeken! Er zijn nog heel wat jongelui in onze gemeenten die buiten de kerkelijke kring allerlei wereldse kontakten hebben. Hierdoor verliezen wij helaas teveel jeugd. Jongelui, de wereld kan jullie geen waar geluk bieden - kom ga met ons, en doe als wij!

Onze kring is groot genoeg om er in opgenomen te kunnen worden. Ik hoop dat ook onze harten groot genoeg zijn voor een plaats voor de jeugd. Hoeveel zogenaamd "belangrijke kerkelijke vergaderingen" hebben we al gehouden ten koste van ons gezin en onze kinderen? Hoeveel "pastorale gesprekken" hebben we al met anderen gevoerd, terwijl we onze eigen kinderen onvoldoende aandacht gaven? Door onze te grote aandacht voor anderen kunnen onze kinderen wel eens aan onze aandacht ontsnappen... Hebben we al geleerd om aandachtig naar onze kinderen te luisteren als ze onze aandacht vroegen, misschien ook wel door vervelend gedrag? Wie van ons als ouders zal zich hierin niet schuldig voelen, omdat we hierin zo vaak al tekort zijn geschoten! De graadmeter voor onze vroomheid kan niet behoorlijk worden afgelezen als we in een kerkbank zitten of in een kerkelijke vergadering zijn, want dan kunnen we ons nog beter voordoen dan dat we werkelijk zijn. Binnen ons gezin kan er beter gemeten worden. Wat bemerkt onze man of vrouw en wat bemerken onze kinderen van onze oprechte vroomheid? En weer moeten we beschaamd zijn. Nee, helaas zijn we als reformatorische christenen vaak "beneden de maat" bezig. Laten we daarom maar geen onnutige, negatieve kritiek hebben op anderen, want dit past ons zeker niet.

AFBREKENDE KRITIEK

Veel mensen zijn goed in het bekritisieren en het beoordelen van anderen. We leven in een tijd vol afgunst, kritiek, laster, hoogmoed en haat. Bepaalde mensen die op de voorgrond treden, worden van verschillende kanten bestookt met vernederende laster en afbrekende kritiek. Roddel- en lasterbladen worden tegenwoordig bijzonder veel gelezen. Men betaalt enorme bedragen voor schunnige gegevens uit het privé-leven van bekende personen. Op deze manier worden door middel van de media vooraanstaande mensen emotioneel en psychisch gekwetst en soms wel beschadigd door roddel, laster en kritiek.

We leven wat dat betreft in "zware tijden". In 2 Tim.3:1-5 lezen we ervan: "En weet dit, dat in de laatste dagen ontstaan zullen zware tijden. Want de mensen zullen zijn liefhebbers van zichzelf, geldgierig, laatdunkend, hovaardig, lasteraars, de ouderen ongehoorzaam, ondankbaar, onheilig. Zonder natuurlijke liefde, onverzoenlijk, achterklappers, onmatig, wreed, zonder liefde tot de goeden, verraders, roekeloos, opgeblazen, meer liefhebbers van de wellusten dan liefhebbers van God; hebbende een gedaante van godzaligheid, maar die de kracht daarvan verloochend hebben. Heb ook een afkeer van deze."

Het is triest genoeg dat we hier en daar zien dat deze zondige zaken in mindere of meerdere mate ook worden bij reformatorische kerkmensen. Sommige zullen wellicht de neiging hebben om nu te zeggen: "Hoe is het mogelijk!" We kunnen hierin zien dat we toch kinderen van onze tijd zijn. De besmettingen van de wereld gaan helaas ook onze deuren niet voorbij.

"DE LIEFDE VAN VELEN ZAL VERKOUDEN"

Christus heeft ons al voorzeggd (in Matth.24:12): "En omdat de ongerechtigheid vermenigvuldigd zal worden, zo zal de liefde van velen verkouden." Matthew Henry tekent onder meer aan bij deze tekst: "Het afnemen der liefde, dit is het gevolg van het voorgaande; omdat de ongerechtigheid vermenigvuldigd zal worden, zo zal de liefde van velen verkouden. Versta dit in het algemeen van ware, ernstige Godsvrucht, die als geconcentreerd is in liefde. Het is maar al te algemeen, dat belijders van de godsdienst koel en koud worden in hun belijdenis, wanneer de goddelozen heet worden in hun goddeloosheid, zoals de kerk van Efeze in slechte tijden haar eerste liefde heeft verlaten (Openb.2:4). Of het kan meer bijzonder verstaan worden van broederlijke liefde. Als de ongerechtigheid toeneemt, verleidende ongerechtigheid, vervolgende ongerechtigheid, dan zal deze genade gemeenlijk afnemen. De Christenen beginnen elkander te wantrouwen, de genegenheid wordt vervreemd, afstand in het leven geroepen, partijen geformeerd, en zo gaat dan de liefde te loor. De duivel is de beschuldiger der broederen, niet slechts bij hun vijanden, waardoor de vervolgte ongerechtigheid vermenigvuldigd wordt, maar ook bij elkander, waardoor de liefde van velen zal verkouden."

VERDEELDHEID OF EENSGEZINDHEID?

"Verdeel en heers" mogen we wel het spreekwoord van de duivel noemen. Vleselijke christenen die verdeeldheid teweeg willen brengen, worden hierin dus voor het karretje van satan gespannen. Laten we daarom streven naar "eensgezindheid". We moeten "eensgezind zijn, dezelfde liefde hebbende, van één gemoed en van één gevoelen

zijnde" (zie in Filip.2:2). Paulus vermaant en leert ons verder in de verzen 3-5: "Doet geen ding door twisting of ijdele eer, maar door ootmoedigheid achte de één de ander uitnemender dan zichzelf. Een iegelijk zie niet op het zijne, maar een iegelijk zie ook op hetgeen van de anderen is. Want dat gevoelen zij in u, hetwelk ook in Christus Jezus was..." (zie verder de verzen 6-8 - ik hoop dit bij de vrucht "nederigheid" verderop nog nader te behandelen).

Het moet ons duidelijk zijn dat eergevoelens, zelfzucht en hoogmoed zaken zijn die eensgezindheid in de weg staan en gemakkelijk verdeeldheid in de hand werken. Als we onze eigen belangen en onze kerkelijke belangen op de voorgrond plaatsen, geraken gezamenlijke belangen meer op de achtergrond. Het is zoals eenmaal een Romeinse keizer verklaarde: "Hij, die teveel om zichzelf denkt, kan niet goed zijn voor anderen." De verdeeldheid onder kerkmensen zal ophouden als ze eensgezind zullen gaan verlangen naar de verlossing en gemeenschap van de Heere Jezus Christus. De godsdienst is nogal eens geneigd om te twisten, maar het geloof en de liefde verlangen naar geestelijk contact en eenheid. We mogen het elkaar daarom wel toebidden, wat we lezen in Rom.15:5: "Doch de God der lijdzaamheid en der vertroosting geve u, dat gij eensgezind zijt onder elkander naar Christus Jezus."

De puriteinse prediker Thomas Boston geeft ons in zijn geschrift over "de gemeenschap der heiligen" (blz.110-111) de volgende duidelijke vermaningen en richtlijnen: "Verdeeldheid toch baant de weg tot verwoesting en ondergang (Hos.10:2). Want een huis dat tegen zichzelf verdeeld is, kan niet bestaan (Matth.12:25). Welke gemeente was er ooit, daar verdeeldheid heersende, verterende en verderfelijke invloed hiervan niet zichtbaar kon bespeurd worden. Vooral wanneer die tussen ware godvruchtigen plaats grijpt. Dan toch raken de harten uiteen, de liefde verkoelt, het gemeen belang gaat te loor, de stichting en opbouw van elkander in het goede wordt verzuimd, de lust en kracht tot bidden verflauwd, en de Geest als een Geest der liefde en des vredes wordt bedroefd en verzondigd; en het gevolg is een beklagelijke uitering en verval van de ware godsdienst. Want indien men elkander bijt en vereet, is men op weg om ook door elkander verteerd te worden. En ach, dat nimmer enig voorganger in de gemeente daartoe aanleiding geven mocht, maar men ten allen tijd in hen bewaarheid vond, die heugelijke voorzegging (in Jes.60:17): "En Ik zal uw opzieners vreedzaam maken, en uwe drijvers rechtvaardigen!" Boston legt een zware verantwoording op de voorgangers, omdat die "toch zijn de ogen en handen van het lichaam der gemeente".

Deze puriteinse prediker verklaart en vermaant ons verder: "Intussen geen twistgierige zal lichtelijk zich van dit euvel laten overtuigen. Want door de aangeboren hoogmoed en zondige zelfsliefde, zal hij gereed zijn, de oorzaak en schuld van twist en verdeeldheid op een ander te schuiven. Dan God, kent onze harten en het is ons aller belang, voor Hem in deze ook te hebben de vraag van een goede conscientie (een goed geweten), dat wij elk in onze stand najagen, hetgeen tot de vrede en tot stichting dient (Rom.14:19), opdat de God der liefde en des vredes met ons zij!"

KWAADSPREKERIJ

Helaas is kwaadsprekerij een kwaad dat behoorlijk veel voorkomt binnen onze reformatorische kring. Veel van onze kerkmensen doen mee met het negatief bekritisieren en beoordelen van andere kerkgangers, christenen en ambtsdragers. Ik

heb het nu niet over opbouwende bijbels-gefundeerde kritiek, waarin men het herstel en het welzijn van onze gemeenten op het oog heeft.

Van de puriteinse prediker Thomas Brooks (1608-1680) is het boek "kostbare middelen tegen satans listen". Hij leert ons: "De satan heeft zijn listen om de heiligen te verwoesten, en een zeer grote list, die hij daartoe heeft, is, dat hij hen bewerkt, om zich eerst van elkaar te vervreemden, dan om bitter en jaloers op elkaar te worden en daarna om elkander te bijten en te vereten (Gal.5:15). Het is droevig te bedenken, dat de heiligen veel ogen hebben om op elkanders gebreken te letten en geen oog te hebben om elkanders genaden te zien. De onenigheid der christenen is de triomf van de duivel."

Augustinus leefde met een aantal van zijn geestelijken samen in één huis. Deze geestelijken waren zijn naaste medewerkers in het gemeentewerk. Zij hadden bij hun intrede in de geestelijke stand hun vermogen afgestaan, zodat de gehele huishouding bekostigd werd door de kloostergemeenschap. De dagelijkse drank was wijn, vermengd met water (de gebruikelijke drank daar in het Zuiden). In de pastorie van bisschop Augustinus was alle kwaadsprekerij verboden. Wanneer iemand toch nog een verwensing of een ander niet passend en al te krachtig woord uitte, dan verspeelde hij een beker wijn op die dag...

Vreemden en gasten werden op een onopvallende wijze in kennis gesteld van de geldende regels. Augustinus had namelijk enige versregels op de tafel laten aanbrengen, die je aldus zou kunnen vertalen:

"Al wie afwezigen belastert of kleineert,
Die wete, dat hij van deez' tafel wordt geweerd."

Ook nu moeten we weer bekennen, dat we zondiger en schuldiger zijn dan dat we als "zwaar op de hand" kunnen worden aangemerkt. We hebben wel erg veel "zwakheden", maar we dienen er wel meer tegen te stijden dan dat we tot nu toe hebben gedaan! Misschien helpt de volgende regel (die ik van iemand citeer) ons wel wat - ons wordt daarin geadviseerd: "Gewen u van afwezigen te spreken, alsof ze tegenwoordig waren."

Volgens antwoord 112 van de Heidelbergse Catechismus mag het niet gebeuren dat ik iemand "lichtelijk en onverhoord oordele of helpe veroordelen" en moet ik "ook mijns naasten eer en goed gerucht naar mijn vermogen voorstaan en bevorderen". We hebben ook in dit opzicht veel genade en verzoening nodig!

KRITIEK OP DE PREDIKING

Er wordt in reformatrische kringen helaas teveel afbrekende kritiek geuit op de prediking en de predikanten. Gemeenteleden zijn vaak op geestelijk gebied gevormd door de predikers waardoor ze zijn onderwezen. Als ze eenzijdig zijn onderwezen, kunnen ze ook ten onrechte kritisch worden naar predikers met een (iets) andere geestelijke ligging. Vaak is er dan ook een gebrek aan gedegen bijbelkennis. Hoewel er gebrek aan inzicht kan zijn, is het toch gevaarlijk om ongefundeerde kritiek te uiten op dit gebied.

SPURGEON EN DE "KRITISCHE" DIAKEN

Spurgeon verhaalt ons van een "waardige broeder, een lieve oude christen", een diaken, waarmee hij eens een gesprek had. Deze man zei tegen Spurgeon, toen deze bij hem het middagmaal gebruikte: "Mijn beste dominee, ik wenste wel, dat gij niet van die nodigende preken hield. Gij zijt te algemeen in uw roeping en uitnodiging; gij schijnt de mensen zo te dringen, te pressen om tot Christus te komen. Ik houd daar niet van, want dit komt volstrekt niet overeen met mijn leerstellige opvattingen."

Spurgeon antwoordde: "Wat zoudt ge dan wensen, dat ik zal prediken?" "Wel dominee," ging de diaken verder: "hoewel ik niet houd van zulk een prediking, houdt de Heere er blijkbaar wèl van; want onder één van die leerredenen is mijn schoonzoon bekeerd, en toen ik jongstleden zondag thuis kwam (heel boos op u 'vanwege de prediking'), was daar mijn dochter, die weende alsof haar hart zou breken; en daarom moet ge maar van een oud man, zoals ik, geen notitie nemen. Ga, zolang God u zegent, uw eigen weg."

"Maar, mijn lieve broeder," vroeg Spurgeon hem: "geloof gij niet, dat indien God aan deze prediking Zijn goedkeuring hecht, gij er ook van houden moet?"

"Dat kan wel wezen," hernam de diaken: "maar ik ben een oud man, en ik ben in deze denkbeelden opgevoed. Ik vrees, dat ik ze niet op kan geven; doch neemt u niet de minste notitie van wat ik zeg."

OORDEELT NIET!

We moeten er voor oppassen dat we onze eigen gevoelens niet boven de Schrift stellen. Ook het negatief oordelen over andere christenen komt vaak voort uit onkunde. Het wordt ons op verschillende plaatsen in de Bijbel nadrukkelijk verboden om over een ander negatief te oordelen.

In Matth.7:1-5 vermaant Christus ons: "Oordeelt niet, opdat gij niet geoordeeld wordt. Want met welk oordeel gij oordeelt, zult gij geoordeeld worden; en met welke mate gij meet, zal u wedergemeten worden. En wat ziet gij de splinter, die in het oog van uw broeder is, maar de balk, die in uw oog is, merkt gij niet? Of, hoe zult gij tot uw broeder zeggen: Laat toe, dat ik de splinter uit uw oog uitdoe; en zie, er is een balk in uw oog? Gij geveinsde! werp eerst de balk uit uw oog, en dan zult gij bezien, om de splinter uit het oog van uw broeder te doen."

Thomas Brooks waarschuwt ons: "Maak niet uw duister licht, uw begrippen, uw inbeeldingen en uw meningen tot een oordeler van de daden der mensen, maar oordeel steeds naar de regel van het Woord en zeg: 'Er staat geschreven'."

Hoe zitten wij in de kerk wanneer het bediening van het Heilig Avondmaal is? Bekritisieren en beoordelen wij de avondmaalgang(st)ers? Vooral ook als er jongere mensen aangaan? We mogen niet ongefundeerd bekritisieren. Door zo'n kritische houding weren we ook een zegen voor onszelf, ja nog erger: iemand die een ander ten onrechte veroordeeld, kan een zeer zware veroordeling over zichzelf halen. Als iemand van een ware gelovige denkt en zegt dat deze niet behouden is, "omdat hij dit niet kan overnemen," dan is deze persoon voor de Heere een gruwel. We lezen namelijk in Spr.17:15: "Wie de goddeloze rechtvaardigt, en de rechtvaardige verdoemt, zijn den HEERE een gruwel, ja, die beiden."

Laten we het daarom niet wagen om over de geestelijke staat van een ander negatief te oordelen!

In de Dordtse Leerregels, H.3+4, art.15 wordt ons voorgehouden (zoals ook Augustinus dit zag): "Voorts, van diegenen, die hun geloof uiterlijk belijden en hun leven beteren, moet men naar het voorbeeld der Apostelen het beste oordelen en spreken; want het binnenste van het hart is ons onbekend." In deze zaak dienen we dus te handelen "naar het oordeel der liefde".

Het is daarom des te droeviger dat er met name vanuit de rechterflank van de reformatorische gezindte door zovelen veroordelend wordt gesproken over de bekeringen en gelovigen in (ten onrechte zo genoemde) "lichtere gemeenten". Sommigen durven het zelfs te hebben over "brandhout voor de hel", als ze het hebben over avondmaalgang(st)ers in die gemeenten. Het is bijna te verschrikkelijk om te noemen! Ik begrijp niet dat er mensen zijn die zulke dingen durven zeggen...

DE SLEUTELN VAN HET KONINKRIJK

In dit verband wil ik het hebben over de sleutelen van het Koninkrijk der hemelen. Dit zijn sleutelen, waardoor mensen in- en uitgesloten worden. De ene sleutel is de verkondiging van het Woord en de andere de christelijke ban. Door middel van de prediking wordt dus iemand wèl of niet als gelovige aangemerkt. Deze sleutel wordt door de leraar in de prediking van het Woord gebruikt.

WILHELMUS à BRAKEL OVER HET (VER)OORDELEN

De Nederlandse oudvader Wilhelmus à Brakel (1635-1711) houdt ons voor in zijn Redelijke Godsdienst: "Wij waarschuwen ieder lidmaat zich in dit werk, dat de Heere Jezus alleen den leraren heeft aanbevolen, niet te mengen, of iets te doen dat daarnaar gelijkt. 't Komt hun niet toe een ieder te beproeven, en dan hen te oordelen, en het vonnis des levens of des doods over hen uit te spreken; hier geldt de plaats Matth.7:1: "Oordeelt niet, opdat gij niet geoordeeld wordt." Dat te doen beneemt het oefenen van deze sleutel door de leraren de klem door hun nabootsing. Het is toch een blaam van de godzaligheid, die wordt daardoor gelasterd en gehaat van anderen; want, zeggen ze, die lieden veroordelen en verdoemen anderen. 't Zijn ook doorgaans mensen, die hoge inbeeldingen van zichzelf hebben, en door hun trotsheid en meesterschap zich willen vertonen alsof ze wat groots waren, en boven anderen uitstaken, daar ze dikwijls minder begenadigd en minder bekwaam zijn. Deze verderven dikwijls, zoveel in hen is, het werk Gods in de kleinen, die menigmaal meer genade hebben dan die oordelers en veroordelers. Zij verbreken, zo veel in hen is, de gekrookte rietjes, en blussen uit de glimmende vlaswiekjes.

Daarom waarschuw ik een iegelijk, hij zij niet hooggevoelende, maar vreze, en door ootmoedigheid achte hij anderen uitnemender dan zichzelf; hij vreze God, en onthoude zich van dat, hetwelk de uitnemendste leraars zelf met vreze en beven doen, om aan de ene of andere kant geen misslag te begaan.

Wij vermanen ook een iegelijk zwakke, dat hij zijn geweten niet laat trappen en treden van de zodanigen, maar zich voor de zodanige inhoude, hun gezelschap verlate, en zich voege tot andere godzaligen, om onderling met elkander te spreken tot algemene stichting, vermaning, opwekking en vertroosting."

KEN JEZELF!

Een oprecht (gemaakt) christen kijkt ten opzichte van de zonden met een vergrootglas

naar zichzelf en heeft wel de neiging om daarbij met een verkleinglas naar een ander te kijken. Hij ziet de zonden die hij zelf nog doet dan groter dan als een ander die bedrijft. Door zelfkennis worden gelovigen vanzelf zachter voor een ander. Volgens bisschop Basilius de Grote is "zachtmoedigheid een onuitwisselijk teken van een begenadigde ziel". Een oprechte gelovige kent daarom geen zucht naar twist en veroordeling van anderen. Toen keizer Alexander Severus twee christenen zag twisten, beval hij hun, dat ze de naam van christenen niet langer meer zouden voeren, "want," zo sprak hij, "gij onteert uw Meester Christus". En zo behoort het te zijn wat Gregorius Nazianzenus (329-390) verklaart: "Het christendom is een navolging van Christus." Zie dan hoe Christus op aarde heeft geleefd en gesproken! Hij is ons grote Voorbeeld... om na te volgen.

Als we onszelf kennen, weten we dat we hiertoe steeds weer opnieuw genade nodig hebben. Intussen zijn er zaken die absoluut niet behoren voor te komen bij christenen - en dat is vooral dus het hoogmoedig veroordelen van anderen.

Ik wil hierbij de puritein Thomas Brooks weer aanhalen. Hij vermaant ons: "O! waren de harten der christenen maar meer bezet in het oordelen en veroordelen van zichzelf; dan zouden ze niet zo sterk geneigd zijn om anderen te oordelen en te veroordelen en om zich zo nors en bitter te gedragen tegenover degenen, die van hen verschillen. Er zijn geen zielen op de wereld, die zo bevreesd zijn om anderen te oordelen als zij, die zichzelf het meest oordelen. Eén verzoek heb ik aan u, die vaak anderen oordeelt en weinig uzelf oordeelt - aan u, die zo sterk geneigd zijt ruw, vals en onrechtvaardig te oordelen - en dat is, of gij iedere morgen een weinig de volgende

Schriftplaatsen wilt overdenken: Matth.7:1-2;

Joh.7:24; Rom.14:3, 10+13; 1 Kor.4:5; Jak.4:11-12; Rom.14:4."

OOTMOED

De puritein Brooks onderwijst ons verder: "O! werd er in de christenen meer overvloed aan ootmoed gevonden; ze zouden minder bitter, nors en bars zijn; en ze zouden teerder, zachtmoediger en liefelijker in hun geest en praktijk zijn.

De ootmoed doet een mens hoge gedachten van anderen en lage gedachten van zichzelf hebben. Ze zal een mens meer heerlijkheid en uitnemendheid in anderen en veel geringheid en zondigheid in zichzelf doen zien. De ootmoed zal een mens uitnemend maken in het bedekken van de gebreken van anderen; in het vermelden van hun goede daden en in het zich verblijden in hun genaden. Ze maakt een mens blij met ieder licht, dat sterker straalt dat het zijne en met iedere wind, die waait ten goede van anderen. De ootmoed gelooft eerder de genade in anderen, dan dat ze die in twijfel trekt."

EEN ONVRUCHTBAAR WERK

Het onbijbels oordelen en bekritisieren vond rond 1700 veel plaats in de gezelschappen of conventikelen.

Ds.B.Smijtegelt (1665-1739) zag, zowel als Wilhelmus à Brakel, veel positieve elementen in het gezelschapsleven van die dagen; echter op het gebied van het onrechtmatig oordelen deelt hij de mening van W.à Brakel op een treffende wijze. (Lees dit maar in de 9e en 10e preek van "Des christens heil en sieraad".)

Ook de Engelse puritein dr.P.Doddridge (1702-1751) verdedigde deze mening sterk.

REFORMATORISCHE CHRISTENEN, ONTWAAKT!

Alleen vanuit het Woord, ziende op de leer en het leven, kan het onderscheid tussen hen die de Heere vrezen en hen die Hem niet vrezen, gezien worden.

Thomas à Kempis (1379-1471) laat ons weten: "In het oordelen over anderen doet de mens een onvruchtbaar werk."

Laten we dan maar bidden voor de zwakke, slaperige gelovigen, omdat we in onszelf ook zo zwak zijn; en laten we ons ervoor wachten om één van deze "kleinen" te ergeren (Luk.17:2).

Daarbij behoren we ook veel te bidden voor onze predikers, opdat het Woord zijn vrije loop mag hebben...

ook in ons hart! (zie 2 Thess.3:1-5).

NIET TE VEEL EN NIET TE WEINIG

Denk niet te veel aan jezelf
en te weinig aan een ander.
Verlang niet te veel naar de wereld
en te weinig naar God.
Verwacht niet te veel van jezelf
en te weinig van de Heere.
Kijk niet te veel in de spiegel
en te weinig in je hart.

Luister niet te veel naar de gebreken in de preek
en te weinig naar de goede boodschap.
Wijs niet te veel op de fouten van een ander
en te weinig op die van jezelf.
Begeer niet te veel het aardse
en te weinig het hemelse.
Vertrouw niet te veel op mensen
en te weinig op God.

Je hebt altijd maar
te weinig geloof,
te weinig hoop
en te weinig liefde.

Wanneer je te veel op jezelf ziet,
dan zie je te weinig van Gods liefde.
Verwacht niet te weinig van God,
want de Heere geeft nooit te weinig.

Het heeft de Heere Jezus te veel gekost,
om te weinig uit te delen.

Je kunt nooit te veel om genade bidden,
maar wel te weinig.

Je kunt nooit te veel danken,
maar wel te weinig.

Gelovige, kom nooit te weinig bij de Heere,
want bij Hem ben je nooit te veel.

DE OPWEKKING

Nu volgt er een voorbeeldverhaal over een opwekking in een gebied waar de christenen geestelijk veelal slapen en slaperig zijn. Het speelt zich onder meer af binnen een "ingezonken kerk", waarin "dode orthodoxie" nog wel een belangrijke rol speelt, maar waarin bij de meeste gelovigen het "doorbrekende en bevrijdende werk van de Heilige Geest" wordt gemist. Er is daarom ook te weinig geloof, reiniging, liefde, eenheid, nederigheid en toewijding bij de gemeenteleden.

Het speelt zich af in Noord-Amerika, en dan hoofdzakelijk bij orthodoxe Oud-Presbyteriaanse gemeenten, die leerstellig nog vasthouden aan The Westminster Confessie en de theologie van the Princeton College van vroegere dagen. Vanuit deze richting zijn er veel lijnen te trekken naar de reformatorische gezindte in ons land.

Het verhaal is verzonnen, maar bevat herkenbare elementen, en het dient tot bezinning en opwekking binnen onze behoudende kring. Het wil voorstellen, wat er zou kunnen gebeuren als er binnen onze kring een werkelijke opwekking zou plaatsvinden. Hoe zou dit kunnen plaatsvinden? en hoe zouden de (leidende) gemeenteleden hierop kunnen reageren? Het is daarbij triest hoe christenen daarop reageren die ingezonken, slaperig en zelfs slapend blijven. Het is opmerkelijk dat de opwekking in het verhaal niet ontstaat door toedoen en bijzondere werkzaamheden van het leidende kader, maar dat er meer van buitenaf en onderaf door zegen van Bovenaf opwekkende veranderingen worden ingebracht. Het verhaal steunt op ontwikkelingen en gebeurtenissen uit de kerkgeschiedenis en de geschiedenis van de opwekkingen. Het is dus niet zomaar "uit de lucht gegrepen", maar de in het verhaal geschetste ontwikkelingen kunnen we in bepaalde opzichten terugvinden in het verleden.

Reformatorisch christen, ik hoop dat je hierin zaken zult herkennen, die je tot bezinning zal brengen, ja, dat het zal aansporen om geestelijke werkzaamheden in je op te wekken, die door Gods genade mogen leiden tot geloof en bekering en/of tot een geestelijke opleving. Onderzoek hierbij daarom Gods Woord, want de Heere werkt door Woord en Geest het geloof, ware bekering en een geestelijke opwekking.

De jonge James Sutherland is nog niet zolang jeugdleider in een behoudende gemeente in een Oud-Presbyteriaanse kerk ergens in de Verenigde Staten. Deze kerk wordt ook wel de Orthodox-Presbyteriaanse gemeente genoemd. De bekering van James, een jaar geleden, heeft toen best wel veel indruk gemaakt binnen de gemeente. Hij was daarvoor aanvoerder van de plaatselijke amateur-voetbalclub, die

landelijk hoog speelde. Regelmatig kwam hij toen in het nieuws. Daarbij leidde hij een losbandig uitgaansleven. Als gitarist en zanger speelde en zong hij zelfs in een band, waarmee hij dikwijls optrad in bars, disco's en tijdens jongerenbijeenkomsten.

James is een geboren leider, dat is duidelijk. Op school verzamelde zich vaak een behoorlijke groep jongeren om hem heen, die hem zagen als "de populaire jongen". Mede hierdoor werd zijn meerderwaardigheids- en eergevoel aangewakkerd. Niettemin heeft James een goed ontwikkeld verstand en een sterk rechtvaardigheidsbesef. Hij is eerlijk, "recht voor z'n raap", sportief, behulpzaam en opgewekt van aard.

Deze eigenschappen maken hem ook bij de kerkjeugd populair. Enerzijds maakt dit hem geschikt als jeugdleider en anderzijds is dit gevaarlijk voor z'n eergevoel en hoogmoedigheid. Hij mag door genade wel veel strijden tegen z'n zondige neigingen, terwijl de Heere middelen aanwendt om Zijn kinderen klein te krijgen en te houden.

De vurige en actieve James Sutherland heeft al spoedig te lijden onder de ingezonken toestand binnen de gemeente en de afbrekende kritiek van de dode orthodoxie. Door zijn activiteiten onder de jeugd stoort hij blijkbaar slapende en slaperige kerkleden. Ondanks hun geestelijke ingezonkenheid zijn sommige orthodoxe gemeenteleden echte scherpstijpers en fel tegen "menselijk aktivisme" (zoals zij dit noemen). James neemt allerlei middelen te baat om zoveel mogelijk jongeren bij het jeugdwerk te betrekken. Hij is bijzonder muzikaal en leert de jongelui veel geestelijke liederen aan. Daarnaast evangeliseert hij met jongelui in de achterbuurten en op de drukke plaatsen van de grote stad. Nu vinden sommige oudere gemeenteleden die evangelisatie-activiteiten door jongeren maar niets. Zij zijn van mening dat dit eigenlijk het werk is van speciaal hiertoe geroepen en kerkelijk geordende evangelisten. Nu is er in hun plaats wel niet zo'n evangelist werkzaam, maar dit geeft, volgens hen, de jongeren nog niet het recht om dit dan zelf maar in eigen hand te nemen. Ze denken dat die jeugd zomaar vanuit zichzelf "is gaan lopen" en dit op een activistische wijze in eigen kracht wil uitvoeren. Ze zien er ook niet uit als die enkele door hun gemeenten uitgezonden evangelisten "van het oude stempel". En dan hun manier van evangeliseren: ze zingen zelfs op straat... en dan onder begeleiding van een gitaar, wat ze "een remonstrants instrument" vinden. De liederen die de jongelui op straat zingen, worden dan ook door hen al bij voorbaat remonstrants genoemd. Nu hebben ze wel gehoord dat ze ook hymns zingen en songs zoals "Amazing grace", maar de populaire manier van zingen, en dan zomaar op straat, kan hun goedkeuring zeker niet wegdragen.

Er zijn inmiddels al verschillende klachten binnengekomen bij de kerkeraad van Newtown. De meningen hierover binnen de kerkeraad zijn verdeeld. De meerderheid wil echter geen stappen ondernemen tegen de evangeliserende activiteiten. Ze kennen James goed en twifelen niet aan z'n geestelijke leven en intenties. Niettemin gaat er een geruchtenstroom door het landelijk kerkverband, waardoor ook achterdocht en zelfs roddel niet worden geschuwd. De gemeente van Newtown komt hierdoor bij de (wat) zwaardere gemeenten in een negatief daglicht te staan.

James heeft het er maar moeilijk mee. Hij wil geen interne moeilijkheden binnen z'n kerkverband, maar hij kan z'n evangelisatie-activiteiten ook niet opgeven. De Heere heeft hem zelf ook uit de wereld gehaald en nu wil hij een middel in Gods hand zijn om anderen uit die zondige wereld te mogen halen. "De nood is hem opgelegd" en hij kan deze last niet zomaar uit z'n hart verwijderen.

Met de middelen die hij daartoe gebruikt kan James de wereldse mensen min of meer

bereiken. Hij vindt hier en daar aansluiting, en dit zou hem waarschijnlijk niet gelukken als hij ze op een ouderwetse manier probeerde te bereiken. Daarbij heeft hij ook talenten op muzikaal gebied ontvangen. Nu kan hij z'n muzikale vaardigheden hiertoe mooi aanwenden...

De gemeenten waartoe James behoort, hebben ook een zendingsveld in het binnenland van Midden-Amerika. De Heere heeft dit werk willen zegenen en er zijn aldaar in de loop der jaren verschillende Oud-Presbyteriaanse gemeenten ontstaan. De laatste tijd zijn er in dat gebied ook geestelijke opwekkingen gaande. Daardoor is er een grote eenheid ontstaan tussen de verschillende kerkgenootschappen daar in Midden-Amerika. Veel buitenkerkelijken en Rooms-Katholieken hebben zich binnen vijf jaar tijds bij de protestantse kerken aangesloten. Aan het begin van deze opwekking is er een bekwame arts tot geloof gekomen - hij heet Pedro Alvarez. Niet lang na z'n bekering ontving hij een roeping tot prediker. Na een betrekkelijk korte opleiding is hij daar gaan evangeliseren en preken. Mede door de arbeid van Alvarez mocht de opwekking zich bijzonder uitbreiden. Het is te begrijpen dat de leiding van de machtige Rooms-Katholieke kerk daar in die omgeving met tegen-acties is gekomen. Zij hadden daarbij de regering op hun hand. Er zijn zelfs vervolgingen uitgebroken. Alvarez werd bedreigd en voor een tijd gevangengezet. Na een halfjaar gevangenschap zag hij echter kans om tijdens een transport te ontsnappen. Met behulp van vrienden is hij uiteindelijk naar Noord-Amerika ontkomen. Hij mag nu, sinds kort, preken in een gemeente in de buurt van Newtown, waarbij ook Spaanssprekende mensen zijn aangesloten. Zodoende kan Alvarez, die zowel Spaans als Engels spreekt, ook deze gemeenteleden in hun moedertaal aanspreken.

Daarbij is Pedro Alvarez betrokken geraakt bij het evangelisatiewerk in de achterbuurten van Newtown, waar ook nog heel wat Spaanssprekende mensen wonen.

James Sutherland vindt het fijn om met z'n jongeren met de vurige Alvarez samen te werken binnen het evangelisatiewerk. Ze hebben daar in de achterbuurt onlangs een oud pakhuis opgekocht en omgebouwd voor evangelisatie-activiteiten.

In samenwerking met een landelijke interkerkelijke stichting tot evangelisatie onder buitenlanders mag dit werk in Newtown onder Gods zegen verder worden uitgebreid. Door de activiteiten van ds. Alvarez is de Oud-Presbyteriaanse kerk erbij betrokken. Landelijk wordt dit werk binnen deze gemeenten ook gesteund door middel van gebed en giften.

Tussen Pedro Alvarez en James Sutherland is een bijzondere geestelijke band en vriendschap ontstaan. Ze komen vaak bij elkaar om samen met sommige andere toegewijde jonge mensen te bidden en bijbelstudie te doen. Ze weten dat dit nodig is bij hun gezamenlijke opdracht in het evangelisatiewerk. Zonder Gods leiding en hulp kunnen ze het niet...

Naarmate het werk wordt gezegend, gevoelen ze zich afhankelijker van de Heere en van de werking van Zijn Heilige Geest. De onderlinge gebedssamenkomsten en bijbelstudies in het oude pakhuis en ook bij de evangelisatie-vrijwilligers thuis worden intensiever en breiden zich uit. De noodzaak hiervan wordt ook steeds meer gevoeld. Al doende in het evangelisatiewerk wordt men door Gods Geest al meer gaande

gemaakt. Mede door de gesprekken met onkerkelijke mensen en buitenlanders in de achterbuurten van Newtown komt er steeds meer innerlijke bewogenheid bij de medewerkers. Aardse belangen komen meer op de achtergrond. De Geest is duidelijk aan het werk bij de "uitdelers" en ook bij hen die het Woord horen. Er vinden nu opmerkelijk bekeringen plaats onder mensen van de achterbuurten. Steeds meer jongeren van de Oud-Presbyteriaanse kerk worden actief binnen het evangelisatiewerk te Newtown. Het is opmerkelijk dat er ook een positieve uitstraling plaatsvindt naar binnen. De "aangeraakte" actieve jongelui gaan ook intern evangeliseren bij de kerkelijke jongeren van hun leeftijd, terwijl ze zelfs jongere kinderen persoonlijk gaan aanspreken met betrekking tot hun zieleheil. Dit is men niet zo gewoon binnen de Oud-Presbyteriaanse kerk.

Het is te begrijpen dat de oudere garde van deze kerk het één en ander met argusogen gadeslaat. Ook binnen de kerkeraden van dit kerkverband ontstaat onenigheid over de geschetste ontwikkelingen bij de jongeren. Ze horen verhalen over "jongeren die tot geloof komen". Ze vragen zich min of meer bezorgd af: "Wat zijn dat voor bekeringen? Gaat dat zomaar? Zijn sommigen niet te snel bekeerd? Waarom gebeuren die bekeringen niet in de kerk, onder de prediking? Waarom zijn hier zo weinig predikanten en ambtsdragers bij betrokken? Loopt dit niet uit de land? Is er wel bekwame leiding?... omdat er zo weinig ambtsdragers bij betrokken zijn? Verliezen we niet de controle over deze ontwikkelingen? Is er niet teveel aktivisme te bespeuren onder deze jongeren? Waarom zijn ze er zo overdreven op uit om anderen te bekeren? Zoiets hebben we vroeger bij ons toch ook niet gezien? Is dit niet iets van onze moderne tijd, iets wat vanuit de evangelische kring is overgewaaid? En als je die evangelischen bezieet, met al die oppervlakkigheid en wereldgelijkvormigheid, zullen die jongeren dan ook geen gevaar lopen om op den duur die kant uit te gaan?..."

Het zijn allemaal logische vragen die bij die mensen "van het oude stempel" in hun hart oprijzen. Ze worden echter op den duur zo geobsedeerd door "de mogelijke gevaren" die ze erin zien, dat ze de goede kanten van deze ontwikkeling nog maar weinig of niet opmerken of waarderen. De meesten hebben maar weinig kennis verzameld over "opwekkingstijden" - ze weten niet hoe de Heere in zulke tijden op een bijzondere wijze werkt. Zulke (Leidinggevende) mensen vinden snelle en opwekkende ervaringen vaak verdacht, omdat ze die in hun eigen leven waarschijnlijk niet herkennen. Hun eigen (mindere) ervaringen mogen ze echter niet tot een maatstaf verheffen boven de (meerdere) ervaringen, die dan ook vaak nog meer overeenkomen met de inhoud van de Bijbel.

Binnen de Oud-Presbyteriaanse gemeenten wordt ook aandacht besteed aan de vervolgte christenen. Men is zelfs een wereldwijde organisatie voor hulp aan de vervolgdgen gaan steunen. Deze stichting heeft ook een afdeling in de V.S. De stad Newtown is bij uitstek een plaats waar veel buitenlanders worden opgevangen, waarvan er ook velen, na het ontvangen van een verblijfsvergunning, in deze plaats blijven wonen. Zodoende zijn er hele wijken gekomen, waar hoofdzakelijk mensen uit hetzelfde land van afkomst wonen. In de buurt van een wijk met voornamelijk Spaanssprekende mensen, hebben ze verschillende blokken noodwoningen gezet voor vluchtelingen uit de Sovjet-Unie (in de tijd van Stalin). Tussen deze Russischspre-

kende mensen bevinden zich nog heel wat geloofsvervolgden. Zij zijn gevlucht vanwege de vervolgingen onder de wrede diktator Stalin. Met deze vluchtelingenstroom is ook een Russische evangelist meegekomen, namelijk een zekere Viktor Prochanov. Deze goed ontwikkelde man heeft in z'n jongere jaren zelfs nog in Engeland gestudeerd, zodat hij zich redelijk verstaanbaar kan maken in de Engelse taal. Hij wordt zo spoedig mogelijk aangesteld als voorganger van een ontstane vluchtelingengemeente van Evangelie-Baptisten in Newtown.

Al gauw nemen James Sutherland en Pedro Alvarez contact op met Viktor Prochanov. Het blijkt tijdens het eerste lange gesprek, dat ze het op geestelijke gebied goed met elkaar kunnen vinden. Deze drie bijbelgetrouwe gelovigen hebben goede, geestelijk-opbouwende ervaringen achter de rug, al hebben ze onder verschillende omstandigheden verkeerd. Ze zijn alle drie door de Heere onderwezen in de praktijk van het evangelisatiewerk. Ze beseffen dat ze veel van elkaar kunnen leren, want de praktijk is toch nog altijd de beste leermeester. Ze zijn ook alle drie vervuld met een vurige liefde tot het behoud van verloren zielen. De liefde van Christus dringt hen om het Evangelie te verkondigen. Prochanov wordt uitgenodigd om in het vervolg hun gebedssamenkomsten bij te wonen en daarbij mee te doen met de gezamenlijke bijbelstudies. Viktor raakt tegelijk ook betrokken bij het evangelisatiewerk in de stad.

Prochanov wordt met open armen ontvangen door gemeenten van de Oud-Presbyteriaanse kerk. Ze nodigen hem regelmatig uit om te spreken op bijeenkomsten, die hij ook al binnen andere kerkverbanden mag verzorgen. Hij is in dienst van de wereldwijde stichting voor hulp aan vervolgte christenen en spreekt aanvankelijk veel over het leven, strijden en lijden van de vervolgte christenen in Rusland.

Ook ds. Alvarez mag bij veel gemeente van de Oud-Presbyteriaanse kerk (s)preekbeurten vervullen, al zijn er inmiddels al een aantal die hem niet meer uitnodigen. De meer traditionele gemeenten vinden hem te ruim in de nodiging en te evangelisch. De vertegenwoordigers van deze gemeenten kunnen wel geen onbijbelse zaken in z'n leerredenen ontdekken, maar ze hebben "gevoelsmatig" de gedachte dat er bepaalde elementen in z'n prediking ontbreken. Ze letten eigenlijk meer op de dingen die hij niet zegt dan op de zaken die hij wel zegt.

Ze geven zelfs toe dat hij wel preekt volgens The Westminster Confessie, maar "het stuk der ellende" diept hij, volgens hen, niet genoeg uit. En door dat aandringen en het zo sterk wijzen op de verantwoordelijkheid van de mens, zou hij wel eens vermogens in de natuurlijke mens kunnen leggen die deze niet bezit. De bijbelse boodschap die hij wel preekt, wordt door deze toehoorders niet ter harte genomen, omdat ze veel meer letten op wat hij niet preekt. De oproep tot geloof en bekering leggen zij terzijde, "want dat kan de mens nu eenmaal niet uit zichzelf".

Blijkbaar zien ze de mensen meer als "stukken of blokken", die als lijdelijke voorwerpen liggen op de plaatsen waar ze gevallen zijn. Alvarez ziet ze meer als moedwillige overtreders, die zich weigeren te bekeren; als hardnekkige ongelovigen, die zich niet willen overgeven aan Gods genade in Christus. Hij weet dat de ongelovigen hun eigen ik niet willen verliezen en hun zonden niet willen verlaten, om het ware leven te mogen vinden in de Heere Jezus, en om van hun zonden verlost te mogen worden door Zijn verzoenend en reinigend bloed. Maar uiteindelijk blijkt het dat de zware en taaie

onbekeerde Oud-Presbyterianen niet houden van de scherpe oproepen tot geloof en bekering - ze willen met rust worden gelaten, ze willen gewoon doorslapen in hun dodelijke slaap, ja, ze willen niet worden opgewekt. Daarbij kunnen ze het in hun afgunst ook niet hebben dat anderen tot geloof en bekering komen. Ze willen zelf niet op gang komen op de weg van bekering, maar ze willen daarop ook niet door een ander worden gepasseerd.

Alvarez ontdekt ook veel slaperige gelovigen binnen dit kerkverband. En het lijkt wel dat velen van hen denken dat er door God geen nieuwe hoedanigheden, krachten of gaven in hun wil in de wedergeboorte zijn ingestort (Zie ook Dordtse Leerr.H.3+4, art.6, verwerping der dwalingen), maar dat zij ook nog als een lijdelijk voorwerp niets goeds willen of kunnen doen.

(We lezen hierover in de Dordtse leerr.H3+4, art.11, dat de Heere God onder meer het volgende in de wedergeboorte in de mens werkt: "In de wil stort Hij nieuwe hoedanigheden, en maakt dat die wil, die dood was, levend wordt; die boos was, goed wordt; die niet wilde, nu metterdaad wil; die wederspanning was, gehoorzaam wordt; Hij beweegt en sterkt die wil also, dat hij als een goede boom vruchten van goede werken kan voortbrengen.")

Mede vanwege zijn evangelisatie-activiteiten en z'n invloed op de jongeren, wordt ds.Alvarez door velen op het "verdachtenbankje" geplaatst. Viktor Prochanov mag deze kritische mensen nog wat langer onderwijzen, maar als ze doorkrijgen dat hij op dezelfde lijn ligt als Alvarez, hoeft hij ook niet meer bij hen te komen en worden ook zijn leerredenen als "gevaarlijke stoffen" afgeschreven.

Zo ontstaat er een tweespalt in de Oud-Presbyteriaanse gemeenten vanwege de evangelisatie-arbeid in Newtown, de bekeringen onder de jeugd en de prediking van de predikers Alvarez en Prochanov.

Intussen zegent de Heere het werk en breidt de opwekking onder de jongeren zich steeds verder uit. In sommige gemeenten worden deze bekeringen min of meer gezien als het werk van de Heere en in andere gemeenten worden ze veelal niet "overgenomen". Het blijkt dat de jonge gelovigen veel behoefte hebben aan nazorg, wat men veelal in de "kritische gemeenten" niet op de juiste wijze wil en kan geven. In andere gemeenten worden ze wel goed "opgevangen", waardoor ze goed kunnen worden begeleid en dan kunnen ze, als het nodig is, ook worden gecorrigeerd. Omdat zoveel jonge gelovigen niet goed worden begeleid, ontstaan er binnen deze gemeenten vriendengroepen, die zelf voor de nazorg gaan zorgen. Deze huiskringen worden op den duur ook weer "evangelisatiehaarden", zodat het vuur van de opwekking op deze wijze nog eens extra mag worden verspreid.

Veel bekeringen zijn radikaal. Ze worden in het hart getroffen door Woord en Geest. Soms zijn ze "heilig jaloers" geworden op de reeds geredde jongeren, die ze kennen. Ze willen dan ook veranderd worden en het geluk van Gods kinderen van de Heere ontvangen. Hun hart wordt gewillig gemaakt en geopend voor Gods Woord. Zo'n eerste bekering gaat meestal gepaard met hevige ontroeringen en een diepgaande innerlijke strijd.

Zondige zaken worden uit de kamers van de jongeren verwijderd. Ze gaan strijden tegen hun zonden, smekend om genade en om Gods leiding in hun leven. Er wordt

veel aan bijbelstudie gedaan en met elkaar gebeden, zoals ze dit hebben geleerd van de anderen. Echter, ondanks de duidelijk zichtbare veranderingen, willen toch veel traditionele mensen uit hun kerkverband het niet als "waar werk van God" overnemen. Het is te begrijpen dat de predikers Alvarez en Prochanov en ook James Sutherland zich ernstig zorgen maken over de verschrikkelijke toestand waarin dat zware deel van de Oud-Presbiteriaanse kerk verkeert. Als ze dit nog niets doet, wat zal ze dan nog kunnen bewegen tot bekering? Zelfs sommige van de brutaalste wereldlingen in Newtown zijn tijdens de opwekking tot bekering gekomen, hoe verhard moeten dan toch wel die lijdelijke kerkmensen zijn? O, wat staan hun vooroordelen en kortzichtigheid hen toch in de weg! Wie zal dat deksel van voor hun aangezicht weg kunnen nemen? Het is een bitter gevolg van een aangekweekte wettische inslag, dat ze zo zijn geworden. Het is ook een gevolg van het zich steeds weer keren tegen het aanbod van genade en een jarenlange weigering om zich te bekeren. Ze zijn geworden zoals de van de Joden wordt gezegd in 2 Kor.3:14-15: "Maar hun zinnen zijn verhard geworden; want tot op de dag van heden blijft hetzelfde deksel in het lezen van het Oude Testament, zonder ontdekt te worden, hetwelk door Christus te niet gedaan wordt. Maar tot den huidigen dag toe, wanneer Mozes gelezen wordt, ligt een deksel op hun hart." In het volgende vers lezen we: "Doch zo wanneer het tot de Heere zal bekeerd zijn, zo wordt het deksel weggenomen." Ja, dit is ook nodig voor wettische mensen in onze tijd, die als het ware zelfs een deksel op hun hart hebben in het lezen van zowel het Oude als Nieuwe Testament. Lees nu maar verder t/m 2 Kor.4:5. We lezen daarin wat de Evangelie-prediking kan uitwerken.

Na verloop van tijd gaan ook steeds meer oudere mensen zien dat de meeste bekeringen blijvend zijn. Na de "overzomering en overwintering" komt het uit dat het bij velen werkelijk een werk van de Heere is. Nu raken zelfs veel ambtsdragers overtuigd van de echtheid.

Maar op de één of andere manier blijft een gedeelte binnen de gemeenten verhard. Ze staren zich maar blind op uiterlijkheden en op de voorbeelden van bekeringen van vroeger, die ze in bekeringsgeschiedenissen hebben gelezen. Ze zitten maar te vergelijken. Ze willen en kunnen maar niet begrijpen dat ze in een andere cultuur leven en dat jongeren van nu door bekering niet worden veranderd in ouderen van 60 jaar geleden. In die tijd leefde hun "soort" in een min of meer geïsoleerde cultuur, die sterk op zichzelf was gericht, en waarin bekeerlingen "met een boekje in een hoekje" gingen zitten. Het is nog maar de vraag of dit wel juist is geweest. In ieder geval werd het "getuigend element" minder aangetroffen dan nu. In een toen op geestelijk gebied best wel ingezonken periode kwamen veel minder mensen tot bekering en getuigden er dus ook veel minder. Van de meer opvallende getuigen zijn dan ook wel bekeringsgeschiedenissen geschreven.

Echter, bij de eerste christenen en tijdens een opwekking of in tijden van vervolging en bloei, dan heb je veel meer getuigende gelovigen - en daaraan kunnen we ons beter spiegelen!

In het verhaal over de opwekking onder de Oud-Presbyteriaanse gemeenten is het uiteindelijk hierdoor tot een kerkscheuring gekomen. Een kleiner deel, het traditionele gedeelte, met een aantal predikanten, is afgescheiden. In deze afgescheiden gemeenten is de ingezonkenheid, dodigheid en dorheid alleen maar toegenomen. Ze zijn zich maar blijven verdedigen in hun kritische houding tegenover kerk waarvan ze zijn afgescheiden.

Het veroordelen is een onvruchtbaar werk, dat blijkt wel duidelijk in de verdere ontwikkeling van deze afgescheiden kerk.

Voor de Oud-Presbyteriaanse kerk, waarin de opwekking uiteindelijk is "aangeland", heeft het verder nog zeer vruchtbare gevolgen gehad. De laatste 5 jaar zijn er wel duizenden tot geloof en bekering gekomen. En dan niet alleen jongeren, ook bij de ouderen is de Heilige Geest gaan werken. Het schuldbesef bij de ouderen is in bepaalde opzichten dieper geweest. Tijdens de prediking van toegewijde predikers, die in de meeste gevallen daarvoor zelf ook een reiniging en herleving hadden ontvangen, werden velen overtuigd van hun zonden, en dan vooral van hun zonden van ongelooft. Zij zagen dat ze met hun eigenwillige godsdienst de Heere steeds hadden tegengestaan en onteerd. Zij beseften dat ze jarenlang de Christus hadden verworpen en dat ze het daarom waard waren om zelf voor eeuwig verworpen te worden. Het berouw was zo diep dat sommigen zelfs hardop weenden en om genade riepen tijdens deze diensten. Velen werden overweldigd door golven van berouw en verdriet. Zij werden zoals de Joden tijdens de Pinksterdag "doorpriemd" in hun hart.

Energzijdse predikten de gereinigde predikers scherp, om hun de zonden voor ogen te houden, maar daarbij werd ook de verzoening in Christus voorgesteld. De Heere Jezus kwam in de prediking tot deze schuldverlagen mensen, die jarenlang in ongelooft hadden volhard. Zij gevoelden zich als "des doodsschuldigen", die Christus met hun zonden mede hadden doorstoken...

En toch kwam de Verlosser nog tot hen met Zijn aanbod van genade, ja, zelfs voor de grootste van de zondaren! Het werd hun voorgesteld, dat het bloed van Christus reinigt van alle zonden, ook van de zonden van ongelooft... In deze krachtige werkingen en overtuigingen van de Heilige Geest werden de verlangens naar verzoening en reiniging zeer sterk. De armen des geloofs werden uitgestrekt, maar in hun ontredde ragen de meeste overtuigden dan hun handen te kort waren, dat ze er niet bij konden. Het moest, maar ze konden niet...

En in deze nood kwam de Heere hen in Zijn onbegrijpelijke genade tegemoet! Golven van liefde en schuldvergevende genade spoelden genezend in deze geestelijk getroffen en "doorstoken" mensen. Blijde juichkreten werden vernomen tussen de kermende en wenende overtuigden. En de meesten kwamen binnen betrekkelijk korte tijd tot grote ruimte en blijdschap in de Heere. Zij mochten zien op de Heere Jezus, op Zijn volbrachte werk... ook voor hen persoonlijk! De Heere werd gedankt voor Zijn onuitsprekelijke gave!

Nu, zo'n 10 jaar na het begin van de opwekking, zitten de drie vrienden James Sutherland, Pedro Alvarez en Viktor Prochanov naast elkaar tijdens een synode-vergadering. Ze fungeren inmiddels alle drie als

predikant bij de Oud-Presbyteriaanse kerk in Amerika. De andere aanwezige predikers en ambtsdragers willen graag nog eens een verslag over de opwekking. De meeste gemeenten zijn wel betrekkelijk bloeiende gemeenten, maar toch is de grote kracht van de opwekking al enkele jaren sterk aan het afnemen. Er zijn natuurlijk wel oorzaken en zonden te noemen: De wereldgelijkvormigheid is toegenomen en de evangelisatiedrang is afgenomen. De kerkelijke gebedssamenkomsten (The prayermeetings) worden steeds minder bezocht en dat geldt ook voor de doordeweekse bijbelstudies. De kerkgang is weliswaar niet afgenomen - de diensten zijn nog drukbezocht. Maar veel kerkleden worden weer meer "zondagschristenen", en dat is natuurlijk een teken van verval...

Het is duidelijk dat de ambtsdragers verlangen naar een nieuwe herleving - ze weten immers uit ervaring wat zo'n opwekking inhoudt en uitwerkt. Hoezeer verschillend zijn ze nu ten opzichte van de jaren vóór de opwekking. Zo passief en ingezonken ze toen waren, zo actief en "opgewekt" ze nu (nog) zijn. Vóór de opwekking hadden ze nooit kunnen denken dat ze zó zouden kunnen veranderen. Twist en afgunst zijn zaken die niet zo vaak meer voorkomen onder deze toegewijde ambtsdragers. Ze gaan wel reinigend en corrigerend met elkaar om, maar dit gebeurt uit liefde en het wordt ook in liefde ontvangen. Vóór de opwekking werd er onderling bij veel kerkeraadsvergaderingen praktisch niet gesproken over persoonlijke geestelijke ervaringen, want dan kon dat onenigheid geven, omdat er bij zaten met een andere geestelijke ligging. Je moest natuurlijk ambtelijk met elkaar omgaan en sprak dan "omwille van de lieve vrede" met elkaar maar niet over het persoonlijk geestelijk leven. In welk een "kramp" werd er toen toch met elkaar omgegaan! Men probeerde steeds maar weer te schipperen en bepaalde gevoelige zaken te omzeilen, om toch maar geen onenigheid te krijgen. En nu ligt dat zoveel anders - het lijkt wel allemaal tegenovergesteld te zijn met toen. In die tijd beseften ze het niet, maar nu zien ze het wel heel goed, dat het toen wel erg droevig met hen en met het kerkelijk leven was gesteld, daar binnen de Oud-Presbyteriaanse kerk.

Ds. Alvarez krijgt tijdens de synode-vergadering eerst het woord (over het ontstaan van de opwekking). Hij heeft daarvoor een opwekking meegemaakt in Midden-Amerika en ziet toch wel een verband met de opwekking in de V.S. Hij verklaart verder:

"Als men geen kennis heeft van een opwekking, dan kent men er ook geen verlangen naar. De ervaringskennis werd vanuit Midden-Amerika binnengebracht. En ook Prochanov heeft deze kennis opgedaan tijdens opwekkingen in de Sovjet-Unie in de twintiger jaren. Daar tegenover moet je ook overtuigd zijn van de zondige ingezonkenheid van een slapende en slaperige kerk.

Daardoor werd er een "gebedsdrang of gebedslast" voor een opwekking geboren.

Het is natuurlijk alles door de Heilige Geest opgewekt. En er kwamen er steeds meer die dit persoonlijk gingen beseffen en beleven. Het begon zich toen verder te ontwikkelen bij James Sutherland en de jongeren in Newtown. En zo mochten we samenkomen in gebedskringen en bijbelstudies. Het land werd eerst begerig gemaakt. In Ps.65:10 lezen we: "Gij bezoekt het land, en hebbende het begerig gemaakt, verrijkt Gij het grotelijks; de rivier van God is vol water; wanneer Gij het alzo bereid hebt, maakt Gij hunlieder koren gereed." En op deze wijze heb ik dit ook gezien op geestelijk gebied, bij de opwekking."

De predikanten Sutherland en Prochanov zijn het hierin met hem eens. Ds.Sutherland heeft de jongerengroep in Newtown vanaf het begin meegemaakt. Hij is eigenlijk zelf met het evangelisatiewerk in die plaats begonnen. Hij mocht gehoor geven aan de inwendige roeping van de Heere, waardoor hij voortdurend werd aangedrongen, ja, de liefde van Christus drong hem. Toen de Heere het evangelisatiewerk begon te zegenen, en er bekeringen van wereldlingen kwamen, werden ook de medewerk(st)ers "aangeraakt". Zij waren voor een groot deel nog onbekeerd of hadden maar een zwak geloof.

James Sutherland vervolgt: "Er kwam een bijzondere onderlinge liefdesband tussen ons. Dit werd ook middelijkerwijs gestimuleerd door de gezamenlijke gebeden en bijbelstudies.

We streefden naar dezelfde doelen. De persoonlijk ondervonden liefde van Christus drong ons om Zijn reddende liefde te verkondigen aan de onkerkelijken.

Wij hadden hierbij samen de Heere en de kracht en wijsheid van Zijn Heilige Geest nodig. We gingen ook steeds meer zien dat we heilig voor de Heere moesten leven.

We dienden immers een "bruikbaar vat" voor Hem te zijn... dat speciaal voor Hem is afgezonderd of geheiligd.

En een bruikbaar vat moet ook een gereinigd vat zijn, waarin al het zondige van ons moet uitgezuiverd worden. We wilden namelijk veel vrucht dragen voor de Heere - en we weten, dat al wie vrucht draagt, door Hem wordt gereinigd, opdat zij meer vrucht zouden dragen (zie in Joh.15:2). Ik denk ook dat de Heere een zegen geeft vanwege de door Hem gewerkte liefde tot Hem en tot elkaar. Want waar liefde woont, daar gebiedt Hij toch ook Zijn zegen!

Met betrekking tot het ontstaan van de opwekking waren er dus door Hem gewerkte zaken aanwezig in de evangelisatiegroep, die middelijk werden gebruikt voor de latere enorme uitbreiding van de opwekking. Vooral toen deze groep werd uitgebreid met de predikers Alvarez en Prochanov, die dus ervaringskennis met opwekkingen hadden, mocht het werk een zeer voorspoedige voortgang hebben. Daarbij komt ook nog dat de evangelisatie van de jongeren binnen hun gemeenten veel vrucht mocht dragen bij andere jongelui. Vanuit veel gemeenten kwamen er toen jongeren naar de evangelisatiepost (het oude pakhuis). Velen van hen kwamen daar tot geloof door het getuigenis van toegewijde jongeren. Sommigen van hen zijn later wel weer afgevallen, maar dat heb je ook bij tijdelijke bekeringen die tijdens de gewone kerkdiensten zijn ontstaan. Als deze jongeren "tot licht kwamen" begonnen ze ook in hun thuisgemeenten met andere jongelui over het geloof te spreken. Zij getuigden met aandrang en hielden hun het Evangelie voor. Dit heeft weer de nodige vrucht gegeven."

Ds.Viktor Prochanov heeft de bekeerlingen goed in de gaten gehouden en veel nazorg mogen verrichten. Hij ziet ook wel verschillen tussen de vele bekeringen. Hij geeft de andere synodeleden verder te kennen: "De meeste jongelui werden aanvankelijk door de liefde van God en het aanbod van genade getrokken uit hun duisternis. Daarbij kwam een sterke afkeer van de zonden waarin ze voorheen leefden. Zij gingen deze zonden laten en bestrijden. Zij smeekten om verlost te mogen worden van de lust tot zondigen, en dan vooral van het verlangen naar bepaalde "boezemzonden". Met name hun liefde tot de wereld en wereldse en vleselijke zaken werd hun tot een last. De

verleidingen voor de jongeren op het gebied van de media, de muziek en op het seksuele vlak zijn in deze dagen al bijzonder groot. Als ze waren "aangeraakt door de Heilige Geest" zagen we ze vaak wenen en worstelen om genade, maar het duurde meestal niet lang of ze ontvingen troost en houvast uit het Woord. Vooral de wetenschap dat de Heere ze persoonlijk wilde hebben en behouden, bracht veel ontroering bij hen teweeg. En ze gingen ook zichtbaar hun leven beteren. Sommigen hebben heel wat slechte bezittingen, zoals muziekplaten e.d., massaal weggegooid en zelfs eigenhandig vernietigd. Maar niet allen hadden al zoveel zondige bezittingen verzameld."

Prochanov vindt het opmerkelijk, dat ze bij het eerste begin zo door de liefde werden getrokken, terwijl het vooral bij de oudere mensen later in de kerk met een dieper zondebesef begon. Hij laat verder weten: "Niettemin kunnen we dit ook in de Schrift terugvinden. We lezen in Hos.2:13 hoe de HEERE het verbond met het zondige, afgeweken Israël vernieuwde. Hij spreekt daar: 'Daarom, ziet, Ik zal haar lokken, en zal haar voeren in de woestijn; en Ik zal naar haar hart spreken.' De liefde van de Heere, tegenover onze zonden, doet ons hart immers in boetvaardigheid en ootmoed verbreken. We weten van de Israëlieten dat ze na hun doortocht door de Roze Zee ook eerst verblijd waren en samen zongen. Daarvoor hadden ze het voor een korte tijd moeilijk gehad, daar voor de Rode Zee... voor de onmogelijkheid. Daarna volgde de woestijn, waarin als het ware "de oude zondige mens moest afsterven", terwijl alleen de in de woestijn geboren Israëlieten samen met Jozua en Kaleb het land Kanaän mochten binnengaan."

De evangelische prediker Prochanov verklaart aanvullend: "Geestelijk gezien mogen we het wellicht als volgt overzetten: "de woestijnchristenen" zijn nog niet tot de geestelijke volwassenheid gekomen, maar leven als het ware nog "onder het juk der dienstbaarheid" onder leiding van Mozes (de vertegenwoordiger van de wet), terwijl "de overwinnende christenen" mogen strijden onder leiding van Jozua (als oudtestamenteel type van de Heere Jezus) in het land Kanaän. Omdat er nog gestreden werd in Kanaän kan in deze beschouwing dit land geen voorafschaduwning zijn van het hemelse Kanaän. De overwinnende christenen moeten dan worden gezien als de volwassen gelovigen, die mogen leven en strijden onder de leiding van de Heere Jezus Christus (de meerdere Jozua). Dit is het "normale christelijke leven", waarnaar we allen behoren te streven...

Niettemin blijft de strijd tussen het goede en het kwade in de gelovige voortduren tot bij z'n natuurlijke dood. Maar als we nog veel vanuit eigen kracht in wettisch handelen deze strijd strijden, dan gedragen we ons als "woestijnchristenen".

Ds.Prochanov vervolgt: "Bij de jongeren zag ik meestal ook zo'n korte maar hevige innerlijke worsteling, terwijl ze zichzelf niet (meer) konden redden. Maar terwijl ze zich voor een onmogelijkheid vonden geplaatst, werd er een mogelijkheid en doorgang van Gods kant geopenbaard. En ineens zagen ze het... met verwondering, met grote blijdschap, met dankbaarheid! Daarna kwam er bij hen ook de strijd tussen de oude en nieuwe mens."

REFORMATORISCHE CHRISTENEN, ONTWAAKT!

Prochanov vergelijkt verder: "En ook bij de ouderen, bij de grote opwekking binnen onze gemeenten, kwamen er uiteindelijk die resultaten van "verwondering, grote blijdschap en dankbaarheid. En daarop volgde ook de strijd tussen het goede en het kwade."

Ds. Alvarez concludeert: "De opwekking onder de jongeren werd niet door allen overgenomen. Bij dat deel van onze kerkmensen waar het wel "aanlandde" is er een rijke zegen op gevolgd, maar bij hen die zich geërgerd hebben afgewend en zich zelfs van ons hebben afgescheiden, daar is er helaas geen zegen op gevolgd, en we zien bij hen zelfs een voortgaande verharding en verkillig.

De predikanten binnen ons kerkverband die het in hun hart hebben mogen opnemen, hebben over het algemeen zelf ook van de Heere een persoonlijke reiniging en nieuwe vervulling van de Heilige Geest ontvangen. En kijk maar eens met hoeveel vrucht deze predikers daarna hebben mogen arbeiden! Geliefde ambtsbroeders, de meeste van jullie weten toch uit persoonlijke ervaring dat dit inderdaad zo is gebeurd...

Samenvattend mogen we zeggen dat deze opwekking volledig het werk van de Heilige Geest is geweest, maar dat de Heere hiertoe ook mensen heeft ingeschakeld, die Hem hierin gehoorzaam hebben mogen volgen. Anderen die zich niet wilden overgeven aan het opwekkende werk van de Heilige Geest, hebben helaas ook niet de zegenrijke uitwerking hiervan ervaren. Laten we er daarom nu ook weer naar zoeken om de middelen te mogen gebruiken, die de Heere wil gebruiken voor een nieuwe opwekking of opleving..."

WAKKERE CHRISTENEN

STREVEN NAAR EEN IDEEAALBEELD

In het woordenboek van Van Dale is "ideaal" onder meer een "voorstelling van iets in de toestand van volkomenheid" en daarbij kan het ook worden verklaard als "zo'n voorstelling als iets dat men verwezenlijkt hoopt te zien, waarnaar men streeft en dat men zich voorstelt als het hoogste". Is het daarom niet "te hoog gegrepen" om op geestelijk gebied te streven naar zo'n hoog ideaal? Is het nu wel zo nodig om een ideaalbeeld te tekenen van wakkere christenen, wat de meeste eenvoudige gelovigen toch niet kunnen bereiken? En komen we dan wel verder dan "een streven" en "een pogen", terwijl je van tevoren weet dat je het ideale toch niet zult bereiken?

In Hebr.6:1 worden we echter aangespoord met de woorden: "Laat ons tot de volmaaktheid voortvaren". En in 2 Kor.13:11 vermaant Paulus de

gelovigen: "Voorts, broeders, zijt blijde, wordt volmaakt, zijt getroost, zijt eensgezind, leeft in vrede; en de God der liefde en des vredes zal met u zijn." Je moet de concordantie er maar eens op naslaan bij de woorden "volmaakt" en "volmaaktheid". Toch moeten we ook niet verwachten dat we deze volmaaktheid in en van onszelf in dit leven zullen kunnen bereiken - al mogen de gelovigen wel al volmaakt zijn in de Heere Jezus Christus (zie in Kol.2:10). Zelfs Paulus getuigt van zichzelf in Filipp.3:12: "Niet dat ik het alrede gekregen heb, of alrede volmaakt ben; maar ik jaag er naar, of ik het ook grijpen mocht, waartoe ik van Christus Jezus ook gegrepen ben." (Lees dit hoofdstuk vanaf vers 7 maar eens door.)

We moeten echter wel beseffen dat de gelovigen zegen mogen verwachten en ontvangen in **het jagen naar de volmaaktheid**. Het gaat om een wassen (groeien) en toenemen in genade, gaven en de verschillende vrucht van de Geest.

VOORWAARTS, CHRISTENSTRIJDERS!

Op de christenreis of christinnereis, op de weg naar de volmaaktheid, is stilstand achteruitgang. We moeten dus altijd maar weer strijdend voorwaarts gaan... Een gelovige die niet meer jaagt naar de volmaaktheid en die niet meer streeft naar het ideale, die gaat geestelijk achteruit, die verzwakt en verdord, die wordt slaperig.

In de Christenreis van John Bunyan (met aantekeningen van de Engelse predikant Robert Maguire M.A.) lezen we dat Christen met moeite de heuvel moeilijkheid beklom. Maar halverwege rustte hij uit in een liefelijk prieel. Daar viel hij na sluimering in een diepe slaap. Toen riep iemand hem wakker met de woorden: "Ga tot de mieren, gij luiaard, zie haar wegen en word wijs". Hij schrok wakker en vervolgde snel de reis. Verderop ontdekte hij dat hij z'n rol had laten liggen in het prieel. In boetvaardigheid keerde Christen toen op z'n schreden terug. Gelukkig mocht hij de rol nog terugvinden, maar hij had teveel tijd verloren en moest daardoor daarna zelfs een poos in het donker z'n reis vervolgen. Hij riep met vernieuwd gevoel van smart toen uit: "O zondige slaap, hoe zijt gij mij tot schade! Om uwentwil ontbeer ik nu het zonlicht, omringt donkerheid mijn voeten, en klinkt mij het akelig nachtgehuil van de verscheurende dieren in de oren." Volgens ds.Maguire vergeten ook velen voort te gaan door zelfzuchtig over reeds ontvangen zegeningen te dromen. Hij tekent erbij aan: "Waakt en bidt, zegt de Heer, en Hij zegt het tot allen."

Deze predikant geeft verder te kennen bij dit verhaal: "Zo ging het zovelen, die uit valse gerustheid in het eenzaam gebed en hun huiselijke godsdiensttoefening (...) in het waken vertraagden. Zo beleed de vrome en welbekende krijgsman Hedley Vicars in zijn dagboek tot waarschuwing van jeugdige Christenen, zijn verwaarlozen voor een tijd van de verborgen gemeenschap met de Heer: 'Hoe kort mijn verzuim ook was,' zegt hij, 'mijn hart was daardoor gedurende wel drie weken uit het rechte spoor.' Wat de mens gezaaid heeft, dat zal hij maaien. Verloren tijd is immer een nooit geheel te herstellen verlies. Kostbare uren heeft Christen door zijn slapen en zoeken verloren en nu is er voor zonlicht duisternis, voor een vriendelijke avond verschrikkelijk nachtgehuil. De Heer wil in de Zijnen geheiligd zijn."

Alles wat leeft moet levendig en actief blijven. Het is ongezond als je steeds maar op bed blijft liggen. Je bloedsomloop blijft gezond als er een goede doorstroming is. Je

spieren blijven soepel en worden gesterkt als ze worden gebruikt. Een klein kind leert lopen door oefening. En als een kind niet groeit, dan is er echt iets mis.

Door training kun je betere sportieve prestaties leveren. Zelfs als je aan weer en wind onderhevige machines en voertuigen werkbaar en bruikbaar wilt houden, moet je ze goed onderhouden en verzorgen - want we weten allen dat "rust roest". In het geestelijk leven is blijvende doorstroming, groei, activiteit en ontwikkeling zeker nodig... Ja, er is doorstroming nodig. Als er geen of te weinig doorstroming van voedingssappen is bij een vruchtboom, dan gaat deze boom dood of hij verdord en draagt dan natuurlijk geen goede vrucht. Het is voor een waterbron ook schadelijk als er stilstaand water is, want dat water raakt spoedig vervuild en besmet, het gaat dan stinken en wordt ondrinkbaar. Dat is niet de bedoeling van de eigenaar van zo'n bronwel; de bron mist dan het doel waartoe deze is gegraven - en doelmissen is zonde.

EEN BRON VAN LEVEND WATER

De Heere Jezus sprak tot de Samaritaanse vrouw (in Joh.4:14): "Maar zo wie gedronken zal hebben van het water, dat Ik hem geven zal, die zal in eeuwigheid niet dorsten; maar het water, dat Ik hem zal geven, zal in Hem worden een fontein van water, springende tot in het eeuwige leven." In het Grieks wordt het "een bron van water" genoemd. Als we Joh.7:38-39 erbij betrekken, dan zien we dat de Heilige Geest het levend water aan de gelovigen toedient als een bron waaruit levend water opwelt.

En de Heilige Geest neemt het uit Christus, Die het Leven voor de gelovigen is. De Heere Jezus leert ons van de heilige Geest (in Joh.16:14): "Die zal Mij verheerlijken; want Hij zal het uit het Mijne nemen, en zal het u verkondigen." Het Leven van Christus kan dus in rijke mate in ons komen, zodat wij in toenemende mate vruchten kunnen voortbrengen. En als er veel van Hem in ons is, dan kan er niet veel van onszelf, van onze eigen "ik" en van onze zondige verlangens in ons zijn. Dan wordt onze oude mens tenonder gehouden, en mogen we veel geestelijke blijdschap in de Heere bezitten.

De Heilige Geest moet ons er dus mee vervullen. En hoe meer we vervuld zijn van de Geest, des te meer zullen we tot eer van God en tot nut van onze naasten mogen leven. Dit moeten we ook leren ontvangen. We dienen het te weten wat het is om er gedurig voor open te staan en om er steeds meer naar te verlangen. Daarom moeten we leren geloven, gelijk de Schrift zegt, en niet tevreden zijn met een dorre toestand, terwijl er een fontein van levend water voor ons is geopend in de Heere Jezus Christus. Laat daarom Joh.7:38 maar eens goed tot je doordringen. Christus houdt ons daarin voor: "Die in Mij gelooft, gelijk de Schrift zegt, stromen van levend water zullen uit zijn binnenste vloeien." Het zal een fontein in hem worden, een overvloeiende bron, ook ten behoeve van onze naasten. Zijn we al zo'n overvloeiende bron? Is het ons verlangen en ons streven om zo'n bron te mogen zijn? Als we willen streven naar de volmaaktheid, om goede, rijpe vruchten voort te mogen brengen, dan dienen we dus geestelijk veel van dit levend water te drinken...

Als we een natuurlijke bron van levend water in het Midden-Oosten bezien, dan blijkt het dat zo'n bron bij weinig of verkeerd gebruik ook kan dichtslibben. Zo'n bron moet worden opengehouden door er dagelijks genoeg uit te putten (want dan blijft hij

dagelijke water opwellen).

En als er heel veel uit wordt geput, dan kan zo'n bron zelfs wijder worden - zeker als deze steeds weer opnieuw grondig wordt gereinigd.

De gaven van Christus kunnen ons in rijke mate toevloeien, maar we dienen daartoe zelf ook veel geloofswerkzaamheden aan te wenden. Geloven is ontvangen wat ons wordt aangereikt. En zo moeten we veel door het geloof uit de bron van levend water putten.

REINIGING

Daarbij dienen we onszelf ook steeds weer te reinigen "van alle besmetting van het vlees en de geest (2 Kor.7:1)". En zo wordt ons in 1 Joh.3:3 voorgehouden: "En een iegelijk, die deze hoop op Hem heeft, die reinigt zichzelf, gelijk Hij rein is." Petrus wekt de gelovigen op tot een heilige wandel en geeft ze te kennen (in 1 Petr.1:22): "Hebbende dan uw zielen gereinigd in de gehoorzaamheid der waarheid, door de Geest, tot ongeveinsde broederlijke liefde, zo hebt elkander vuriglijk lief uit een rein hart." Je ziet ook hier dat reiniging en vrucht dragen bij elkaar horen.

Christus leert ons in Joh.15:1-2: "Ik ben de ware Wijnstok, en Mijn Vader is de Landman. Alle rank, die in Mij geen vrucht draagt, die neemt Hij weg; en al wie vrucht draagt, die reinigt Hij, opdat zij meer vrucht drage."

Bij de eerste bekering vindt er een reiniging plaats: zonden worden ontdekt, bestreden en verwijderd. Toch is dit veelal een "ruwe reiniging" van duidelijk zichtbare en aanwezige, aktieve zonden. Het kan zelfs zijn dat iemand eerst voornamelijk ontdekt wordt aan één grote zonde in z'n leven, waardoor hij wordt overtuigd, vergeving ontvangt en z'n geweten rust mag vinden. Van andere, soms diep-ingewortelde zonden, zoals zondige gewoonten, karakterzonden en "verborgen zonden" heeft hij dan nog niet veel last. Niettemin moet hij ook hier van gereinigd worden, want de Heere is heilig en wil ook dat Zijn kinderen heilig worden en zijn. Dit moet daarom ook ons streven zijn. We lezen immers in 1 Thess.4:3: "Want dit is de wil van God, uw heiligmaking..." En de apostel Petrus vermaant ons in 1 Petr.1:15-16: "Maar gelijk Hij, Die u geroepen heeft, heilig is, zo wordt ook gijzelf heilig in al uw wandel; daarom dat er geschreven is: Zij heilig, want Ik ben heilig."

We moeten een gereinigd vat zijn, om daarbij en daarna ook weer Gods gaven te mogen ontvangen. Een vervuilde bron, die gedeeltelijk of bijna geheel is dichtgeslibd, is ongeschikt geworden voor het ontvangen van helder levend water. Het is bekend dat de Heere gewoonlijk Zijn heilrijke invloeden min of meer onthoudt aan gelovigen die in zonde leven en die verder niet openstaan voor Zijn genadegaven. Daarom is dus ook steeds weer opnieuw reiniging nodig. Niet-gereinigde en vervuilde vaten zijn ongeschikt voor gebruik - ze moeten eerst worden schoongemaakt, voordat men er opnieuw drinkbaar vocht in zal gieten. In 2 Tim.3:20-21 lezen we in dit verband: "Doch in een groot huis zijn niet alleen gouden en zilveren vaten, maar ook houten en aardn vaten; en sommige ter ere, maar sommige ter onere. Indien iemand zichzelf van deze reinigt, die zal een vat zijn ter ere, geheiligd en bekwaam tot gebruik des Heeren, tot alle goed werk toebereid."

Nu heb ik het gehad over een "ruwe reiniging" bij de eerste bekering. Ruwe grondstoffen moeten nog worden afgewerkt; ruwe metalen komen wel uit de smeltoven, maar er moet nog de nodige bewerking volgen, en ruw zout is nog ongezuiverd. En zo moet er na de eerste reiniging en uitzuivering van bepaalde zonden steeds weer een fijnere en intensievere reiniging plaatsvinden. Willen wij werkelijk een bruikbaar vat voor de Heere worden en zijn, om Hem meer en meer te kunnen verheerlijken, dan is een steeds intensiever reiniging nodig.

Hoewel wij onszelf ook moeten reinigen, is het daarbij bovenal het werk van de Heere, Die ons reinigt door de bediening van Zijn Heilige Geest. Wij hebben Hem dus in dit reinigingsproces nodig! We dienen daarom voor Zijn reinigend handelen open te staan. Als we bepaalde zonden blijven koesteren, hoe klein ze dan ook in onze ogen schijnen te zijn, dan staan we niet open voor Zijn reiniging.

Als we geen afstand willen doen van bepaalde karakter- en boezemzonden, dan staan we de werking van de Heilige Geest hierin tegen. Het is dan rechtvaardig en logisch dat Hij ons Zijn heilzame werkingen onthoudt. We willen wel geestelijke troost en blijdschap, maar dan dienen we ook bereid te zijn om werkelijk en voorgoed afstand te doen van onze zonden, zodra we aan deze zonden zijn ontdekt. Als je weet dat iets zonde is, dan moet je die regelrecht belijden, wegdoen en om vergeving vragen. Als we onze zonden belijden, dan brengen we ze aan het licht voor de Heere. We openen ons vervuilde hart dan voor Hem, om door Hem gereinigd en behandeld te mogen worden. De Heere kent onze zonden natuurlijk wel, maar Hij wil ook dat wij ze aan Hem bekendmaken en belijden, en dat we Hem om vergeving en reiniging smeken. En dan zijn er ook beloften van vergeving en reiniging! We lezen namelijk in 1 Joh.1:8-9: "Indien wij zeggen, dat wij geen zonde hebben, zo verleiden wij onszelf, en de waarheid is in ons niet. Indien wij onze zonden belijden, Hij is getrouw en rechtvaardig, dat Hij ons de zonde vergeve, en ons reinige van alle ongerechtigheid."

Kom dan maar te voorschijn met je ingezonken, dorre, slaperige en zondige toestand... en laat je reinigen! Hoop maar op Zijn beloften. En weet je niet waartoe de zaligmakende genade van God verschenen is?

Lees dan maar mee met de volgende woorden uit Tit.2:11-14: "Want de zaligmakende genade van God is verschenen aan alle mensen. En onderwijst ons, dat wij, de goddeloosheid en de wereldse begeerlijkheden verzakende, matig en rechtvaardig, en godzalig leven zouden in deze tegenwoordige wereld; verwachtende de zalige hoop en verschijning van de heerlijkheid van de grote God en onze Zaligmaker Jezus Christus; Die Zichzelf voor ons gegeven heeft, opdat Hij ons zou verlossen van alle ongerechtigheid, en Zichzelf een eigen volk zou reinigen, ijverig in goede werken."

DE WARE WIJNSTOK EN DE RANKEN

Waartoe reinigt God de Vader (de hemelse Landman in Joh.15) Zijn kinderen op aarde? Dat lezen we dus in Joh.15:2, namelijk "opdat zij meer vrucht dragen". Je weet misschien wel hoe een een wijnstok (een druif) jaarlijks wordt gesnoeid. Soms blijft er maar weinig over van de ranken, ja, een jonge plant kan zelfs worden afgesnoeid tot niet ver boven de grond. Alles wat van de ranken zelf is uitgegroeid na het vrucht dragen, kan dan vrijwel geheel worden weggehaald, want dit staat het opnieuw vrucht dragen in de weg. En zo moet al het onze, wat vanuit onszelf iedere keer weer uitgroeit, steeds weer worden weggesnoeid. Deze reiniging zet dus het mes in de

zaken die we zelf hebben ontwikkeld, ook op godsdienstig gebied. In de ontvangen kennis moeten onze hoogmoed en eigen inzichten worden weggesnoeid. In onze geestelijke verlangens moeten onze eigenliefde en zelfzucht worden aangepakt. En zo hebben ook goede bedoelingen en geestelijke verrichtingen een snoeiproces nodig. Want iedere keer opnieuw komt onze zondige oude mens er weer tussen, om al het mooie met zonde te besmetten, te vervuilen en te verontreinigen.

Het is nu de vraag: zijn we bereid, staan we er voor open, om om onszelf te reinigen en ons te laten reinigen, en dan van alle zonden die we maar kunnen ontdekken in ons leven?! En willen we dit beslist, omdat we meer vrucht willen (gaan) dragen?! Is het ons hierin werkelijk te doen om Gods eer! Want Christus leert ons in Joh.15:8: "Hierin is Mijn Vader verheerlijkt, dat gij veel vrucht draagt; en gij zult Mijn discipelen zijn." Als we dit werkelijk verlangen, dan mogen we weten dat de Heere God dit ook wil. Hij zoekt Zijn eigen eer, en Hij wil dat Zijn kinderen Hem zullen eren in het véél vrucht dragen. Het gaat dus niet om "redelijk veel" vrucht dragen, maar om werkelijk veel vrucht dragen... Ja, dit moet ons streven zijn, en dit is ook het jagen naar de volmaaktheid.

En hoe moeten we dan in de Wijnstok blijven en veel vrucht dragen? Dat kunnen we lezen in Joh.15. In Christus blijven betekent alles van Hem (willen) ontvangen. We moeten Zijn woorden blijvend willen ontvangen en deze ook gehoorzamen. Ontvangen is ook "doen". Als een vrijwillige slaaf van zijn baas een opdracht ontvangt, dan behoort hij deze ook uit te voeren, en er niets tegenin te brengen. Zo dienen wij te gehoorzamen als een vrijwillige slaaf (een "doulos") en mogen we de voorrechten genieten van een kind en een vriend. Als we in de Wijnstok Christus mogen blijven, dan blijven we ook in Zijn liefde. En we blijven in Zijn liefde als we Zijn geboden bewaren. En als we in Hem blijven, dan verlangen we te doen wat de Heere Jezus wil, en daarom zal het geschieden wat wij in Zijn Naam van de Vader zullen begeren.

Bestudeer de genoemde verzen in Joh.15 maar eens goed, omdat deze zaken hierin duidelijk worden uiteengezet.

Als deze zaken in ons werkelijkheid worden of zijn, dan zal ook de blijdschap van Christus in ons blijven. Wij zullen dan een wakkere en waakzame gelovige zijn en blijven. En dit zal ook de nodige uitwerking hebben naar de andere gelovigen. In Joh.15:12 houdt de Heere Jezus ons het duidelijk voor:

"Dit is Mijn gebod, dat gij elkander liefhebt, gelijkterwijs Ik u liefgehad heb."

Laten we ons daarom vrijwillig en hartelijk stellen in de weg die de Heere ons in Joh.15 voorstelt, hopen en vertrouwend op Zijn genadige vervulling van Zijn eigen Woord... ook in ons leven.

IN DE SMELTKROES

Het geloof wordt beproefd. Petrus schrijft in zijn eerste brief aan gelovigen, waarvan er bedroefd waren "door menigerlei verzoeking" (in 1 Petr.1:7): "Opdat de beproeving van uw geloof, die veel kostbaarder is dan van het goud, hetwelk vergaat en door vuur beproefd wordt, bevonden worde te zijn tot lof, en eer, en heerlijkheid, in de openbaring van Jezus Christus." In het commentaar van de Studiebijbel wordt er

onder meer bij aangetekend: "Petrus zegt in dit vers dat die beproevingen een toets zijn, een test van het geloof. Die test is noodzakelijk voor de geloofsgroei en leidt tot een groots doel." De apostel vergelijkt het met het goud, dat in de smeltkroes of smeltoven door de goudsmit zodanig wordt verhit, dat het ruwe goud wordt gezuiverd van alle onzuivere bestanddelen, zodat er uiteindelijk puur goud overblijft. De Studiebijbel verklaart ons verder: "Zo komt door de beproeving de 'kwaliteit' van het geloof aan het licht. Voor de geloofsgroei is deze 'vuurgloed' onmisbaar."

Ik herinner me nog een uitleg van het beproeven van het goud in de smeltkroes: De oven wordt heet gestookt voor de eerste behandeling. Het goud raakt steeds meer verhit en wordt vloeibaar. Vuil en onzuivere bestanddelen komen hierbij uiteindelijk bovendrijven en dit wordt er dan door de goudsmit afgeschept. Toch is het goud na zo'n eerste zuivering nog niet geheel gereinigd. Daarna wordt de oven nog heter gestookt, zodat er weer andere onzuiverheden komen bovendrijven. En weer schept de goudsmit dit van de oppervlakte weg. Als hij daarna in het vloeibare goud kijkt, kan hij er misschien al z'n gezicht in zien weerspiegelen. Maar als het nog een onzuiver beeld geeft, dan stookt hij de oven nog heter. En weer wordt de behandeling herhaald. Hij doet dit net zolang totdat hij z'n gezicht er helder in kan zien weerspiegelen - hij moet er dus zijn beeld in herkennen en duidelijk zien, en dan is hij tevreden. Nu is dit voorbeeld natuurlijk gemakkelijk geestelijk over te zetten. Het geloof wordt door de Heere beproefd, zoals dit gebeurt bij het zuiveren van het goud in de smeltkroes. Hij doet dit om het zuiver te krijgen, om het te laten groeien tot een betere kwaliteit, dat Hem meer zal verheerlijken. De geloofsbeproeving dient tot "kwaliteitsverhoging" van de geestelijke vrucht. Het is dus ook een reiniging, opdat er meerdere en betere vrucht zal worden gedragen.

De Heere wil ook steeds meer van Zijn beeld in de gelovigen zien. We moeten het beeld van de Heere Jezus gelijkvormig worden (zie in Rom.8:29). O, als we zien hoe volmaakt heilig de levenswandel van de Heere Jezus op aarde was, hoe weinig lijken we dan nog op Hem... Daarom is het steeds weer zo nodig dat we het gedeelte uit de zegenbede nabidden:

"O Zoon, maak ons Uw beeld gelijk."

Als we een wakkere en volwassen gelovige willen zijn, dan is het dus nodig dat ons geloof gezuiverd wordt in de smeltkroes. Kennen we deze geloofsbeproevingen, die allerlei onzuiverheden uitzuiveren, die ons reinigen van bijbedoelingen en zelfzuchtige, vleselijke zaken, die zich nog in ons kunnen bevinden? We hebben dus niet alleen reiniging nodig voor het dragen van meer vrucht, maar ook voor het ontwikkelen van betere vrucht.

Daarbij moeten we ook onszelf beproeven. We lezen hierover in 2 Kor.13:5: "Onderzoekt uzelf, of gij in het geloof zijt, beproeft uzelf. Of kent gij uzelf niet, dat Jezus Christus in u is? tenzij gij enigszins verwerpelijkt zijt."

En we dienen onszelf zeker te beproeven voor het gebruiken van het Heilig Avondmaal (zie 1 Kor.11:27-34). In de tijd van Paulus waren er in de gemeente van Korinthe al misstanden bij het gebruik hiervan, en daarom moesten ze zich beproeven of ze het wel waardiglijk gebruikten. En "de noodzaak waarom" geeft Paulus te kennen in vers 30: "Daarom zijn onder u vele zwakken en zieken, en velen slapen."

Als we een wakkere gelovige en een waakzame dienaar willen zijn, dan moeten we gereinigd en beproefd zijn (1 Tim.3:10) en behoren we ook onszelf steeds weer opnieuw te beproeven of we wel goede geloofsvruchten dragen. We worden dan aangespoord in 2 Tim.2:15: "Benaarstig u, om uzelf Gode beproefd voor te stellen, een arbeider, die niet beschaamd wordt, die het Woord der waarheid recht snijdt."

WORDT VERVULD!

Op geestelijk gebied is het hart van een mens als een vat, dat altijd wel ergens mee gevuld is. Ons hart kan vol zijn met allerlei zaken. Het is echter nog wat anders als ons hart "vervuld" is met een bepaalde zaak. Deze zaak overheerst ons dan; we worden er door beheerst, gestuurd en geleid.

Als we onder de genade zijn, dan zal (als het goed is) de zonde niet over ons heersen (zie in Rom.6:14). En in Rom.6:12 worden we, als gelovigen, opgeroepen: "Dat dan de zonde niet heerse in uw sterfelijk lichaam, om haar te gehoorzamen in de begeerlijkheden van dat lichaam." We mogen niet meer door de zonde beheerst worden. Als we ergens door beheerst of overheerst worden, dan heeft dit ons vervuld. Het is dan de meest sturende en stuwende faktor in ons leven geworden. Bij de natuurlijke mens is dit de zonde en zijn zondige natuur; maar bij de gelovige behoort dit de Heilige Geest te zijn.

Het blijkt dat er veel "vleselijke christenen" zijn, die zich nog teveel laten beheersen vleselijke zaken en hun eigen "ik", zodat ze nog niet of niet meer vervuld zijn met de Heilige Geest. Dan gaat het natuurlijk de verkeerde kant uit met hun geestelijk leven en bovendien ontvangt de Heere van hen niet de eer, die Hem toekomt. Deze vleselijke christenen zijn eigenlijk de slaperige christenen, die ook in dit boek worden behandeld en daarbij worden opgeroepen om te ontwaken... Zij moeten "geestelijke christenen" worden! Het is daarom nodig dat zij tot een nieuwe bekering, een verdere reiniging en zuivering komen, om daarbij ook vervuld en beheerst te worden door de Heilige Geest. En als dit mag gebeuren, dan zullen het tegelijk ook wakkere gelovigen zijn, die "kracht van omhoog" hebben ontvangen om getuigen van Christus te kunnen zijn.

In Efeze 5 worden we vermaand tot de navolging van God. Lees dit hoofdstuk maar eens goed door! De gelovigen moeten wandelen als kinderen des lichts (zie in vers 8). De slaperige gelovigen moeten ook weer "tot licht komen". In vers 14 worden ze opgeroepen met de woorden: "Daarom zegt Hij: Ontwaakt, gij, die slaapt, en staat op uit de doden; en Christus zal over u lichten." En tussendoor de volgende vermaningen lezen we in vers 18: "En wordt niet dronken in wijn, waarin overdaad is, maar wordt vervuld met de Geest."

Deze vervulling met de Heilige Geest is dus nodig om een wakkere gelovige te worden en te blijven. Als we daarmee vervuld mogen zijn, dan zullen de geloofsvruchten tot Gods eer vanzelf uit ons vloeien. We zullen dan vervuld zijn met goede vruchten, ook tot nut en zegen van onze naasten. We worden er toe opgeroepen om vervuld te worden - er dienen dus geloofswerkzaamheden hiertoe in ons gevonden te worden.

Verlangen we naar deze vervulling? Zijn we bereid om alles wat hiertoe nodig is ervoor op te offeren? Staan we ervoor open om ons eigen leven (onze eigen "ik"), ja, ook ons

eigen godsdienstige leven, te verliezen, om door de heilrijke werkingen van de Heilige Geest beheerst te worden? Hebben we het ervoor over dat al het onze "gekruisigd" wordt, opdat we in Christus mogen leven, door de werking en kracht van de Heilige Geest?

Als we een wakkere gelovige zijn kunnen we het met Paulus getuigen: "Ik ben met Christus gekruist; en ik leef, doch niet meer ik, maar Christus leeft in mij; en hetgeen ik nu in het vlees leef, dat leef ik door het geloof van de Zoon van God, Die mij liefgehad heeft, en Zichzelf voor mij overgegeven heeft (Gal.2:20)." En hier kunnen we op laten volgen de woorden van Gal.5:24-25: "Maar die van Christus zijn, hebben het vlees gekruist met de bewegingen en begeerlijkheden. Indien wij door de Geest leven, zo laat ons ook door de Geest wandelen." Ja, als we werkelijk een wakkere gelovige zijn, dan kennen we die "vleeskruisigende weg" en dan leven we door de Geest, terwijl we ons willen laten beheersen door de Geest, om ook door de Geest te mogen wandelen.

En toch is "wandelen" ook iets wat de gelovigen zelf moeten doen. We moeten maar steeds weer méér vervuld worden met de Geest en met goede vruchten der gerechtigheid.

In Filip.1:9-11 wordt ons namelijk voorgehouden door Paulus: "En dit bid ik God, dat uw liefde nog meer en meer overvloedig worde in erkenning en alle gevoelens; opdat gij beproeft de dingen, die daarvan verschillen, opdat gij oprecht zijt, en zonder aanstoot te geven, tot de dag van Christus; vervuld met vruchten der gerechtigheid, die door Jezus Christus zijn tot heerlijkheid en prijs van God."

O, dat dan de kracht van de Heilige geest over ons en in ons zou mogen komen, voor het eerst of weer opnieuw! We lezen in Hoogl.4:16: "Ontwaak, noordenwind! en kom, Gij zuidenwind! doorwaai mijn hof, dat zijn specerijen uitvloeien. O, dat mijn Liefste tot Zijn hof kwame, en ate zijn edele vruchten!"

Ja, dat zo de Heilige Geest zou mogen komen in de hof van christelijk Nederland, ook bij de reformatische christenen!

In Hoogl.4:16 wordt het werk van de Heilige Geest uitgebeeld. De noordenwind geeft dan de reiniging en zuivering weer en de zuidenwind de vruchtbare, vervullende en troostrijke werking. Het resultaat van deze werkingen is het dragen van vrucht ter ere en ten behoeve van de hemelse bruidegom van de Kerk, namelijk de Heere Jezus Christus, en door Hem tot verheerlijking van de hemelse Landman, God de Vader. En zo is het werk van reiniging en vervulling het werk van de Heere God. Het zijn gaven uit de hemel en het brengt vruchten voort voor de hemel.

GROEI NAAR DE VOLWASSENHEID

In Ef.4:7-8 zien we dat het door Christus verworven gaven zijn, die aan de mensen worden gegeven. En waartoe worden deze dan gegeven? Dat lezen we onder meer in de verzen 12-16: "Tot de volmaking der heiligen, tot het werk der bediening, tot opbouw van het lichaam van Christus; totdat wij allen zullen komen tot de enigheid van het geloof en van de kennis van de Zoon van God, tot een volkomen man, tot de mate van de grootte der volheid van Christus; opdat wij niet meer kinderen zouden zijn, die als de vloed bewogen en omgevoerd worden met alle wind der leer, door de

bedriegerij van de mensen, door arglistigheid, om listig tot dwaling te brengen; maar de waarheid betrachtende, alleszins zouden opwassen in Hem, Die het Hoofd is, namelijk Christus; uit Wie het gehele lichaam bekwamelijk samengevoegd en samen vastgemaakt zijnde, door alle voegselen der toebrenging, naar de werking van ieder deel naar zijn maat, de wasdom van het lichaam bekomt, tot opbouw van zichzelf in de liefde." Hierin zien we dus dat het gaat om de groei naar de volwassenheid. Er zijn dus christenen die nog onvolwassen zijn, zoals kinderen, die nog onder begeleiding van buitenaf moeten worden opgevoed, totdat ze zelfstandig van binnenuit het goede en nodige kunnen gaan uitvoeren.

En zo zien we ook dat er gelovigen zijn die nog niet genoeg ontwikkeld zijn om de gewenste vruchten te dragen die horen bij een volwassen christen. Zij zijn als de discipelen, die vóór de pinksterdag profetisch door de Heere Jezus werden bediend en onderwezen. In de tijd toen Christus bij hen was en hen daartoe speciale opdrachten gaf, dan konden ze Hem naar behoren volgen en zelfs krachten doen in Zijn Naam. Na de pinksterdag was Christus in hen en konden ze door de kracht van de Heilige Geest uit Hem leven en door Hem getuigen en krachten doen.

Zo kunnen we ook nu nog deze twee ontwikkelingsfasen in gelovigen ontdekken. Er is een voorbereidende fase, waarin de Heilige Geest in ons werkt: ons tot geloof en bekering brengt en ons naar de volwassenheid in Christus leidt, en er is een volwassen fase, waarin de Heilige Geest in ons woont, Christus ons openbaart, zodat wij uit de Heere Jezus Christus mogen leven en door Hem mogen werken. Wij worden dus eerst tot Christus geleid en mogen daarna door Hem en uit Hem leven. Onvolwassen gelovigen die deze twee ontwikkelingsfasen niet goed (willen) begrijpen, kunnen zich tevreden stellen met bepaalde "beginvruchten" van het geestelijk leven. Zij doen dit vaak aan de hand van geestelijke kenmerken, die zij in zich waarnemen. Dit kan echter ook een gevaarlijk waagstuk zijn, omdat ze niet altijd in staat zijn om geestelijke kenmerken op de juiste waarde te schatten. Zaken die we graag willen hebben, kunnen we ons spoedig gaan inbeelden, dat we denken ze inderdaad ook te bezitten. Natuurlijke gevoelens kunnen worden aangezien als geestelijke kenmerken. Er zijn ook natuurlijke mensen die zich gevoelen als een gekrookt riet en een rokende vlaswiek. Kinderen in het geloof worden nogal eens twijfelmoedig "als door de vloed bewogen en omgevoerd". We moeten vasthouden dat geestelijke onzekerheid een onvolwassen toestand in het geloofsleven is. Een "rokende vlaswiek" moet een rijkelijk door de Heilige Geest gevoede heldere vlam worden, want het is de bedoeling dat de gelovige een helder licht zal verspreiden. Wij eren de Heere niet door in de put te blijven zitten, terwijl Hij ons eruit wil hebben om voor Hem te kunnen arbeiden. Door te twifelen zullen we ook niet groeien en opwassen in het geloof. Lees Hebr.5:11-14+Hebr.6 maar eens goed door! Daarin wordt ook een onvolwassen fase voorgesteld, waarin men zelfs kan terugvallen en waarin men niet mag blijven. Als men er toch in blijft, dan kan dit wel eens betekenen dat men tot de afvalligen behoort... Voor het zicht lijkt het dan nog wel wat, maar in wezen is het niets (geweest). Ook in de Galatenbrief zien we dat er gelovigen kunnen terugvallen in een onvolwassen fase, ja, zelfs tot onder het juk der dienstbaarheid. Er komen dan weer wettische werkzaamheden, waardoor men het werk der genade te kort doet - het werk van de Heere wordt er mee onteerd en men berokkend ook zichzelf schade. Dat gelovigen in een fase van onvolwassenheid blijven of weer komen kan (zijn) ontstaan door een wettische prediking en voeding. Planten

die in de schaduw staan en onder ongunstige omstandigheden moeten leven, blijven daardoor klein en ontwikkelen daardoor slechts langzaam.

We willen het de ingezonken en slaperige gelovigen daarom ook toeroepen, wat we lezen in Gal.5:1: "Staat dan in de vrijheid, met welke ons Christus vrijgemaakt heeft, en wordt niet wederom met het juk der dienstbaarheid bevangen."

GROEIEN IN GENADE EN KENNIS

Weten we wat het betekent dat Christus in ons woont, in ons leeft en in ons werkt? We kennen Hem dan in Zijn profetisch, priesterlijk en koninklijk ambt. Wij leren dit bevindelijk kennen door de Heilige Geest. En hierin moeten we ook opwassen of groeien. Als we mogen groeien in het geloof, dan worden we steeds meer door Christus onderwezen en gaan we Hem steeds meer kennen. En we zullen dan meer en meer bekwaamd worden om zelf ook als profeet anderen te kunnen onderwijzen. Als we mogen toenemen in geestelijke kennis, dan leren we Hem ook steeds meer kennen in Zijn priesterlijke, plaatsvervangende bediening.

En we zullen dan zelf ook steeds meer een opofferend leven wensen te leven, om Christus hierin te mogen volgen en eren en onze naasten hiermee te dienen. Als we mogen opwassen in de genade en kennis van de Heere Jezus Christus dan zullen we Hem ook meer en meer gaan kennen en ervaren in Zijn koninklijke bediening. Hij zal Koning in en over ons zijn, en we zullen ons steeds meer aan Hem willen onderwerpen. Hij zal dan ons leven beheersen en ons leiden en (be)sturen. Wij zullen dan ook in toenemende mate mogen leven en werken vanuit Zijn koninklijke bediening, waardoor wij geestelijke kracht ontvangen in de strijd tegen onze zonden en om te getuigen tot eer van God en tot heil van onze naasten.

Aan het einde van zijn tweede brief waarschuwt Petrus de gelovigen, dat zij zich ervoor moeten wachten om niet uit te vallen uit hun vastigheid. In het volgende vers (2 Petr.3:18) houdt hij ze en ons verder voor: "Maar wast op in de genade en kennis van onze Heere en Zaligmaker Jezus Christus. Hem zij de heerlijkheid, beide nu en in de dag der eeuwigheid. Amen."

OM VRUCHTEN VOORT TE BRENGEN

Aan het begin van zijn tweede brief bidt Petrus het de gelovigen toe: "Genade en vrede zij u vermenigvuldigt door de kennis van God, en van Jezus, onze Heere." Daarna volgen zijn vermaningen inzake "de christelijke roeping". Aanvankelijk heeft een gelovige in de wedergeboorte alles al ontvangen, zoals de tulp al aanwezig is in de bol en bloem in de knop. In beginsel is het er wel, maar het moet zich nog ontwikkelen tot het doel waartoe het is gesteld. Je stopt toch geen bol in de grond opdat deze alleen maar een stengel en een paar bladen zal voortbrengen - het gaat je hoofdzakelijk om de mooie, gekleurde tulp of bloem. Waartoe heeft de Heere iemand tot geloof en bekering geroepen en gebracht? "Tot heerlijkheid en deugd". De gelovigen moeten dus zoveel mogelijk de Heere verheerlijken en goede werken (vruchten) voortbrengen voor Hem, die ze ook daartoe heeft gesteld. In Joh.15:16 lezen we immers dat de Heere Jezus Christus Zijn discipelen duidelijk voorhoudt: "Gij hebt Mij niet uitverkoren, maar Ik heb u uitverkoren, en Ik heb u gesteld, dat gij zoudt heengaan en vrucht dragen, en dat

uw vrucht blijve; opdat, zo wat gij van de Vader begeren zult in Mijn Naam, Hij u dat geve." Wij moeten streven naar "veel vrucht" tot verheerlijking van de Vader (Joh.15:8) en ook naar "blijvende vrucht"... Veel blijvende vrucht behoort dus normaal te zijn in het geestelijk leven. Een wakkere gelovige is een discipel die veel blijvende vrucht draagt!

Als we nu terugkeren naar 2 Petr.1, dan lezen we in de verzen 3+4: "Gelijk ons Zijn Goddelijke kracht alles, wat tot het leven en de godzaligheid behoort, geschonken heeft, door de kennis van Hem. Die ons geroepen heeft tot heerlijkheid en deugd; waardoor ons de grootste en dierbare beloften geschonken zijn, opdat gij daardoor de Goddelijke natuur deelachtig zoudt worden, nadat gij ontvlucht zijt het verderf, dat in de wereld is door de begeerlijkheid."

Dit is het dus wat de Heere in de wedergeboorte geschonken heeft - in deze positie heeft Hij de gelovigen bij aanvang geplaatst. En vanuit deze positie dienen er zich vruchten te ontwikkelen, die de gelovigen eraan moeten toevoegen.

Nu lijkt het wel dat sommige reformatorische christenen denken, dat ook de gelovige "nog onbekwaam is tot enig goed en geneigd tot alle kwaad". Er is echter in de wedergeborene ook een "nieuwe mens" ontstaan.

Zoals we dat hebben gezien in het derde vers, heeft de Heere "ons door Zijn Goddelijke kracht alles geschonken, wat tot het leven en de godzaligheid behoort". En zo begint Petrus vers 5 met: "En gij..." Nu, wat moeten we dan zelf ook gaan doen (vanuit het nieuwe leven in Christus, en dus ook door Hem): "En gij, hiertoe ook alle naarstigheid toebrennende, voegt bij uw geloof deugd, en bij de deugd kennis, en bij de kennis matigheid, en bij de matigheid lijdzaamheid, en bij de lijdzaamheid godzaligheid, en bij de godzaligheid broederlijke liefde, en bij de broederlijke liefde, liefde jegens allen (vss.5-7)."

We dienen dit als vanzelfsprekend, automatisch, te doen, zonder krampachtigheid. ("Kramp" behoort meer bij slaperige gelovigen, die denken nog zoveel zaken zelf te moeten doen "om het weer goed te maken"...). De liefde van en tot de Heere dringt de wakkere gelovige er echter toe. De volle bron van genade in hem stroomt hier vanzelf van over. Als een wakkere gelovige is vervuld met de Heilige Geest, dan is hij ook "vervuld met vruchten der gerechtigheid, die door Jezus Christus zijn tot heerlijkheid en prijs van God" (zie Filip.1:11).

Volgens de Heidelberger Catechismus (in antw.64) is het "onmogelijk, dat, zo wie Christus door een waarachtig geloof ingeplant is, niet zou voortbrengen vruchten der dankbaarheid."

De genoemde vruchten zijn als een keten van acht schakels, en ze beginnen met het geloof en eindigen met de liefde. Volgens de Studiebijbel moet onder "deugd" worden verstaan "de rechte houding tegenover God, die uit het geloof voortkomt", terwijl matigheid "zelfbeheersing" betekent en lijdzaamheid "volharding". Het commentaar bij dit gedeelte besluit: "Het geloof is het begin en het fundament van het christelijk leven, de liefde is er de vervulling van."

GEOLOOF EN LIEFDE

Volgens Gal.5:6 is het geloof door de liefde werkende. De ware geestelijke liefde is een vrucht van het zaligmakende geloof. Als we dus willen weten of het geloof van iemand echt is, dan moeten we kijken naar de liefde die hij laat zien. Vooral de apostel Johannes heeft de noodzaak van het geloof en de (onderlinge) liefde benadrukt. In 1 Joh.3:23 schrijft hij: "En dit is Zijn gebod, dat wij geloven in de Naam van Zijn Zoon Jezus Christus, en elkander liefhebben, gelijk Hij ons een gebod gegeven heeft." Als de broederlijke liefde ontbreekt, dan is dit een ernstig, fundamenteel gebrek. Het moet velen duidelijk zijn dat we hier de kern van een groot probleem binnen de reformatorische gezindte te pakken hebben. Omdat er zoveel verdeeldheid, onenigheid en vruchteloosheid is, moeten we eerlijk concluderen dat het zeer droevig is gesteld met het geestelijk leven van velen binnen onze gezindte - en dit betreft helaas ook ambtsdragers. Nogmaals: wie de schoen past, die trekke hem aan! We schrijven dit uit liefde tot onze mensen. Geliefde reformatorische mensen, zie de ernst van de zaak toch eens onder ogen! Al onze mooie kerkgebouwen, al die activiteiten, al die giften, al die rechtzinnigheid... het stelt allemaal niets voor in het licht van het gebrek dat er is aan geloof en liefde! Als er geen geloof is, dan kan het de Heere niet behagen. En hoe kan een reformatorisch christen het gebod der liefde van Christus negeren en er niet naar streven om lief te hebben? De Heere Jezus gebiedt het ons toch duidelijk genoeg in Joh.13:34: "Een nieuw gebod geef Ik u, dat gij elkander liefhebt; gelijk Ik u liefgehad heb, dat ook gij elkander liefhebt." En Hij laat erop volgen: "Hieraan zullen zij allen bekennen, dat gij Mijn discipelen zijt, zo gij liefde hebt onder elkander." Is dit zo in uw gemeente? Kunnen allen dit bekennen? Als dit zo is, dan mag het een goede reformatorische gemeente zijn. Geldt dit ook van de predikanten en andere ambtsdragers? en dan niet alleen van de ambtsdragers binnen eigen kerkverband? En kunnen ook allen dit bekennen? Hier is de toets voor uw eigen geestelijk leven. Als u een volwassene, toegewijd gelovige mag zijn, dan zal deze onderlinge liefde voor u het kenmerk zijn!

Hoe moet onze liefde dan zijn?

Dat kunnen we lezen in 1 Kor.13:4-7, waar ons wordt voorgehouden: "De liefde is lankmoedig, zij is goedertieren; de liefde is niet afgunstig; de liefde handelt niet lichtvaardiglijk, zij is niet opgeblazen; zij handelt niet ongeschiktelijk, zij zoekt zichzelf niet, zij wordt niet verbitterd, zij denkt geen kwaad; zij verblijdt zich niet in de ongerechtigheid, maar zij verblijdt zich in de waarheid; zij bedekt alle dingen, zij gelooft alle dingen, zij verdraagt alle dingen."

Hebt u genoeg getuigen? Nee, niet slechts de helft van uw gemeente, of van de gemeente waartoe u behoort... kunnen allen bekennen dat u ook de onderlinge liefde volop betracht? Kunnen ook al de mensen van het afgescheiden kerkgenootschap dit bekennen: dat u de medegelovigen liefhebt... ook in hun kerk? En is dit ook andersom zo?

SCHULDBELIJDENIS

Laten we nu maar eens allemaal schuld gaan bekennen en beleven! Wie van ons kan z'n handen in onschuld wassen? Als we zijn ontwaakt en met verdriet onze toestand bezien, dan dienen we als reformatorische gezindte in boetvaardigheid tot de Heere

weder te keren, om vergeving en reiniging van Hem te mogen ontvangen. En de HEERE roept ons daartoe ook op in Zijn Woord. In Jer.3:22 heeft Hij er voor de afkerige Israëlieten zelfs een belofte aan toegevoegd. We lezen daar Zijn genadevolle oproep: "Keert weder, gij afkerige kinderen! Ik zal uw afkeringen genezen." Laten we dan het vervolg van deze tekst vanuit ons hart naspreken: "Zie, hier zijn wij, wij komen tot U, want Gij zijt de HEERE, onze God!" Laten we ook de schuldbelijdenis en boetvaardigheid van David in Ps.51 overnemen, en de HEERE smeken om vergeving, reiniging en herstel, en dit doen met de woorden uit de verzen 11-15: "Verberg Uw aangezicht van mijn zonden, en delg uit al mij ongerechtigheden. Schep mij een rein hart, o God! en vernieuw in het binnenste van mij een vaste geest. Verwerp mij niet van Uw aangezicht, en neem Uw Heilige Geest niet van mij. Geef mij weder de vreugde van Uw heil; en de vrijmoedige geest ondersteune mij. Zo zal ik de overtreders Uw wegen leren; en de zondaars zullen zich tot U bekeren." In deze teksten zie je dat er na een genadige herstel weer vrijmoedigheid kan komen, om weer een getuige tot Gods eer en tot nut van onze naasten te kunnen zijn. Zie op de rijke belofte voor wederkerende zondaren, zoals we dit zien in Zach.1:3, waarin we lezen: "Keert weder tot Mij, spreekt de HEERE der heirscharen, zo zal Ik weder tot ulieden keren, zegt de HEERE der heirscharen."

VEROOTMOEDIGING

Laten we ons daarbij verootmoedigen voor de Heere - want ook dan zijn er weer Zijn genadige beloften tot herstel. Jakobus handelt in Jak.4 onder meer over de twistgierigheid, zoals we die helaas ook tegenkomen in onze kring. De gebeden van zulke twistgierige mensen worden niet verhoord (zie vss.1-3). In het 8e vers wordt het deze zondige mensen in de gebiedende wijs voorgehouden: "Nadert tot God, en Hij zal tot u naderen. Reinigt de handen, gij zondaars, en zuivert uw harten, gij dubbelhartigen!" Deze dubbelhartigen zijn hen die innerlijk verdeeld zijn (tussen God en de wereld), het zijn de weifelaars. En in het 10e vers worden ze vermaand en opgewekt met de volgende woorden: "Vernedert u voor de Heere, en Hij zal u verhogen." Ja, we mogen elkaar wel vermanen tot nederigheid. Volgens 1 Petr.5:5 dienen we elkaar onderdanig te zijn, terwijl deze tekst ons verder voorhoudt: "Zijt met ootmoedigheid bekleed; want God wederstaat de hovaardigen, maar de nederigen geeft Hij genade." In het volgende vers komt het tot ons: "Vernedert u dan onder de krachtige hand van God, opdat Hij u verhoge te Zijner tijd."

NEDERIGHEID

En zo zijn we weer gekomen bij een goede geloofsvrucht, namelijk bij de nederigheid of ootmoed.

Laten we onszelf ook hierin toetsen: zijn we wel met ootmoed bekleed?! Als we willen wandelen, waardig de roeping met welke wij geroepen zijn (zie in Ef.4:1), dan dienen we dat te doen: "Met alle ootmoedigheid en zachtmoedigheid, met lankmoedigheid, verdragende elkander in liefde (Ef.2:2)." Wakkere en volwassen gelovigen zijn hieraan te herkennen.

Zij mogen dan leven vanuit de gezindheid van Christus, die van Zichzelf getuigt in Matth.11:29 dat Hij zachtmoedig is en nederig van hart. Zij mogen dan het gevoelen hebben, "hetwelk ook in Christus Jezus was; Die in de gestaltenis Gods zijnde, geen

roof geacht heeft Gode even gelijk te zijn; maar heeft Zichzelf vernietigd, de gestaltenis van een dienstknecht aangenomen hebbende, en is de mensen gelijk geworden; en in gedaante gevonden als een mens, heeft Hij Zichzelf vernederd, gehoorzaam geworden zijnde tot de dood, ja, de dood des kruises. Daarom heeft Hem ook God uitermate verhoogd, en heeft Hem een Naam gegeven, welke boven alle naam is; opdat in de Naam van Jezus zich zou buigen alle knie van hen, die in de hemel, en die op de aarde, en die onder de aarde zijn. En alle tong zou belijden, dat Jezus Christus de Heere is, tot heerlijkheid van God de Vader (Filip.2:5-11)".

Zijn we dan al wakkere gelovigen, zodat we geen ding doen door twisting of ijdele eer, maar dat we door ootmoedigheid de ander uitnemender achten dan onszelf?! (zie Filip.2:3).

Wat staat ons dan te doen? Wel, dat lezen we duidelijk in Micha 6:8, waar we lezen: "Hij heeft u bekend gemaakt, o mens! wat goed is; en wat eist de HEERE van u, dan recht te doen, en weldadigheid lief te hebben, en ootmoedigheid te wandelen met uw God?"

KENMERKEN VAN WAKKERE CHRISTENEN

Laten we het nog eens op een rijtje zetten. Ik heb in het eerste gedeelte van dit boek 20 kenmerken van slapende reformatrische christenen genoemd. Daaronder vielen ook nogal wat kenmerken van slaperige gelovigen. Als we deze kenmerken nu bezien ten opzichte van wakkere gelovigen, dan blijkt het dat het geestelijk leven van deze volwassen christenen in veel zaken tegenovergesteld is met het geestelijk leven van slaperige christenen. Ik noem nu een aantal van deze tegenovergestelde kenmerken, aan de hand van de eerder genoemde lijst.

Wakkere christenen kenmerken zich op geestelijk gebied door:

- 1.- **heilige activiteit, tot Gods eer** (ze zijn in ootmoedige gehoorzaamheid actief bezig in de dienst van de Heere en ze mogen leven en werken vanuit de opstandingskracht van Christus, door de bediening van de Heilige Geest)
(Dit in tegenstelling tot een onheilige, vleselijke activiteit, waarin een oppervlakkig enthousiasme heerst en de nodige diepgang veelal ontbreekt)
- 2.- **opgewektheid en een levende, bevindelijke praktijk**
(ze mogen dit ervaren, door een nabij leven met de Heere)
- 3.- **een min of meer godzalige levenswandel**
(meer hemelsgezind dan aardsgesind)
- 4.- **lijdzaamheid** (ook onder ongunstige en moeilijke omstandigheden hopen op Gods hulp en steunend op Zijn beloften)
- 5.- **een helder inzicht in Gods Woord** (ze mogen een goede kennis bezitten inzake Gods beloften, de bijbelse principes en de geopenbaarde condities waaronder de Heere wil werken)

6.- het plaatsen van Gods Woord en openbaring boven het andere (ze toetsen tradities en menselijke inzettingen aan de Schrift, zodat ze geen belemmerende factoren voor hen vormen)

7.- het dragen van veel en blijvende geestelijke vrucht

8.- verzekerdheid, geestelijke rust en blijdschap, innerlijk vrede en geloof, door de Heilige Geest (ze mogen in Gods kracht strijden tegen hun ongelof en de inwonende zondigheid van hun oude mens)

9.- het openstaan voor de invloeden van de Heilige Geest

10.- het in mindere of meerdere mate aanwezig zijn van de vrucht van de Geest (zoals die in de Bijbel wordt genoemd)

11.- het niet meer beheerst worden door het eigen "ik" (doordat ze worden beheerst door de invloeden van de Heilige Geest, die het leven en de gaven van Christus in hen openbaart en uitwerkt)

12.- geestelijke kracht (doordat ze door genade gelovig mogen aanvaarden de krachtige werking van de Heilige Geest in hun strijd tegen de zonden en in het getuigen tot Gods eer en tot nut van hun naasten)

13.- de vervulling met de Heilige Geest (wat ze door genade in mindere of meerdere mate hebben mogen ontvangen en wat ook wel bij herhaling wordt geschonken)

14.- toewijding en opofferingsgezindheid (voor de Heere en tot welzijn van de naaste)

15.- het duidelijk aanwezig zijn van geloof, hoop en liefde (wat zich uit in het kinderlijk vertrouwen van, het wachten op en het verlangen naar de Heere en in dankbaarheid aan Hem, en ook in een vrijmoedige omgang en liefde ten opzichte van God de Vader en Zijn Zoon, de Heere Jezus Christus, door de troostrijke werking van de Heilige Geest)

BLIJFT WAKKER EN WAAKZAAM!

Gelovigen die in een wakkere en wakende toestand of gesteldheid verkeren, dienen ook gelovig werkzaam te zijn om hierin door Gods genade te mogen blijven. Vele ware christenen hebben bij hun eerste bekering (in de tijd van hun eerste liefde) een

wakkere en waakzame periode meegemaakt, maar weten daarbij ook hoe betrekkelijk snel zo'n tijd van eerste liefde kan wegebben. O, gelovigen, konden we maar altijd in de tijd van gevoelige genade en van eerste liefde blijven leven! Gelovigen die al jaren op "de weg" zijn verlangen wel de geestelijk kennis van de tegenwoordige tijd te bezitten met daarbij de gevoelige ondervindingen van de verleden tijd.

Maar... we hebben al aangetoond dat er een vernieuwing vanuit een slaperige toestand naar een wakkere toestand tot stand kan komen. Kinderen in het geloof kunnen in een toestand van volwassenheid geraken.

Het is echter ook zo dat wakkere, volwassen gelovigen weer kunnen terugvallen in een toestand van slaperigheid. Het is daartoe beslist nodig dat men waakzaam blijft, om niet te verliezen wat men heeft ontvangen van de Heere. We kunnen hierover nogal wat vermaningen in Gods Woord vinden, waarin we worden opgeroepen om te waken en om te behouden wat we hebben gekregen. Lees de brieven aan de zeven gemeenten maar eens door (je kunt ze vinden in Openb.2 en 3). Bestudeer ook maar eens de woorden van Christus in Luk.12:35-40, waarin hij oproept tot waakzaamheid. Paulus roept ook de gelovigen op in 1 Kor.16:13-14: "Waakt, staat in het geloof, houdt u mannelijk, zijt sterk. Dat al uw dingen in de liefde geschieden." In Kol.4:2 vinden we de volgende praktische vermaning: "Houdt sterk aan in het gebed, en waakt in hetzelfde met dankzegging." Waken is ook getuigen en strijden. Paulus wekt Timotheus daartoe op in 2 Tim.4:5, met de volgende woorden: "Maar gij, wees wakker in alles, lijd verdrukkingen; doe het werk van een evangelist, maak, dat men van uw dienst ten volle verzekerd zij."

En als het achteruit gaat of steeds meer achteruit dreigt te gaan, bij ons of binnen onze gemeenten, dan zijn voor ons toch ook de ernstige vermanende en opwekkende woorden van toepassing, die we vinden in de brief aan Sardis, namelijk deze woorden: "Zijt wakende, en versterk het overige, dat sterven zou; want Ik heb uw werken niet vol gevonden voor God. Gedenk dan, hoe gij het ontvangen en gehoord hebt, en bewaar het, en bekeer u. Indien gij dan niet waakt, zo zal Ik over u komen als een dief, en gij zult niet weten, op wat ure Ik over u komen zal (Openb.3:2-3)."

Het is daarom nodig om blijvend en zelfs in toenemende mate veel geestelijke vrucht te mogen dragen. En laten het dan bijbelse vruchten zijn! Onderzoek daarom ook nauwgezet welke geestelijke vruchten de Heere in Zijn Woord van ons vraagt en eist. Ik heb er al een aantal genoemd, zoals uit 2 Petr.1. Maar we vinden er onder meer ook veel in de vermanende en opwekkende gedeelten van de brieven. Bestudeer ze bijvoorbeeld maar eens in Rom.12, Ef.5+6, Filip.2, Kol.3 en 1 Thess.5.

Ik wil daarbij ook noemen de vrucht van de Geest in Gal.5:22, waarin ons wordt voorgehouden: "Maar de vrucht van de Geest is liefde, blijdschap, vrede, lankmoedigheid, geloof, zachtmoedigheid, matigheid." De Studiebijbel verklaart onder meer bij deze tekst: "Het enkelvoud 'vrucht' legt nadruk op de ene bron: in al die verschillende facetten van het werk van de Geest gaat het er om dat we Hem Zelf aan het werk zien."

Laten we dan maar dicht bij de "Bron van het ware leven" verkeren en blijven, want het moet vanaf "begin tot eind" van de Heere God komen en tot Hem gaan.

We lezen immers in Rom.11:36: "Want uit Hem, en door Hem, en tot Hem zijn alle dingen. Hem zij de heerlijkheid in der eeuwigheid. Amen." En daarop volgt dan direkt in

de volgende hoofdstuk (in Rom.12:1), dat Paulus de gelovigen opwekt met de woorden: "Ik bid u dan, broeders, door de ontfermingen van God, dat gij uw lichamen stelt tot een levende, heilige en Gode welbehagelijke offerande, welke is uw redelijke godsdienst."

BLIJFT IN CHRISTUS!

De Heilige Geest neemt het uit Christus en deelt het de gelovigen mee. Als we dicht bij de Bron van het ware leven blijven, dan mogen we het ontvangen uit de volheid van Christus. En zo heeft Johannes de Doper dit ook al getuigd, in Joh.1:16, waar we lezen: "En uit Zijn volheid hebben we allen ontvangen, ook genade voor genade." De Heere Jezus wekt Zijn discipelen er toe op om in Hem te blijven, zoals de rank zijn voeding blijvend moet ontvangen uit de wijnstok. Hij leert het ook Zijn gelovige volgelingen en leerlingen van nu in Joh.15:4-5: "Blijft in Mij, en Ik in u. Gelijk de rank geen vrucht kan dragen van zichzelf, zo zij niet in de wijnstok blijft; alsook ook gij niet, zo gij in Mij niet blijft. Ik ben de wijnstok, en gij de ranken; die in Mij blijft, en Ik in hem, die draagt veel vrucht; want zonder Mij kunt gij niets doen."

Als Christus zo in ons leeft en werkt en wij zo vanuit Hem en door Hem leven, dan mogen we veel vrucht dragen, tot eer van God en tot nut van onze naaste. En dit meer en meer vrucht dragen is ook tot nut voor onszelf. We lezen daar duidelijk van in 2 Petr.1:8-11, nadat ons daarvoor de eerdergenoemde vruchten zijn voorgesteld. Petrus leert ons daarin: "Want zo deze dingen bij u zijn, en in u overvloedig zijn, zij zullen u niet ledig noch onvruchtbaar laten in de kennis van onze Heere Jezus Christus. Want bij wie deze dingen niet zijn, die is blind, van verre niet ziende, hebbende vergeten de reiniging van zijn vorige zonden. Daarom, broeders, benaastigt u te meer, om uw roeping en verkiezing vast te maken; want dat doende zult gij nimmermeer struikelen. Want also zal u rijkelijk toegevoegd worden de ingang in het eeuwig Koninkrijk van onze Heere en Zaligmaker, Jezus Christus."

WAAROM DEZE DRINGENDE OPROEP?...

Ik hoop dat dit boek een bijdrage mag zijn tot eer van God en tot opwekking van de (reformatorische) christenen in ons land, in het besef dat alles afhankelijk is van de zegen van de Heere God en de werking van Zijn Heilige Geest.

Het is niet mijn bedoeling om de reformatorische christenen in een kwaad daglicht te stellen, maar om ze te laten zien dat het momenteel niet zo best is gesteld met een groot deel van hen, namelijk met de onbekeerden en de ingezonken gelovigen. Zij hebben duidelijk een opwekking nodig! En de dringende oproep om te ontwaken is dan toch zeker wel op z'n plaats...

Het is daarbij een opwekking tot schuldertekening en -besef, tot verootmoediging en tot reiniging. Vooral de kerkelijke hoogmoed, het ten onrechte roemen op het rechtzinnig denken, de liefdeloosheid en het veroordelen van anderen behoort grondig te worden aangepakt en gereinigd. Ik stel in dit boek onder meer deze zondige zaken onder ons

REFORMATORISCHE CHRISTENEN, ONTWAAKT!

aan de kaak - en dit uit liefde, opdat er iets goeds uit zal mogen voortkomen...
hopend dat de Heere ons dit genadig zal willen verlenen!

Als we (ver) beneden de in de Bijbel voorgestelde maat leven, dan moeten we dit duidelijk (gaan) beseffen. Er dient daarbij een diep geestelijk gemis te ontstaan en een intens verlangen naar Gods genade en vernieuwing.

Ik noem belemmerende factoren van onze kant, waardoor de Heilige Geest kan worden wederstaan, bedroefd en zelfs uitgeblust, zoals we in de Bijbel kunnen lezen (zie Hand.7:51, Ef.4:30 en 1 Thess.5:19).

Ik probeer aan te tonen dat er een veel dieper, voller, rijker en vruchtbaarder geestelijk leven mogelijk is, waardoor de Heere meer wordt verheerlijkt en onze naasten meer worden gediend. Daartoe dient er een groei te komen naar de geestelijke volwassenheid, wat eigenlijk het normale christelijke leven behoort te zijn. De volwassen gelovigen noem ik "wakkere gelovigen", en deze ware christenen mogen door Gods genade veel blijvende vrucht dragen, omdat ze blijvend mogen leven vanuit en door Christus.

Omdat we dit alles wel kunnen voorstellen, maar niet in het hart van de (reformatorische) christenen kunnen inbrengen, zodat ze veel blijvende vrucht zullen gaan dragen, wil ik hierbij opwekken tot gezamenlijk gebed! Er is zoveel meer te ontvangen, omdat de Heere zoveel meer gaven heeft om aan Zijn kinderen uit te delen...

EN DAT ALLES TOT GODS EER!

Het moet ons, als calvinisten, toch allereerst te doen zijn om Gods eer - hier dienen we in ieder geval naar te streven...

En waarin wordt de Heere verheerlijkt? Hij wordt verheerlijkt in Zijn eigen werk, wat Hij heeft geopenbaard in het geven van Zijn Zoon tot redding van zondaren. Dat werk moet ook een uitwerking hebben bij Zijn uitverkorenen, Die Hij door Christus heeft gesteld, opdat zij blijvende vrucht voor Hem zouden dragen (zie in Joh.15:16).

En de Heere Jezus heeft het immers Zelf gezegd tot Zijn discipelen (in Joh.15:8): "Hierin is Mijn Vader verheerlijkt, dat gij veel vrucht draagt; en gij zult Mijn discipelen zijn."

Laten wij daarom ook hierin Gods eer zoeken, en elkaar er dus toe opwekken om veel blijvende vrucht te dragen, door het geloof in de Heere Jezus Christus.

En ons wordt door de Heere voorgehouden in Ps.50:23: "Wie dankoffert, die zal Mij eren; en wie zijn weg wel aanstelt, die zal Ik Gods heil doen zien."

REFORMATORISCHE CHRISTENEN, ONTWAAKT!

Er is veel gebed, reiniging, overgave en toewijding nodig!
En daarom wil ik eindigen met het gebed van Paulus voor de Efeziërs, en dit ook als wens en zegebede doorgeven aan ons, als reformatorische christenen, en voor allen die dit lezen. In dit gebed wordt bovenal de Heere God verheerlijkt...

Paulus houdt ook ons voor in zijn zegebede in Efeze 3:14-21:

"Om deze oorzaak buig ik mijn knieën tot de Vader van onze Heere Jezus Christus, uit Wie al het geslacht in de hemelen en op de aarde genoemd wordt,

opdat Hij u geve, naar de rijkdom van Zijn heerlijkheid, met kracht versterkt te worden door Zijn Geest in de inwendige mens;

opdat Christus door het geloof in uw harten wone, en gij in de liefde geworteld en gegrond zijt;

opdat gij ten volle kondet begrijpen met al de heiligen, welke de breedte, en lengte, en diepte, en hoogte zij, en bekennen de liefde van Christus, die de kennis te boven gaat,

opdat gij vervuld wordt tot al de volheid van God.

Hem nu, Die machtig is meer dan overvloedig te doen, boven al wat wij bidden of denken, naar de kracht, die in ons werkt, Hem zeg ik, zij de heerlijkheid in de Gemeente, door Christus Jezus, in alle geslachten, tot alle eeuwigheid. Amen."